

rijcpfumamumi frsm
ri faoh

ပုဂ္ဂိုလ်မြင်

- ပုဂ္ဂိုလ်မြင်:** - ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်
 ဒုတိယအကြိမ်၊ ဧန်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်
- ပုဂ္ဂိုလ်သူ** - မုံရွေးပုဂ္ဂိုလ်တိုက်
 ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မြ-၀၀၁၃၅)
 အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ** - ဦးထက်ပိုင်အောင်
 ပန်းဆက်လမ်း စာအုပ်တိုက် (မြ-၀၀၇၈၄)
 အမှတ် (၄၅၄)၊ မြင်တော်သာလမ်း၊ သာကေတ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- Website/ pannsattlann.com , Mobile App/ Pann Satt Lann
Facebook page/ Pann Satt Lann Books

- ဖြန့်ချီရေး** - ပန်းဆက်လမ်း စာအုပ်တိုက်
 ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၆၇၃၄၆၊ ၀၉ ၂၅၀၄၂၀၈၁။

- အုပ်ရေး** - ၁၀၀၀
တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

မင်းသူ

၈၀၈ · ၈၄

မင်္ဂလာက်ကြောင်းများ၊ မင်းသူ၊ ရန်ကုန်။

ပန်းဆက်လမ်းစာပေ၊ ၂၀၂၀။

စာ-၂၃၀၊ ၁၃။၂ x ၂၁ စင်တီ

(၁) မင်္ဂလာက်ကြောင်းများ

1991 cEဗီ' ၁၉၉၁ (၁) & uae lar fuz /
000r farmi l'a': usi loefwL ti , qkomm /
2007 cEဗီ' ၂၀၀၇ (၅) *Pxljzia tmi jri /
2012 wL' ၂၀၁၂ (၄) fpmay to ifü t , fwm /
2012 cEဗီ' fa&ekn tynmbo &&/
2013 cEဗီ' fEL' i llwumqu uqk & ynm bL' yvltm &&/
2019 cEဗီ' fEL' i ll& ynmav t mmlr [mb &&]

မင်းသေ ရေးသားထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ မင်ခြစ်ကောက်ကြောင်းများ (၂၀၁၇ । ဇန်)
- ၂။ နိုင်ငံရေးဖတ်စာများ (၂၀၁၈ । ဧပြီ)
- ၃။ ဖတ်ညွှန်းများ (၂၀၁၈ । စက်တင်ဘာ)
- ၄။ နှယ် (၂၀၁၉ । ဖေဖော်ဝါရီ)
- ၅။ စာဖတ်သမားသို့ (၂၀၁၉ । စက်တင်ဘာ)

ယခု

- ၆။ မင်ခြစ်ကောက်ကြောင်းများ (ဒု၊ ဧပြီ)
- ဆက်လက်ထွက်ရှုမည့် စာအုပ်
- ၇။ မြန်မာ့လစ်ဗွင်
- ၈။ ချိုင်းနားရီဗျား

www.minthayt.com

စာရေးသူ၏ website သို့ ဝင်ရောက်၍ စာများဖတ်ရှိနိုင်ပါသည်။

၃၂၁

လွတ်လပ်ခြင်းမှသည်	၁၁
ရင့်ကျက်ချင်တယ်၊ ရင့်ကျက်ချင်တယ်	၁၇
ယောနသံ	၂၂
ကြောက်ဆုံးခြင်း မနကဖြန့်များ	၂၆
ဘဝနေစိည်း	၃၄
ဦးနောက်တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ	၃၉
စကားလုံးများ၏ စွမ်းအား	၄၅
စာအပ်ထဲက လူ	၅၁
ကျောင်းမသွားနဲ့	၅၈
၄။	၆၄
သန်းထွန်း (သို့) ပညာ သက်ဗော် (သို့) မ၊ အ စေချင်သူ	၆၉
လူ့သမိုင်း	၇၅
သက်ရှိ ရီဗျား (သို့) ကိုကိုကြီး	၈၀
လီကွမ်ယူဇော်	၈၉
လူမျှက်နှာများကို ဖတ်ခြင်း	၉၄
စိန်းတိုင်းက တိန်း	၁၀၀
နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးသမားဦးလှ	၁၀၈
ရှင်အနကာဘိဝံသ	၁၁၆
လူရာဝင်ဖို့ လူတောတိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ	၁၂၃

မာန	၁၃၁
ကွန်ဖြူးရှပ်ဖေဒ	၁၄၁
ပြေးမကြည့်သူများ	၁၄၈
ဟင်းပေါင်းအိုးကြီး	၁၅၄
သာသနူး အသက်	၁၆၀
နိုင်ငံရေးသမား	၁၆၈
ဗမ္ဗုစရိတ်	၁၇၄
နာက်ကြည့်မှန်	၁၈၃
စီးပွားရေး နားမလည်ပ နိုင်ငံရေး လုပ်လို့ မရဘူး	၁၈၉
ကွန်ဖြူးရှပ်ဝါဒ တစ်ဦး၏ ဒသာနများ	၁၉၄

‘Mud t Mufy Eif trn

မင်ခြစ်ကောက်ကြောင်းများ စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်လိုက်ပါတယ်။

မင်ခြစ်ကောက်ကြောင်းများ စာအုပ်က ကျွန်တော့အတွက် စာပေခြေမှုများအစ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စာပေနယ်ကို ရောက်ချင်ပေမယ့် မရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်ခြစ်ကောက်ကြောင်းများစာအုပ်က အဲသည့်အကြောင်းတရားကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ရဲ့ နောက်မှာ ကျွန်တော် နောက်ထပ် စာအုပ် (၅)အုပ်လောက်ဆက်တိုက် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တယ်။

စာအုပ်အညွှန်းတွေက စာဖတ်သမားတွေအတွက် ကျေးဇူးပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ စာအုပ်အညွှန်းတွေမှာ ကဏ္ဍပေါင်းစုပါလို့၊ ဖတ်ရတာ ြီးငွေးသွားမယ် မထင်ဘူး။ ကလောင်သစ်တုန်းက ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် လိုအပ်ခဲ့တာတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ ကလောင်သစ်လို့သာ ပြောရတယ်။ အခုလည်း ကလောင်က မအိုသေးပါ။ မဟောင်းသေးပါ။ ပိုလိုတောင် သစ်လာနေတယ် ထင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

စာဟောင်းက အခုတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်သစ်သွားပြီ။

စာဖတ်သမားများကို အစဉ်လေးစားလျက်

မင်းသေ့

၉ । အန်နဝါရီ । ၂၀၂၀

ရန်ကုန်မြို့။

pm t l yfq w m zwf ylo n; z n [k w b l /
zw f a e z l

မင်းသေ့

၁၆၈

၁၆၈

ဦးကေတိက (မဟာမြိုင်တောရ)

လွတ်လပ်သော စိတ်

ဆရာတော် ဦးကေတိက၏ စာကို ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
ဘဝကစဖြီး ထိတွေ့မိသည်။ ပထမဆုံး ဖတ်လိုက်ရတဲ့ စာအုပ်က တွေးမိ
တိုင်းပျော်တယ်။ ဆရာတော် ရေးသားထားသမျှ စာအုပ်ပေါင်းစုံသို့
စာများကို တူရာအစုအလိုက် ပြန်လည်ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။
ထိုမှ တစ်စတစ်စ ဆရာတော်၏စာအုပ်များကို အတော်များများ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ စာအုပ်တိုင်းကို ကြိုက်သည်။ ဆရာတော် ရေးသားထားသော စာအုပ်
များအနက်၊ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်များ ရှိသည်။

- ❖ လွတ်လပ်သော စိတ်
- ❖ တွေးမိတိုင်း ပျော်တယ်
- ❖ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး
- ❖ မြင့်မားစေရန်
(သတိဖြင့် နေထိုင်ခြင်း)
- ❖ ဘဝ ဆိုတဲ့ ကျောင်း
- ❖ သိစရာ၊ တွေးစရာ
- ❖ တစိမ့်စိမ့်တွေးမယ်

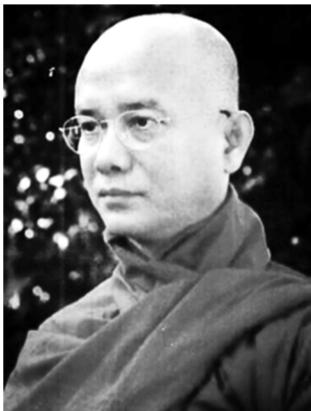
ဂွောတော်၏ဦးအောက်

ကျွန်တော်က၊ ဘာသာရေး စာပေပါင်းစုံ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာတော်တွေရေးတဲ့ စာအုပ်တွေအပြင် လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရေးတဲ့ ဘာသာရေး စာပေတွေလည်း ဖတ်ဖြစ်သည်။ အရှင် နေကာဘိဝံသနှင့် ဆရာတော် ဦးဇော်က စာအုပ်တွေကို ခွဲခြဲဖြေဖြီ ဖတ်ဖြစ်သည်။ လယ်တီကျမ်းတွေ၊ ဒီပနီတွေ ဖတ်ကြည့်သည်။ ကိုယ် သိပ်နားမလည်။ လိုက်မမီသေး။ ဥာဏ်နည်းသေးသည်။ ရှင်ဆန္ဒဘိက စာအုပ်တွေကို ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခုတော့ မဖတ်ဖြစ်တော့။ ဆန်းလွင်နှင့် ဦးရွှေအောင်ရဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ဖြစ်သည်။ အရှင်အာဒိစုရုံသီ(ခေါ်) ဆန်းလွင်ရေးသားသော စာများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပေဖန်ထောက်ရှုပြီးကြည့်သည်။ ဦးရွှေအောင်က ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အနှစ်အသားကို ချုပြီးကြည့်သည်။ ဆရာတော် ရှင်နေကာဘိဝံသက ဗုဒ္ဓအေသနတွေကို လူတွေ့၊ ဘုန်းကြီးတွေ အလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်နိုင်အောင်၊ သိနားလည်နိုင်အောင် လုပ်ပေးသည်။

ဦးဇော်က ရေးသော စာများက ဘဝနေနည်း၊ ထိုင်နည်း၊ စိတ်ထားတတ်နည်းကို ပြသည်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ပါင်း ထောင်ကဏ်းလောက် ဖတ်ဖူးသည်။ ဦးဇော်က ရေးသားသော စာများလောက် ဘဝနေနည်းနဲ့ စိတ်ထားနည်းကို ကောင်းကောင်းပြသော စာအုပ်များ မတွေ့ဖူးချေ။

မြန်မာပြည်၏ ကွန်ဖြူးရှုပ်

ဆရာတော် ဦးဇော်ကကို ကျွန်တော့ဘာသာ နာမည်တစ်ခုပေးထားသည်။ အဲဒါက “မြန်မာပြည်၏ကွန်ဖြူးရှုပ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ တရာ်တွေးခေါ်ရှင်များထဲတွင်၊ ကွန်ဖြူးရှုပ်နှင့် ဆွဲနှုံးတို့၏ဒါသနများကျွန်တော့ကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်နေခဲ့သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ် ဒေသနများကာဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကွန်တော် လိုချင်သလောက် အတံ့ဌားလိုက်အတစ်လိုက် မပေးနိုင်ချေ။ ဘာသာစကားအခံကြောင့်

ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မြန်မာဘာသာပြန် စာများများ ရှိမနေသေးတာလည်း ပါမည်။ ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင်က ကွန်ဖြူးရှုပ်ကျမ်းစာတွေကို မူရင်း တရာတ်လို ဖတ်နိုင်အောင် တရာတ်လိုလည်း မတတ်တာပါမည်။ ဆရာတော် ဦးဇော်က ၏ အတွေးအခြေများသည် ကွန်ဖြူးရှုပ်နှင့် ဗုဒ္ဓကို ရောကျိုးထားသလိုတောင် ထင်ရသည်။

ထိုအပြင်၊ ဆရာတော်၏ရှုထောင့်များတွင် အနောက်တိုင်းပညာရှင်များ ချဉ်းကပ်လေ့လာသော လစ်ဘရယ် အဟူအဆများလည်း များစွာ တွွေ့ရသည်။ စာစုဖတ်သောသူတစ်ယောက်၊ စာရေးသောအခါ ဒသာနပေါင်းစုတို့ကိုအချိုး ညီညီ ရောကျိုးထားသည့် သဘောကို တွေ့ရသည်။

လက်တွေ့ကျသော၊ ကျင့်သုံးရန် မခက်ခဲသော၊ နားလည်လွယ်သော သဘောတရားများဖြင့် ဆရာတော်က စာရေးလေ့ရှိသည်။ မသေချာ မရေရှာ သော လောကြီးနှင့်ဖိုးမှုများသော လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွေ အေးဆေး တည် ပြစ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဆရာတော်စာပေများက ကျွန်ုတ်ကို လေ့ကျင့်ပေး သည်။ ကျွန်ုတ် စိတ်ဓာတ်ကျတိုင်း ဆရာတော့ စာအုပ်များကို ဖတ်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆင်းရဲနေရင် ဆရာတော့ စာအုပ်ထဲက စာကြောင်းတွေကို သူ့အတိုင်း ကိုယ့်မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွေ ကူးရေးနေမိသည်။ တစ်မျက်နှာ၊ နှစ်မျက်နှာမှသည် လေး / ငါး / ခြားက မျက်နှာထိအောင် စာမျက်နှာအပြည့် ရေးသားလေ့ရှိသည်။ ခုထက်ထိ ဒီအကျင့်သည် ဖွဲ့မြှုနေသည်။ အသက်ကြီးထိ လုပ်နော်းမည် ထင်သည်။

ဒါ ဆိုတာကို သိအောင် လုပ်ပေးတဲ့ စာအုပ်

လွတ်လပ်သော စိတ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း အမှိုအခိုကင်းကင်း နေ တတ်အောင်၊ အမှိုအခိုကင်းကင်း သွားလာ၊ လုပ်ကိုင်တတ်အောင်၊ အမှိုအခိုကင်းကင်း တွေးခေါ်တတ်အောင် လုပ်နိုင်လာသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးချင်သည့် စိတ်က နိုင်မာသထက် နိုင်မာလာသည်။ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတွင်သာမက၊ ကိုယ့်ပညာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတတ်သည့်စိတ်ကို မွေးဖွားလာစေသည်။ လွတ်လပ်ခြင်းဟာ တခြားသူများထံမှ သာမက ကိုယ့်အတွက်နေ ကိုယ်လွတ်မြောက်တဲ့ လူသားအဖြစ် တည်ဆောက်

တယ် ဆိတာကို နားလည်လာသည်။ ကိုယ့်အတွေးတွေ၊ ကိုယ့်အယူအဆတွေ ကနေ ကိုယ်ကိုယ့်ကိုယ် လွတ်မြောက်အောင် နေထိုင် ကျင့်ကြံတတ်မှုကိုပါ သင်ပေးသည်။ ကိုယ့် လွတ်လပ်မှုက အရေးကြီးသလို၊ တပါးသူတွေ လွတ် လပ်အောင် အကျိုးဆောင်ခြင်းကလည်း အရေးကြီးတယ်ဆိတာ နားလည် လာသည်။

ဆရာတော်ရေးသော လွတ်လပ်သောစိတ် စာအုပ်နှင့် အမြဲလိုလို တွဲဖတ်ဖြစ်တဲ့ စာအုပ် (၂) အုပ်ရှိသည်။ ဘသန်း (ဓမ္မက) ဘာသာပြန်သော ယောနသံစင်ရော့နှင့် မောင်သာမည်ရေးသော ရှင်သန်နေသောဘဝ် စာအုပ်နှစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့ကို လွတ်လပ်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်လာအောင် အမြဲကြီးပမ်းအားထုတ်နေဖို့ ဒီစာအုပ်တွေက လုပ်ပေးသည်။ လွတ်လပ်သော စိတ်စာအုပ်ကို စွဲစွဲဖြေဖြတ်သည့် ကာလက မနည်းတော့။ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း သတ္တိတွေရလာတယ်။ တော်လှန်ချင်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ဖြစ်မိတယ်။ အကြီးမားဆုံး တော်လှန်ရေးကတော့ မိမိကိုယ်ကို တော်လှန်ရေး ဖြစ်သည်။

ဂိုးဒင်း ထွေ့ကျိုးအန်ကယ်

လွတ်လပ်မှု၊ ပညာနှင့် ပြိုမ်းအေးမှု စတဲ့ အချက် (၃) ချက်ရဲ့ အပြန် အလှန် ဖြစ်တည်မှုကို ရိပ်ပြင်ပြင် နားလည်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘဝရဲ့ အောင်မြင်တိုးတက်မှုကို လျောက်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရလာ တယ်။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်စာမျက်နှာက ဘယ်စာပိုဒ်ကို ကောက်ဖတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်အသိဉာဏ် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် မြင့်လာဖို့ အမြဲလုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် အကျဉ်းကျမေတဲ့ အချိန်တွေရောက်လာတိုင်း၊ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ လွတ်လပ်သော စိတ် ကို ဖတ်မိသည်။ ဖတ်ဖြစ်သည်။

ပြိုမ်းအေးမှုနဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မပေးနိုင်တဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ခါးခါး သီးသီး ကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်တို့ သတိပေးလိုက်သလို ခံစားရသည်။ မှန်ထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ ငါပါလားဆိတာကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်အောင် လုပ်ပေးသည်။

၆။...လူဆိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သီအောင် တစ်သက်လုံး
ကြီးစားနေရတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါလားလို့မြင်မိသည်။ လွတ်လပ်ခြင်းက
ပညာနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ ြိမ်းအေးမှုနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ လူ့လောကကြီး
တိုးတက်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိတာ စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မိသည်။
ဆရာတော့ စာအုပ်တွေဖတ်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိန်ခေါ်တတ်လာသည်။
ငါဟာ ငါ့ အန္တာတွေထဲက ငါ ကို သီအောင် လုပ်ဖို့ မွေးဖားလာတာ ပါလားလို့
သိလာသည်။

ငါ ဆရာ၊ ငါ တပည့်၊ ငါမေးခွန်း ငါထုတ်၊ ငါအဖြေ ငါစစ်

ကိုယ့် အသိဉာဏ်ကို ကိုယ် မပြဋ္ဌာန်းနိုင်သေးရင် လွတ်လပ်တဲ့သူလို့
မပြောနိုင်သေးဘူးတဲ့။ ပညာရေးဝါဒ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုတော်သည်
ကိုယ့်ပညာရေးကို ကိုယ်ပြဋ္ဌာန်းနိုင်အောင် ကြီးစားခဲ့ သည်။ ကိုယ့်သင်ရိုး
ညွှန်းတမ်း ကိုယ်ခွဲနိုင်ဖို့၊ ကိုယ့်မေးခွန်း ကိုယ်ထဲတိုင်ဖို့၊ ကိုယ့်အဖြေ
ကိုယ်အမှတ်ပေးဖို့၊ ကိုယ့်သင်ခန်းစာတွေ ကိုယ်သင်ဖို့ ကြီးစားခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း ပြောခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရမိသည်။
‘ပညာ ဆိတာ အမွေပေးလို့မရဘူးကွာ ပညာတတ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ယူ
ရတယ်’ တဲ့။ ကျွန်ုတော်ဟာ ဘဝဆိတဲ့ ကျောင်းမှာ ကိုယ့်ပညာကို ကိုယ့်သင်ဖို့
အမြဲတမ်းကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်မိပြီ။

ဆရာတော့၊ စာအုပ်တွေထဲက စာတွေကို မှတ်စုတဲ့အပြည့် ရေးကူး
နေရင်း၊ ဒီဒေသနတွေ ကိုယ့်အသွေးအသားထဲ စိမ့်ဝင်နေသလို ခံစားရသည်။
ကိုယ့်စွမ်းရည်တွေ တစ်နှေ့ထက်တစ်နှေ့ တိုးတက်အောင် လုပ်နေတဲ့ အကျင့်
ဟာ စွဲနေပြီ။ နှေ့စဉ် ကိုယ့်လုပ်ရပ်၊ ကိုယ့်အပြုအမှု၊ ကိုယ့် အပြောအဆိုနဲ့
ကိုယ့် အတွေးတွေကို ကိုယ်သုံးသပ်တတ်အောင် ကူညီပေးသည်။ လူငယ်
ဆယ်ကျော်သက် ဘဝမှာတင် အကျိုးပြုနေပါလားလို့ တွေးတွေးပြီး ပိုတိဖြစ်
မိသည်။

လွတ်လပ်မှု သဘောတရားကို ရှုထောင့်ပေါင်းစုံကို အမြင်ပေါင်းစုံနဲ့
တင်ပြသည်။ အကြောင်းအရာတွေက ကွဲပြားသော်လည်း အားလုံးရဲ့ ဗဟို
ဆုံးချက်က လွတ်လပ်မှုဆိတဲ့နေရာမှာ လာဆုံးသည်။ လွတ်လပ်မှု ဟူသည်

ဗဟိုဆောက်ကြီးသဖယ်။ အမှန်တကယ်တွင်လည်း သဘာဝထဲတွင် လွတ်လပ်မှုက အစစ်အမှန်တရားပင်ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်သည်ပင် ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ၊ လွတ်လပ်ကြောင်း မဟုတ်လား။ အားလုံးသော နေရာင် ခြည်တွေကို မှန်ဘီလူးတစ်ခုနဲ့ စုပေးလိုက်တဲ့အခါ မီးတောက်တစ်စု ဖြစ်လာသလို၊ ‘လွတ်လပ်သော စိတ်’ ကို ဖတ်ရင်း ဘဝရဲ အားမှန်တွေ၊ နည်းနာတွေ၊ ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေက တစ်နေရာတည်းမှာ စုလာစေသည်။ စွမ်းအားတွေဟာ ကိုယ်မှာ ပြန်ကျေ မနေဘဲ၊ ဘဝတိုက်ပွဲ အတွက်၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ဆရာတော် ဦးဥာဏီသာရ မိန့်သလို ဆိုရင်၊ ဘဝဆိုတာ ပင်လယ်နဲ့ တူသည်။ လိုင်းလည်း ထန်သည်။ ငဲတွေလည်း ရှိသည်။ မှန်တိုင်းနဲ့လည်း ကြံရနိုင်သည်။ ဒီလိုမျိုး ဘဝပင်လယ်မျိုး၏ မိခိုစရာ ကျွန်းကလေးတစ်ခု ရှိမထားလျှင်၊ ဘဝ၌ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်။ ဗျာများနေမည်။ လူပုဂ္ဂိုး နေမည်။ ဘဝသည် တည်ြိမ်မည် မဟုတ်။ အေးချမ်းမည် မဟုတ်။

လွတ်လပ်သော စိတ်သည် ငါဘဝ၏ ဗဟိုချက်ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သော စိတ်သည် ငါပညာရေး၏ နည်းနာ ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သော စိတ်သည် ငါစိတ်၏ ြိမ်းအေးရာ ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သော စိတ်သည် ငါအခက်အခဲတွေအတွက် လက်နက်ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သော စိတ်သည် ငါ အားမှန်တွေအတွက် ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

ရန်ကျက်မှုအတွက် ဂွင်းဆက်များ

မောင်သာမဏေ

ရန်ကျက်တယ် ဆိုတာ ဘာလ

တဲ့ သို့လိုပေါ်ကျောင်းသားဘဝအစမှာ
အချိန်တုန်းက ကျွန်ုတ်တော့ ခေါင်းထဲ သို့
အဆက်မပြတ် နှီးဆွေနေသည့် စကားလုံး
တစ်လုံး ရှိခဲ့သည်။ ဖတ်သည့် စာအုပ်တိုင်း
တွင် ထိုစကားလုံးရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်ကို အင်မေးမရ
ရှာကြည့်ဖူးသည်။ ဘယ်စာအုပ်မှ ကောင်း
ကောင်း ဖော်ပြထားတာ မတွေ့။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်ုတ်တော့ စာဖတ်သက်တမ်း တစ်ဆက်
တစ်ဆက်တည်းရှိတာ ၂ နှစ်လောက်ပဲ ရှိတာ
ကြောင့် မို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလိုနှင့်
တဲ့ သို့လိုပေါ်ကျောင်းတက်တာ ၂ နှစ်ကျော်
၃ နှစ်ထဲ ရောက်တဲ့ အခါမှ ကျွန်ုတ်ရှာနေသော စကားလုံးအဲ အနှစ်သာရကို
ကျေကျေနှင်းနှင်းသိလိုက်ရသည်။ ထိုစကားလုံးကား ရန်ကျက်ခြင်း။ ရန်ကျက်
တယ် ဆိုတာဘာလဲ။

ရင့်ကျက်တယ်ဆိုတာ အသက် နံပတ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့။ အသိဉာဏ်နဲ့ ဆိုင်တာတဲ့။

ဘယ်အခိုင်မှာ ရင့်ကျက်သလဲတဲ့။ သတိရှိတဲ့အခိုင်မှာ ရင့်ကျက်တယ်တဲ့။

သတိမရှိရင် မရင့်ကျက်ဘူး။

ရင့်ကျက်တယ် ဆိုတာ လူကြီးဆန်ခြင်းတဲ့။ ကလေးဆန်တာ မရင့်ကျက်တာတဲ့။

အထက်ပါ စကားလုံးများသည် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် အခုထက်ထိ ခွဲမြှေနေသာ ပေါ်ဟာရစကားစုများဖြစ်သည်။ ရှာတွေ့သည့်စာအုပ်မှာ ဆရာတော် ဦးအောက် (မဟာမြိုင်တော်) ရေးသည့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးမြင့်မား စေရန် (သတိဖြင့် နေထိုင်ခြင်း) စာအုပ်မှ ဖြစ်သည်။

ဖတ်မိသည့် အခိုင်က B.Tech (1st Year) Mid-term စာမေးပွဲမဖြစ် private study တစ်ပတ်ပေးထားသည့် ကာလ။ အဆိုပါ စာမေးပွဲ တစ်တွင် လုံး၊ ကျွန်တော် ကျောင်းစာကို ဖို့ပို့စီးပါး မလုပ်ဘဲ၊ ဆရာတော်စာအုပ်ထဲက စကားလုံးတွေကို မှတ်စုတဲ့ ကူးချေရေးနေမီသည်။ စကားလုံး တစ္ဆေးခြောက် ခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် စကားလုံးများ၏ ညွှန်ငင်ဖမ်းစားခြောင့်လား မသိ။ စာမေးပွဲကျမှာ မကြောက်ဘဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့လုံးကို နှီးဆွဲသည့် စကားလုံး များနှင့် ဖက်လှုတက်င်း မြှုံးတူးနေမီတော့သည်။ စာမေးပွဲ တွင်းကာလက နှစ်ပတ် တိတိ။

ရင့်ကျက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး၏ညို့အားက ထိုအခိုင်မှ စ၍ တစ်စ တစ်စ ပြင်းထန်လာသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း မြန်မာစာပေထဲတွင် ရင့်ကျက်ခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်ပြီး ရှိနိုင်းမလားဆိုပြီး သတိထား ရှာကြည့်မိသေးသည်။ ရန်ကုန် မန္တလေးစာအုပ်ဆိုင်တိုင်း လိုလို၊ ကျွန်တော် သွားဖူးရောက်ဖူးသည့် စာကြည့်တိုက်တိုင်းလိုလို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ မတွေ့ရေးချု မတွေ့။ ကျွန်တော်တို့ တည်ထောင်ထားသည့် စာကြည့်တိုက်တွင်လည်း ရောက်လာသော စာအုပ်များတွင် ကရထား၍ ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ပြန်။ ထားတော့။ ဒီလိုနှင့် ၅ နှစ်လောက် ကြာသွားသည်။ ရင့်ကျက်ခြင်း ဆို သည့် စကားလုံးကို ဆရာတော် စာအုပ်သာ ဖတ်ပြီး အသာဖြေနေရသည်။

အမှတ်မထင် ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ စာပေမိတ်ဆွဲကြီးတစ်ယောက်နှင့် မန္တလေးက ဥတ္တရလွင်ပြင်စာအပ်ဆိုင်ကို ရောက်ပြန်ရောက်ဖြစ်သည်။ မရောက်တာ နှစ်အတော်ကြားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်က ကျွန်ုတ်ကြည့်ညိုသည့် မန္တလေးက စာရေးဆရာ သင့်အောင်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားဘဝက စွယ်စံကျမ်းများကို ဆရာတဲ့မှ ဈေးချီချိန်င့် ဝယ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ပိုက်ဆံခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ်သာရှိသည့် အခြေအနေတုန်းက ဈေးပေါ်ပေါ်နှင့် ရောင်းပေးသည့် ဆရာသင့်နောက်ကို အတော်အမှတ်ရနေသေးသည်။ သည်လိုနှင့် ဟိုစာအပ်ရှား၊ ဒီစာအပ်ရှား၊ ဟိုမေးနှင့် လိုချင်သည့် စာအပ်တွေ ဆွဲထုတ်သည်။ ဆရာက ကျွန်ုတ်မေးသည့် စာအပ်များ၏ သဘောကို မြှင့်မြင်စို၍လားမသိုံး ဒါဖတ်ကြည့်ပါလားဆိုပြီး ခပ်ပါးပါး စာအုပ်တစ်အပ်ကို ထုတ်ပြသည်။ ကျွန်ုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်လိုက်သည်။ မာတိကာကို ထပ်ကြည့်သည်။ အတွင်းစာပိုဒ် တစ်ချီးကို ဖတ်ကြည့်သည်။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်ုတ်အတွက် အကျိုးမယုတ်နှင့်သည့် စာအပ်မှန်း ကျွန်ုတ် တန်းသိလိုက်သည်။ စာသမားချင်း ဓာတ်ကူးတံ့ပြန်ခြင်းဟု မှတ်ယူမိသည်။ အိမ်ရောက်သည့်အခါ စာအပ်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။ လား... လား... ကျွန်ုတ် အငမ်းမရရှာဖွေဖူးသည့် စကားလုံး၏အနှစ်သာရှာ ဖွင့်ဆိုချက်၊ သဘောအနေအထားများကို တစ်ပြီးတစ်ခေါင်းကြီး စုပြုရေးသားထားသော စာအပ်ပါ လား။

ရင့်ကျက်မှု၊ ရင့်ကျက်မှု၊ ရင့်ကျက်မှု

မူရင်း စာရေးဆရာ ဟယ်ရှိအေး အိုဗာစထရှိ ရေးသော ရင့်ကျက်မှု ကွင်းဆက်များ စာအပ်ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူက မောင်သာမည်။

ဆရာတော် ဦးဇော်က စာအပ်ပြီးလျှင် ရင့်ကျက်မှုဟူသော စကားလုံး၏အနှစ်သာရကို နက်နက်နဲ့ နားလည် သဘောပေါက်သွားစေသည့် ဒုတိယမြောက် စာအပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာအပ်အစမှာ အိုဗာစထရှိရှုကောက်ချက် တစ်ခုနှစ်ခု စလိုက်သည်။ အဆိုပါ ကောက်ချက်က ရင်ထဲကို ဆောင့်ဝင်သွားသလို။

လူအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ အဆွဲရာယ်အရှိနှုန်းသူတွေကတော့ သူငယ်နာ
မစင်တဲ့ လူကြီးတွေပဲ ဖြစ်တယ်” တဲ့။

သေရော့ စကားလုံးက ဒဲ ဒိုးကြီး။ ထိကြတဲ့သူတွေလည်း ထိကြပြီ
ပေါ့။

ထိုနောက် ကွင်းဆက် တစ်ခုချင်းဆီကို ရှင်းထုတ်သည်။

- ❖ အသိဉာဏ်ကွင်းဆက်
- ❖ တာဝန်ကွင်းဆက်
- ❖ အပြောအဆို နှုတ်မှုကွင်းဆက်
- ❖ လိုင်မှု ကွင်းဆက်
- ❖ ကိုယ်ချင်းစာများ ကွင်းဆက်
- ❖ ဒသုန်အမြင် ကွင်းဆက်

နောက်ဆုံး အခြားသော နိုင်ငံခြားစာရေးဆရာများ ရေးသော ရင့်
ကျက်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့် ဖွင့်ဆိုချက် အနာဂတ်သဘောများကို ဘာသာပြန်သူက
ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဖွင့်၍ နိုင်းသတ်လိုက်သည်။ စာအုပ်ရဲ့ စုစုပေါင်း
စာမျက်နှာက ၁၂၀ ကျော် မျှသာ။ သို့သော် စနစ်ကျသည်။ ခိုင်မာသည်။
ကျစ်လစ်သည်။ အစပ်အဆက်ရှိသည်။ တိကျသည်။ နက်နဲ့သည်။

ကျွန်ုတ် စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အဆိုပါ မူရင်းစာအုပ် ရေးသူရော၊ ဘာသာပြန်သူရော၊ ထုတ်ဝေ
သူရော အားလုံးသည် အချဉ်းမဟုတ်။

ထိုနောက်ပိုင်း ဆရာ မောင်သာမည်၏ စာအုပ်များကို Special
Collectionအနေဖြင့် စာဆောင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှုတီးနားမူရတိရဲ့ ရှင်သန်နေ
သောဘဝ၊ ရင့်ကျက်မှုအတွက် ကွင်းဆက်များ၊ တကယ့် ပညာရှင် စသည့်
စာအုပ်များသည် ကျွန်ုတ် အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်များဖြစ်လာသည်။

ရင့်ကျက်ခြင်း ဟူသည်…

ရင့်ကျက်သူ ဟူသည်…

ရင့်ကျက်သော အတွေးအကြိုများအတွက် လေ့ကျင့်ရန် အကြိုပေးချက်
များ အစရှိသည်တဲ့ ကျွန်ုတ် ရှာဖွေနေသော ဝါကျစ္စများဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ချင်ခြင်းတက်နေသော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတွင် ပြန့်ကြုနေသော စကားလုံးများ၏ အစုအပုံဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝလွန်မှ ဤစာအုပ်ကို ရှာတွေ့မိလေခြင်း ဆိုပြီး ယူကျံးမာရဖြစ်မိသည်။

ယခု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသည်လည်း ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ၌ ပင် ဤစာအုပ် (၂) အပ်ဖြင့် ထိတွေ့ စားသုံးမိလျင်ကား အနာဂတ်တွင် သူငယ်နာမစင်သည့် လူကြီးမျိုးစိတ်များ ပါးလျ ပျက်သုံးသွားပေအံ့ ဟန်။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

a, meOH

မူရင်းစာရေးသူ

- Richard Bach

မူရင်း စာအုပ်အမည်

- Jonathan Livingston Seagull

ဘာသာပြန်သူ

- ဘသန်း (ဓမ္မက)

“ဒီစာအုပ် ကောင်းတယ်။ ဒီစာအုပ် ကောင်းတယ်။”

စာဖတ်သူ အချင်းချင်း တွေ့ရင်

လူတိုင်းလိုလို ပြောဖူးကြသည် စကားတစ်ခု။

ကျွန်တော့ စာဖတ်မိတ်ဆွေ တွေ့ဆော်မှ ဒီစကား

ကို များစွာ ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ဘယ်လို

ကောင်းတာလဲ । ဘာကောင်းတာလဲ ဆိုတာ

တော့ သူတို့ မပြောကြ။ ကောင်းတယ် ...

ဖတ်ကြည့်...ဖတ်ဖူးလား... ဒါပဲ ပြောတတ်

ကြသည်။

အခြေအနေ အကြောင်းအကြောင်းအကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် စာဖတ်သမားအချင်းချင်းအကြား ဒီလို စကားချဉ်းသာ ကြားရဖန်များလာ သောအခါ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဒီလိုစကားမျိုး မထွက်ဖြစ်စွဲ သတိထားလာ သည်။ စာကြည့်တိုက်များအဖြစ် အလုပ်လုပ်စဉ်က သာမက၊ ယခုအချိန်အထိ စာအုပ်ကောင်းကိုယ်နှင့်ချင်လျှင် ဘယ်လိုကောင်းတာ၊ ဘယ်အတွက် ကောင်းတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်ကောင်းတယ်၊ ဘာကိုလိုချင်ရင် ဘယ်လိုဖတ်ပါ စသည် ဖြင့် ပြောတတ်အောင် ကြီးစားသည်။

ယောနသံစင်ရော်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေတာ ကြောလှပြီ။ အသေအချာ ရူးရူးနှစ်နှစ် မဖတ်မိသေး။ ကျွန်တော့ စာဖတ်အကျင့်က သူများကောင်းတယ် ညွှန်းတိုင်း မဖတ်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အထွေ့၊ ငါစဲ ကြီးလှန်းသည်။ ဒီနိုင်း၊ ဥပါဒါန် အစွဲအားကြီးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ထိတွေ့ကြုံဆုံးမှ ဆင်ခြင် လက်ခံလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြိုး ပဓနဝါဒီ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ထိစရိတ်ကို ရိုပ်စားမိသည့် ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆုံးလျှင် ခင်ဗျားဟာ ပါရရှာဘာသာပြန်သည့် သိဒ္ဓတ္ထဝါယာကို ညွှန်းသည်။ ဖတ်ကြည့်။ ခင်ဗျားက သိဒ္ဓတ္ထရှိက်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းတဲ့။ သိဒ္ဓတ္ထဆိုသည်မှာ ဂေါကမ ပုံခေတ်က ပြာဟနဲ့ လူငယ်တစ်ဦး၏ အတ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိန္ဒာင့် ယောနသံစင်ရော်နှင့် တွေ့ပါလျက် ဝေးနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း များစွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမှ ယောနသံကို ဖတ်မိသည်။ ဂါး... ငါ အသိနောက်ကျပါလား... ယောနသံ၏ ကျင့်စဉ်များသည် ကျွန်တော် အပြုအမူများကို အမည် ပညာတ်ပေးခဲ့သော စာအပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယောနသံကို မဖတ်မိခင်က ကျွန်တော်တွေးသည့်၊ ကျွန်တော် ပြုမှ သည့်၊ ကျွန်တော် ပြောဆိုသည့် အရာများသည် ဘာကို ဦးတည်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ မသိ။ ယောနသံက ကျွန်တော့ အယူအဆ များနှင့် ရှုမြင်ချက်များကို ခိုင်မာပြတ်သားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ပုံသန်းမှုဆိုတာ နေရာတစ်ခုက တဗြားတစ်နေရာကိုရောက်အောင် အတောင်များကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်လှပ်နေခြင်းသာမဟုတ်ဘဲ ဒါထက်အမိပ္ပါယ် ရှိရမယ် တဲ့။

ဤကဲ့သို့သော အမြင်တစ်ရပ်ကို တဗ္ဗာသို့လ်ကောင်းသား ဘဝက၊ နောင်လတ်၏ ဆောင်းပါးတစ်ပုံဖတ်ရင်း အတွေးပေါက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ စားဖို့ အသက်ရှင်တာလား၊ အသက်ရှင်ဖို့ စားတာလား တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ် လုပ်သည်။ စာဖတ်သည်။ စာသင်သည်။ စာရေးသည်။ လူတွေနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှာ လူအသိအမှတ်ပြုခဲ့လိုမှုကြောင့် လှပ်ရှားရှုန်းကန်သည်။ လူရာဝင်အောင်၊ လူတော်တိုးအောင် ကြီးစားသည်။ လူတွေ ကိုယ့်ကို တော်တယ်၊ ထူးချွန်တယ်၊

ပြောတာခံချင်သည်။ ငါဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူကြီးဟု သူများတွေ အသိ အမှတ်ပြု ခံရအောင် လုပ်သည်။

ဒါတွေဟာ ဘာအတွက်လုပ်နေတာလဲ။ ဘာအတွက်လဲ။ ကိုယ့်လုပ် ရပ်များ၏ အနက်သဘောကို သိအောင် ယောနသံက လုပ်ပေးသည်။

အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ။ အဆုံးအစွန်ဆုံး ပေါက်မြောက်မှု ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ တောင်ပဲတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေတာ ဘာအတွက်လဲ။ ယောနသံကြောင့် ဂျွန်တော့လုပ်ရပ်တွေကို ခဏာရပ်ပြီး ခတ္တတနဲ့ သွားသည်။ အရှေ့ကို ခါည်း သဲကြီးမဲကြီး လောကြီးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို တုံးခနဲ့ ရပ်အောင် ယောနသံက လုပ်လိုက်သည်။

စဉ်ဆက်မပြတ် လွှပ်ရှားရန်းကန်နေခြင်း၊ ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံခြင်း၊ အပြီးဆုံးတိုင် လွတ်မြောက်ခြင်းသဘောကို ဆည်းပူးရန်၊ လေ့ကျင့်ရန်၊ မပြတ်အားထုတ်ရန် ယောနသံက တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ဂျွန်တော့ စိတ်ကို ကိုင်လှပ်စီးလိုက်သလို ဂျွန်တော် ခဏာတာ ကယောင်မြောက်ချာဖြစ်သွားသည်။ သဘာဝတရားနှင့် ဝန်းကျင်အကြား၊ မိမိနှင့် အသိကိုအစိုင်းအကြား အဆက် အစပ်ကို ယောနသံက ပုံဖော်ပြသည်။ အစွမ်းကုန် တတ်ကျမ်းခြင်း ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဖယ်ကျဉ်ခံရမှု၊ အသိုင်းအစိုင်း အပြင်ဘက်မှာ နှင့်ထုတ်ခံရမှုများ သည် တော်လှန်လိုက်စိရှိသူတို့ ခံစားဖူးစမြော်။ တွေ့ကြံရစမြော်။

လူဓာတ္ထ၊ တော်လှန်သူအဖြစ် ပညာတ်ခံရသော ဂျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ယောနသံကို အခုမှ ရှာတွေ့မိသည်။ ယောနသံရော ဒီလို ကြောဆုံးမှုကို ဘယ်လို့ တုံးပြန်ပါသနည်း။

လွတ်လပ်မှု၊ ဘဝခိုပ္ပာယ်၊ ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုများ၏ အနှစ်အသား ကို ယောနသံက အစ ခွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လေ့ကျင့်ခြင်း၊ လေ့လာခြင်း၊ ဆည်းပူးသုံးသပ်ဆင်ခြင်းခြင်း၏ သဘောတရားများကို လေထဲတွင် ပုံးသန်းရင်း၊ ယောနသံက သင်ပြသွားသည်။

သာမန်ဖြစ်မှုနှင့် အဆုံးစွန် ပေါက်မြောက် အောင်မြင်မှုအကြားက ပါးလှာသည့် စည်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယောနသံကား ဘဝရှင်သနမှု၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖွေရှာမှု၊ သံသရာ တွင် ကျဉ်လည်နေ ကျက်စားနေရမှုတို့အထဲက လွတ်မြောက်မှုတရားကို

လက်တွေ့ပြသပေးခဲ့သည်။ ဖြစ်တည်မှု၊ ဝန်းကျင်နှင့် အော့တ္ထတွင်း အခြေ
အနေများ၏ ရှန်းကန်မှုများကို ကပြသွားသည်။ နိစ္စရူဝါ ရှန်းကန်မှုတွေထဲကနေ
ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် သတိပေးလိုက်သည်။

လူဆိုတာ ဘာလဲ။

လောကကြီးဆိုတာ ဘာလဲ။

ဘုံကြောင့် ရှန်းကန် လူပ်ရှားနေရတာလဲ။

ဘာအတွက် ပြုမှု၊ ပြောဆို၊ တွေးကြီး နေရတာလဲ။

နောက်ဆုံး ငါ ကိုယ်တိုင် အခုလုံ စာတွေ ဘုံကြောင့်ရေးနေရတာလဲ။

ဖတ်ရင်း ဆင်ခြင်ဖို့က၊ အခု ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘုံကြောင့် ဒီစာကို ဖတ်နေ
ရသလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားသုံးသပ်ဖို့။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

allgemeine freizeit

(စာအုပ်ကို ဗဟိုပြော၍ ချွေကား တွေးမီသော အတူနောမတိများ -
မင်းသော)

စာအုပ်အမည် - ကြောက်စိတ်နဲ့ ကလေးတို့မနက်ဖြန့် (သင့်ဘဝ
မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးများ)

စာရေးသူ - မောင်သစ်ဆင်း

“အယူသီးမှုဆိုတာ
ခေတ်နောက်ကျခြင်းနှင့်
အသိဉာဏ်နည်းပါးခြင်းတို့မှ
မွေးဖွားလာသည်။”

ကျောင်းဆရာ မဖြစ်ချင်သည့်
ကျွန်တော်က ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ စာသင်၊
စာချု (ဘုန်းကြီးစကားဖြင့်) အလုပ်ကို
လုပ်ဖြစ်နေမှုန်း ကျွန်တော်မသိ။ နိုင်ငံ
ရေးသင်တန်းနှင့် လူငယ်စွမ်းရည်မြှင့်
သင်တန်းများကို မွန်လေးမြှုံးနှင့် အခြား
နယ်မြို့များတွင် စာသင်ပေးနေသည်မှာ၊
၃ နှစ်ကျော် ၄ နှစ်ထပ်ပင် ရောက်နေပြီ။
လူငယ်သင်တန်းတွေမှာ အမြဲ ပြောဖြစ်

ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကား၊ ကြောက်စိတ်။ လူငယ်တိုင်းလိုလို ကြောက်ဆွဲမှုစက်ပိုင်းထဲမှာ ကျဉ်းလည်ဖူးကြသည် မဟုတ်လား။ လူငယ်မှ မဟုတ် လူကြီးများသည်လည်း ကြောက်တတ်သည်။ လူကြီးဖြစ်လာလေလေ ပိုကြောက်တတ်လာလေလေ ဟုပင် ဆိုရမလားမသိ။ ထိုကြောင့် ကြောက်စိတ် ဟူသည် လူကြီး၊ လူငယ်မဟု လူတိုင်းနှင့် အမြဲရင်ဆိုင်နေရသော အရာဖြစ် သည်။

လောကမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးစိတ်က၊ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်ပဲ။

လူငယ်တွေကို ကြောက်ဆွဲမှုစက်ပိုင်းက ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် ကျွန်းတော် အမြဲ ထွန်းအားပေးသည်။ ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်ဆွဲမှု ကနေ ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် ကြီးစားနေခဲ့ဖြစ်သည်။ လူတွေ ဘုရားကြောင့် ကြောက်တာလဲ။ ကြောက်ဆွဲမှုစက်ပိုင်းကို ပိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် ကျွန်းတော်ချခွဲ လိုက်သည်။

ကြောက်စိတ်။ ဘုရားကြောင့် ကြောက်သလဲ။ ပကြောက်တော့၊ မလုပ်၊ မလုပ်တော့ အတွေ့အကြုံမရှိ၍ မလုပ်ဖူးဘူး။ မလုပ်ဖူးတော့၊ အတွေ့အကြုံ မရှိတော့၊ မလုပ်တတ်ဘူး။ မလုပ်တတ်တော့ ကြောက်တယ်။ ကြောက်တော့ မလုပ်ဘူး။ မလုပ်တော့ မလုပ်ဖူးဘူး။ မလုပ်ဖူးတော့ မလုပ်တတ်ဘူး။ မလုပ်တတ်တော့ ကြောက်တယ်။

စသည်ဖြင့် သံသရာလည်နေသည်။ ‘ဤသံသရာစက်ဝန်းကို ဘယ်က ဖောက်ထွက်ရမလဲ။’ သူတို့ မေးတဲ့အခါ ကျွန်းတော် ဖြေလိုက်သည်။ လုပ်ပစ် လိုက်။ ကြောက်သလား။ ကြောက်ကြောက်နှင့်သာ လုပ်ပစ်လိုက်။ မင်း မကြောက်တတ်ဘဲ ဖြစ်လာမယ်။’

နောက်တော့ ကျွန်းတော် ထပ်ပြောသည်။

‘သတ္တိရှိသူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘သတ္တိရှိသူဆိုတာ သူများထက် ငါးမိနစ် နောက်ကျပြီးမှ ပကြောက်တဲ့ သူကို ခေါ်တာ’ စသည်ဖြင့် ကျွန်းတော် ပြောသည်။

‘သတ္တိဆိုတာ မိုက်ရူးရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ မိုက်ရူးရဲတာနဲ့ သတ္တိက မတူဘူး၊ ဉာဏ်နှင့်ယဉ်တဲ့ ရဲရင့်မှုကသာ သတ္တိဖြစ်တယ်၊ ဉာဏ်မပါတဲ့ ရဲဝံမှုက မိုက်ရူးရဲတာပဲ’

ဤအယူအဆ၊ အမြင်ရှုထောင့်များကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကွွန်တော် ဆင့်ပွားရရှိပါလိမ့်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားသည့် အချိန်တွေက အကြိမ်ကြိမ် မသိစိတ်ထဲမှာ စာပေါင်းစုံဖတ်ရင်း အသိမော်လိုက္ခားများ အချင်းချင်း ဓာတ်ပြုရာမှ ဖြပ်စင်အသစ်များ ပေါက်ဖွားလာသည်။ အချင်းချင်း အကြား ဓာတ်ပြု ဆန့်ကျင်မှုများ အလိုအလျောက် ပြုကြရင်း၊ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်၊ အိုင်ဒီယာသစ်၊ ရှုထောင့်အသစ်များ ရောက်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ရေခံ မြေခံကား ဘယ်ကလာသနည်း။ ကွွန်တော်၌ အဆိုပါ အယူအဆများ၏ မြစ်ဖျားခံရရှိလိမ့်မည်။ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်ကလဲ။

ကျော်ဝင်း၊ တင်မောင်သန်း (သင့်ဘဝ)၊ ကိုတာ နှင့် မောင်သစ်ဆင်း တို့အပ်စ်ကြောင့် ကွွန်တော် ထောင့်ပြောင်းတွေးတတ်သည့် သီအိုရီ အတော် များများရဲ့သည်။ ယခုလည်း ဆရာကြီးများနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံး၊ စကားပြောဆွဲးနွေးရင်း၊ လေ့လာဆည်းပူးခွင့်ရနေသည်။ ကွွန်တော် ပိတ် ဖြစ်စွာ ရသည်။ အတွေးဘောင်ထဲကနေ ကျောက်ချ မထားဘဲ၊ ကိုယ့်ကြက်ဥ ခွံထဲကနေ ဖောက်ထွက်ဖို့ ဆရာကြီးများ၏ စာများက ပြောင်းလဲပေးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၊ ကိုယ့်အသိကို ကိုယ်တော်လှန်ရေး လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ပါ ကွွန်တော် ရလာသည်။

မောင်သစ်ဆင်းက ကြောက်စိတ်ဆောင်းပါးများကို စစ်အစိုးရခေတ် စာပေကင်ပေတိုင်များကို လွတ်အောင် ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ရေးခဲ့သည့်စာများ ဖြစ်သည်။ စစ်အစိုးရဖိနိုင်မှု ဉာဏ်ကနေ ဖောက်ထွက်နိုင်အောင်၊ သင့်ဘဝ၊ စံပယ်ဖြူ၊ မိုး၊ အတွေးအမြင်၊ The wave စသည့် စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများက တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခု အတော်များများပင် နားသွားပြီ။ ဝင်းနည်းစရာ ကောင်းလှသည်။

ကွန်ပျူးတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ စကားတစ်ခုရှိသည်။ garbage in, garbage out တဲ့။ အမှိုက်ထည့်ရင် အမှိုက်ပဲ ထွက်တယ် ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်က အမှိုက်များဖြစ်သောအခါ သူတို့ မွေးဖားပေးသည့် ကလေးတွေကိုလည်း အမှိုက်ပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။ လူကြီးများ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ ကိုယ်သူ၊ သူတို့ အမှိုက်များဖြစ်နေသည်ကို သူတို့ မသိ။

ကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်အောင် လုပ်တတ်ကြသလဲဆိုတော့
လူကြီးတွေ ကိုယ်နှိုက်က ကြောက်အောင် အလုပ်ခဲ့ကြရလိုပါ။ သူတို့
ကိုယ်နှိုက်က ကြောက်စိတ်တွေ ရှိနေလိုပါ။ (ကောက်နှစ်ချက် - စာ/၄၅)
အမှိုက်မျိုးဆက်ကနေ အမှိုက်များကို မွေးဖွား။ ကြောက်တတ်သူများက
ကြောက်တတ်အောင် မွေးဖွား။ သူမျိုးဆက်၊ သူ့ဝန်းကျင်၊ သူ့အဖွဲ့၊ သူ့အလုပ်၊
သူ့တဗ္ဗား၊ သူ့...သူ့...သူ့...။ နောက်ဆုံး သူကိုယ်တိုင် ကြောက်နေသည်။
‘ဘာကို ကြောက်မှန်းမသိဘူး၊ ကြောက်တော့ ကြောက်နေတယ် ဘာကို
ကြောက်မှန်းလည်း မသိဘူး’ အကြောက်ဆိုတာ လူငယ်များနှင့်သာ သက်
ဆိုင်သည် မဟုတ်။ လူကြီးများနှင့်လည်း သက် ဆိုင်သည်။ ပို၍ ပင်သက်ဆိုင်
နေသည်။ လူများ အသက်ကြီးလျင် ပိုကြောက်တတ်လာသည်။ လူများ
ရာထူးကြီးလျင် ပိုကြောက်တတ်လာသည်။ လူများ အောင်မြင်လာလျင်
ပိုကြောက်တတ်လာသည်။ လူများ ပိုက်ဆုံး ပိုရှိလာလျင် ပိုကြောက်တတ်လာ
သည်။

ကိုယ်ကျိုးစီးပွားနှင့် ပိုပတ်သက်လေလေ၊ ပိုကြောက်တတ်လေလေ၊
ပိုစီးရိုမိုတတ်လေလေ။

ကိုမင်းအင်က၊ ဦးကိုနီးလုပ်ကြခဲ့ရအပြီး ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ရေးသည်။
ခေါင်းစဉ်က လွတ်လပ်ခွင့်၊ ဥပဒေစိုးစီးမှုနှင့် ဆရာဦးကိုနီးပြသခဲ့တဲ့တရား။
ထိုဆောင်းပါး၌ Freedom from Fear နှင့် Fear of Freedom ဆိုတာကို
ယူဥုပြသည်။ ကြောက်နှုန်းကလွတ်ကင်းခြင်းလော လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကြောက်
နေခြင်းလေား၊ ခေတ်က ဘယ်ကို သွားနေသလဲ။ စနစ်က ဘယ်ကို ဦးတည်နေ
သလဲ။ ဒါက ကြောက်နှုန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ် တွေးနေမိသည့်
ကျွန်ုတော့ အတွေးများဖြစ်သည်။

၂၁ ရာစုမှာ ကြောက်တဲ့ စိတ်ဖြင့် ဖြတ်သန်းကြရင်ဖြင့်။

အများက မိုးခါးရေသာက်၍ ကိုယ်ပါ လိုက်သာက်လိုက်ရသည့်အဖြစ်၊
ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြည့်။ ငါ ဖြစ်ဖူးလား။ သမာရိုးကျိုး အစဉ်အလာ၊ အပ်စဲ
စဲ စသည့် စကားလုံးများကို သင် နက်နက်နဲ့ ဆင်ခြင်ဖူးပါသလား။

ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာ နေရတာ လုံခြုံတယ်၊ ကိုယ့်ဥခံလေးထဲမှာ နေရ^{တာ} လုံခြုံတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့အပြီးအဆိုင်များသည့်၊ စွန်စားမှုများသည့်၊

စိန်ခေါ်မှုများသည့်၊ အပြောင်းအလဲများသည့်၊ မသေချာ မရေရှာမှုများဖြင့် ရှုပ်တွေးပွဲလီနေသည့် ၂၁ ရာစိကို ဖြတ်သန်းကြရင်ဖြင့် ...

Comfort Zone ထဲမှာ၊ အနေကြာကြာနေကြရင်ဖြင့် ဝါးလုံးခေါင်းထဲက လသည် အမြဲသာနေပေလိမ့်မည်။ ဆရာတော် ဦးဇော်က က ပြောဖူးသည်။ မစွန့်စားတဲ့သူက မတိုးတက်ဘူး... တဲ့။

မောင်သစ်ခင်းက ကိုယ့်ထိုင်ခုကို ကိုယ်လှပ်ကြည့်ရန် လက်တို့လိုက်သည်။ လူဆိုသည့် သဘာဝက၊ သက်သောင့်သက်သာနေရတာကို ကြိုက်သည်။ အားမထုတ်ရတာကို ကြိုက်သည်။ မရှန်းကန်ရတာကို ကြိုက်သည်။ ကိုယ့်ရှိရတာလေးနှင့် မြိုင်းနေရတာကို ကြိုက်သည်။ ကြိုက်မှာပေါ့။ အားထုတ်ရတာ ပင်ပန်းသည်။ ရှန်းကန်ရတာ ပင်ပန်းသည်။ မြိုင်းနေရတာက သက်သာသည်။

‘ထိုင်နေရင် အကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသီ’ အဖြစ်မခံနိုင်၊ ကိုယ့်ခုက ကျိုးနေတာကို ဖော့တွေးပြီး၊ ခပ်တည်တည်နေသည်။ ဖုံးကွယ်ထားသည်။ လူ့ပီးကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဆိုရင် ဖော့တွေး၊ သူ့ဆိုရင် ဖိတွေးတတ်သည့် အမျိုး၊ မဟုတ်လား၊ နောက်... လူဆိုတာက၊ ကိုယ်မသိတာကို လူသိမှာကြောက်သည်။ ကိုယ်မတတ်တာကို လူသိမှာကြောက်သည်။ လူပဲအရာရာမှာ ဘယ်လိုလုပ် အကုန်တတ်သိနိုင်မှာလဲ။ သိသလောက်လည်း သိမှာပေါ့ သိနိုင်သလောက် သိအောင်တော့ အမြှေ့ကြးစားအားထုတ်နေရမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ ဖွင့်ထားသည့် စိတ်အခံကလည်း ပါးလျှေတတ်သည်။

‘ရှုက်တတ်ပါ။ လူဆိုတာ ရှုက်တတ်မှ အောင်မြင်တယ်၊ တိုးတက်တယ်လေ။ လူတွေ မတိုးတက်တာ၊ ရှုက်ရမယ့်နေရာ လွှာနေလိုပါ။ မရှုက်သင့်တာကို ရှုက်ပြီး ရှုက်သင့်တာလို့၊ မရှုက်လို့ လူတွေ နိမ့်ကျရတာ’

အပြောင်းအလဲ ခေါင်းစဉ်အောက်က ဆောင်းပါးဖတ်ရင်း ကွွန်းတော့ ခေါင်းထဲရောက်လာသည့် အတွေးစများ ဖြစ်သည်။ သော်... ငါရောဘာကိုရှုက်တတ်နေပါတယ့် ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

မြန်မာတွေက၊ ပျင်းတာနှင့် ရောင့်ရဲတာကို ခွဲ့ခြားပြီး မမြင်။ ရောကြိတ်လွန်းသည်။ မြန်မာတွေ မတိုးတက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကွွန်းတော့ ဝင်လာသည့် ကောက်ချက်တစ်ခုရှိသည်။

‘ငတ်ဖူးရမယ်... မြန်မာတွေက မငတ်ဖူးဘူး... မငတ်ဖူးတော့ မတိုးတက်ဘူး’

ငတ်ဖူးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ တိုးတက်သည်။ သာမက အခါးရှိသည်။ သို့သော အားလုံးတော့ ယေဘုယျ မမှန်။ ကျွန်တော့ အတ္ထနာမတိဖြင့် ကျွန်တော် မြင်သည့် ကောက်ချက်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာအောင်ထွန်းသက်ကပြောဖူးသည်။ *Forward Looking... Backward Looking မဟုတ်ဘူး’ တဲ့။ ရှေ့ကို ကြည့်။ ကားမောင်းရင် ရှေ့မှန်ကို ကြည့်ပြီးပဲ မောင်းရတာ၊ နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်ပြီး မောင်းရင် ရှေ့၊ မရောက်ဖူး... တဲ့။ သို့သော နောက်ကြည့်မှန်လည်း ပါစိုးလိုတယ်။ ရှေ့ကို မောင်းဖို့အတွက် နောက်ကြည့်မှန်ပဲ ကြည့်နေရင် အလုပ်မဖြစ်ဖူးတဲ့ ရှေ့ကိုကြည့်။

အတိတ်၏ အကျဉ်းသား အဖြစ်မခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့ကို ကျွန်တော် အဖြစ် သတိပေးနေရသည်။ အတိတ်၏ အကျဉ်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော် နေထိုင် ခဲ့ဖူးသည်။ မောင်သစ်ဆင်းက အပြောင်းအလဲအတွက် အတိတ်ကို အဆက် ဖြတ်ဖို့ပြောသည်။ ပကတိ အရှိကိုမြင်အောင်ကြည့်။ အမြင်သစ်၊ သဘောထား သစ်၊ ပေါ်လစီအသစ်နဲ့ ကျွန်လျှစ်အောင် လုပ်။ ထောင့်စွေအောင် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာလိုက်၊ ထောင့်ပြောင်းပြီး စဉ်းစားလိုက်။ ထောင့်ပြောင်းပြီး ကြည့် လိုက်။ ရူထောင့်ပြောင်းရင် အမြင် ပြောင်းမယ်။ အမြင်ပြောင်းရင် အတွေး ပြောင်းမှာပဲ... စသည်ဖြင့်။

မြန်မာလူမျိုး၏ လလေ့စရိတ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံရေး အခင်းအကျဉ်းကို ကြည့်လိုက်လျင် ဖြူ/မည်း နိုင်ငံရေး လမ်းကြောင်းက မထွက်သေး။ အဖြူ မဟုတ်လျင် အမည်း ဆိုသည့် either or လောက်သောင်က မထွက်သေး။ ဒိုင်ယာလစ်တစ်မှာသည် တို့င်ယာလစ်တစ်သို့ မကူးပြောင်းတတ်သေး။

လူတွင် အရောင်ကိုမြင်တဲ့သည့် အဆင့် (၄) ဆင့်ရှိသည်။

(၁) အဖြူ / အမည်း အဆင့်

(၂) ဝါ / စိမ်း / နှီး / ပြာ အဆင့် (ရောင်စုံ အဆင့်)

(၃) လိမ္မာ် / အစိမ်း ပုပ် / ကြက်သွေး-ပန်းရောင် / မိုးပြာ-နက်ပြာ- ခရမ်း (ရောင်ကွဲ အဆင့်)

(၄) အလင်း / အမှာင်အဆင့် (ပေါက်ပြောက်သော ပန်းချိုဆရာများ
သည် အရောင်များဟု မဖြင်တော့ အလင်းအမှာင်များဟုသာ
မြင်တော့သည်၊ အလင်းလိုင်းများ ပြောင်းလဲခြင်းမှသည် အရောင်
များကဲ့ပြားဖြစ်တည်လာသည်ဟု မြင်သည့်အဆင့် တစ်နည်း
အရောင်နတ္ထိဝါဒီ အဆင့် / အဆင့်အမြင့်ဆုံး အမြင်)

မြန်မာတို့ အနို အဖြူ / အမည်းအဆင့်ကပင် မတက်သေး။ ဘက်ထိ
မမြင်။ ထောင့်ပြေားမမြင်။ ကျော်လွှားမမြင်။ နေရာရွှေ့မကြည့်။ ကန်သတ်
အမြင်များဖြင့် တိမ်သလာ ဖုံးနေသည်ချဉ်း။ အချို့က ကာလာဗလိုင်း၊
အချို့က ပုံသဏ္ဌာန်ဗလိုင်း။ အချို့က အဝေးမှန်၊ အနီး မမြင်။ အချို့ အဝေးမှန်
အနီးမြင်။ အချို့က အဝေးမြင်၊ အနီးမှန်။ အနည်းစုကသာ အဝေးမြင်၊
အနီးမြင်။ နောက်ဆုံး ပျိုးစိတ်ကား ရှားပါးမျိုးစိတ်တည်း။

မြန်မာသင်ကြားရေးစနစ်က (.) Full Stop ချုတ်အောင်သင်သည်။
ဖူးစတော့ (Full stop) ဆိုသည့် အနက်ကား ပြည့်ပြည့်ဝါကြီး အဆုံးသတ်
လိုက်သည့် သဘောပင်။ မြန်မာလိုဆိုရင် ဝါကျေတစ်ကြာင်းပြီးတိုင်း ပုံ့မ
ချုသည် နှင့် တူသည်။ အတွေးများကို ပုံ့မ ချုတ်အောင် သင်ကြားနေသရွှေ့
မြန်မာသည် မတိုးတက်။ ပုံ့မ ချုအောင် ဖြောသည့် အပြောတွေ ဖြစ်အောင်
မေးခွန်းလွှာတွေ ထုတ်နေသရွှေ့ မြန်မာသည် မတိုးတက်။

၂၁ ရာစုသည် မသေချာ၊ မရောရာ၊ ရှုပ်တွေးလှ၏။ စိန်ခေါ်မှု၊
စွန်စားမှု၊ မတည်၍မြိမ်မှုများနှင့် နိုင်းကြမ်းပြည့်နေ၏။ ၂၁ ရာစု ကလေးများအား
ကျောင်းသင် ပညာရေးက ကြောက်တတ်အောင်၊ မလွတ်လပ်အောင်၊ အဖြ
တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်ဟု ဖြောတ်အောင်၊ အဖြူနှင့်အမည်းသာ ရွှေးချယ်
ရာဟု ဖြင်အောင်၊ အမှားနှင့်အမှန်သာ စဉ်းစားစရာဟု ပို့ချေနေသရွှေ့ မြန်မာ
သည်၊ မြန်မာသည် ကွဲနှစ်တော့ မပြောလိုတော့။

ဆိုရှယ်လစ်လူဘောင်မှာ ကြီးပျင်းလာသည့် လူကြီးများအဖို့၊ ‘အ’
သုံးလုံးဆိုသည်မှာ ‘အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက်’ ဟုသာ ထင်နေ၊ မြင်နေသရွှေ့
စတုတွေ့မျိုးဆက်အဖို့

ဂလိုဘယ် ‘အ’ သုံးလုံးကျေမှ ၂၁ ရာစုမှာ လူရာဝင်မည်။ လူတော့
တိုးမည်။ လူဝင်ဆန်းမည်။ နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်မည်။
ဆတ်သစ် ‘အ’ သုံးလုံးမှာ အိုင်ဒီယာ၊ အင်တာနက်နှင့် အံ့လိပ်စာတို့ဖြစ်သည်။

နိုင်ဒီယာဂွန်မြှုံးဆန်းသစ်မှုအပေါ် အခြေမပြုသည့် ပညာရေး မဖြစ်သရွေ့၊ အင်တာနှင် သတင်းနည်းပညာများဖြင့် အပ်စပ်ကျင်လည်မှုကို ဟန်တားနေသရွေ့ အကဲလိပ်စာကို ပိုင်နိုင်ကျမ်းကျင်အောင် မပျိုးထောင်ပေး သရွေ့။

မြန်မာသည် တော်ဖလာ ဟောသည့် ပထမလိုင်းထဲမှာပင် တဲ့လည် လည် သံသရာ ရှည်နေရှိုးမည်။ ကျဉ်လည် နေရှိုးမည်။ တော်ဖလာက စီးပွားရေး ထုတ်လုပ်ပုံ အပြောင်းအလဲကို ကြည့်ပြီး လိုင်း (၃) လိုင်းဖြင့် ပုံဖော်သည်။

တော်ဖလာအလိုအရ

ပထမလိုင်း - လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးယဉ်ကျေးမှု (၈၀၀၀ ဘီစီမှ အေဒီ ၁၆၅၀ - ၁၇၅၀ အထိ)

ဒုတိယလိုင်း - စက်မှုယဉ်ကျေးမှု (၁၆၈၀ မှ ၁၉၈၀ အထိ)

တတိယလိုင်း - အာကာသခေတ်၊ သတင်းခေတ်၊ အီလက်ထရောနစ် ခေတ်၊ စက်မှုခေတ်လွန် (ယခု)

စသည်ဖြင့် ပုံစံ ထုတ်ပြုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ (? ? ? ? ?)

တိုးတက်ရေးနှင့် ခေတ်မိရေးသည် တာတို့ မဟုတ်။ တာဝေးဖြစ်သည်။ တာတိုးပြီးပွဲ၍ စပါ (speed) သည် အခရာဖြစ်သည်။ သို့သော တာဝေး မာရွှေနှုန်းသက်လုံးက အခရာကျေသည်။ ခေတ်ဝန်ကိုထမ်းမည့် လူငယ်များအဖို့ သက်လုံး၊ စွဲ၊ ကျားကုတ်ကျားခဲ့၊ တနိက်မတ်မတ်၊ စနစ်တကျ... စသည့် စကားလုံးများကို ကျော်သယ်ပိုးလျက် ဖြတ်သန်းကြလျှင်ဖြင့်

ဖအေထက် တော်သော သား၊ မအေထက် တော်သောသမီး၊ ဆရာ ထက် တော်သောတာပည့်။ ခေါင်းဆောင်ထက် တော်သော နောက်လိုက်၊ လူကြီးထက် တော်သော လူငယ်။

ယခု မြန်မာနိုင်ငံထက် ပိုကောင်းသား၊ ပိုတိုးတက်သား၊ ပိုခေတ်မိ သား၊ ပို့ဗြာတိဗ္ဗာမကြီးသား၊ ပိုဖွံ့ဖြိုးသား၊ ပို့ဌ်မိုးချမ်းသား၊ ပိုတည် ပြိုမ်သား၊ ပိုသာယာအေးချမ်းသား၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်တော့အော့။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

b0aeenf

စာအုပ်အမည် - နေ့တိုင်းပျော်ပါတယ်

ရေးသူ - ထက်ထက်ထွန်း (Waterfall)

ကျွန်ုတ်စာဖတ်မိတ်ဆွဲ တစ်

ယောက်နဲ့ အမြဲလိုလို ပြောဖူးတဲ့ စကားရှိ
သည်။ ဦးဇောတိက အတွေးအခေါ်တွေက
တချိန်ကျရင် အိုင်ဒီယော လိုဂျီတစ်ခု ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ် ဟူ၍။ ဗုဒ္ဓထံမှ ရေသောက်မြစ်
အဖြစ် ဆင်းသက်ပြီး၊ လောကမွှေ့နှင့် အပ်စပ်
သော ဘဝနေနည်း ထိုင်နည်း၊ တွေးနည်း
ခေါနည်း၊ ပြောဆို နေထိုင်နည်းကို အကောင်း
ဆုံးလမ်းထွန်းပြုသည့် ရှုမြင်ချက်များအဖြစ်
ကျွန်ုတ် ၁၀ နှစ်နီးပါး တစိုက်မတ်မတ်
လေးလာ လိုက်စားခဲ့သော ဘဝအသိမွှေ့များ

ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ထက်ထက်ထွန်းကို ဆရာတော်၏ တမန်တော်ဟု ကျွန်ုတ်
ဂိုဏ်ပြုထားသည်။

ဆရာတော် ဦးဇောတိကစာအုပ်ကို စတင်ထိတွေ့ဖြစ်သည်က လွန်ခဲ့
သော ၂၀၀၉ ခုနှစ်အစိုင်းကဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး စာအုပ်မှာ တွေးမိတိုင်း
ပျော်တယ် စာအုပ်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုအချိန်သည် ကျွန်ုတ်ဘဝမှတ်တမ်း၌

ပရီဝေဒမီးတဲ့ချို့ လောင်ဖြူက်ခံနေရချိန်။ စာအုပ်က ကျွန်တော့ကို ရောက်ထဲ
ပစ်ချလိုက်သလို။ စာအုပ်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ချိန်က၊ နည်းနည်းတော့ ရှိန်းတိမ်း
ပို့ဗို့တိမ်းဖြစ်သွားသေးသည်။ ထိုစာအုပ်က ဆရာတော် ရေးသားထားသော
စာအုပ်များမှ တူရာအစုများကို ခေါင်းစဉ်အလိုက်၊ စစည်းထားသော ကောက်
နှစ်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကောက်ချက်များကား ဒေါ်ထက်ထက်ထွန်း လက်ရာတည်း။ ထို
စာအုပ်ကြောင်းပင် ကျွန်တော့ဘဝကို ထူထူဆောင်ဆောင်ဖြစ်အောင်၊ ပြန်
လည် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတွေ့ပေစွာ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယခုလည်း ကျွန်တော့တွင် ငပ်လျှိုးနေတာကြား
ဖြစ်သော သောကမီးတစ်ချို့က အကြောင်းအကျိုးညီစွာ အကျိုးပေးနေချိန်နှင့်
‘နေ့တိုင်းပျော်ပါတယ်’ စာအုပ်ထွက်လာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ ဟိုး
ယခင်က ပျော်ဆွင်ခြင်းကို ကျွန်တော် ပြက်ရယ်ပြုဖူးသည်။ ပျော်ဆွင်ခြင်းထက်၊
ကျေန်ခြင်းကို ပို့မို့လိုလားခဲ့သည်။ ပျော်ခြင်းကို ကျေန်ခြင်းနဲ့ ခွဲခြားပြီး
မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပျော်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ် ဟူ၍ ပေါ့ပျက်ပျက်တွေး
မိခဲ့ဖူးသည်။

သောက၊ ဒေါသ၊ နိုဝင်ဘာ၊ မာန၊ အတ္ထတို့၏ တပြီးနှင်းတည်း
ထိုးစစ်ဆင်မှုကို နှုန်းတွေ့အုံတွေ့ရတော့မှ ပျော်ဆွင်ခြင်း၏ အနှစ်သာရဂို
ကျွန်တော် အာသာင်မီးငမ်းတောင့်တမို့၏။ စာတွေ ဘယ်လောက်ပင်ဖတ်ဖတ်၊
ဘဝဒသနကို ဆုပ်ကိုင်မိခြင်းနှင့်၊ ဤမီးအေးစွာ အောင်ကျွန်းကြံတတ်ခြင်းသည်
တွေးစီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ညုံပေစွာ ကျွန်တော်က ခံစား
ချက်များကို ပစ်ပယ်ဖူးသည်။ ခံစားချက်များနှင့် ဖွံ့ဖြိုးသူများကို ပြက်ရယ်ပြု၍
ရှုတ်ချုပ်းသည်။ အောက်ဆုံး ခံစားချက်များကို မျှမြေမည့်နိုင်သော ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်း၊ ငင်းတို့၏ ထို့နှင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

စာအုပ် မျက်နှာဖုံးအောက်နားမှာ 101 ways to a better you
ဆိုတာလေးပါသည်။ ပြော်... ဟုတ်သာပဲ။ ပိုကောင်းတဲ့သူဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်း
၁၀၁ ဆိုပါလား။ တစ်ထောင့်တစ်ညွှန် ပုံပြင်များလို့ နေစဉ်စားသုံးသင့်သည့်
လမ်းပြမော့ပုံကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ ပျော်ဆွင်ခြင်းဆိုတာ
ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိသည်မဟုတ်။ ငါ့နေားနားမှာ ရှိတာပါ လား။ သဘာဝ

တရား**ကြီး**ထဲမှာ ရှိတာပါလားဆိတာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက ကိုယ့်နဲေးမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မဟုတ်ဘဲ၊ ကျောက်စရစ်ခဲလေးအသွင် မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံကျော်ပါလား။ ကိုယ်က ကောက်ယူပွားတဲ့ပြီး အသေအချက်ကြည်။ သို့... ဒါဟာ ဇြမ်းအေးခြင်း၊ အေးကြည်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွင်ကျေန်းခြင်း အလှတရားပါလားဆိတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ပျော်တယ်ဆိတာ လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ခက်သည်။ လူတွေက စိတ်ပျော်ရာလို့ ထင်သည့်အရာများကို ကောင်းရာနှီးနှီး မှန်းစမ်းပြီး လုပ်နေကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် တကယ်ပျော်တဲ့သူများမဟုတ်ကြ။ ဓာတ်က ပိုကြမ်းလာသည်။ အပြိုင်အဆိုင်၊ အထိုးအနှက်များအကြားမှာ ရှင်သန်နေရသည်။ အမြိုးကျက် အမြိုးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားများ အကြားမှာ နေထိုင်နေရသည်။ ဘယ်သူသေသေ ငတော်ပြီး ရော လူများနှင့်ကျဉ်းလည်နေကြရသည်။ ရုံလောကကြီးက၊ ပို၍ ဓာတ်မိလာသည်ဟုသာ ပြောနေသည်။ တကယ်တော့ ပို၍ အရိုင်းဆန်သော တောနက်ကြီးဖြစ်သထက်ဖြစ်လာသည်။ အဆိုပါ တောနက်ကြီးမှု့၊ နိုင်ရာစား၊ အားကြီးသူ နိုင်စတမ်းဆိုသော တော်တွင်းဥပဒေက အစဉ်အဖြုံ အသက်ဝင်လျက်။

နေ့စဉ် ရန်းကန်၊ လူပ်ရှား၊ ရှင်သန်အောင် ရပ်တည်နေရတာ သိပ်မလွယ်ကူ။ အပူများနှင့် နေ့စဉ် နှစ်ပါးသွားနေ ကြရသည်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်စားမလဲဆိုသည့် စိုးရိုမ်ချက်များဖြင့် ကားချောင်းချောင်းနေသည့် ငန်သားများအကြား သတိရှိရှိရပ်နေမှ တန်ကာကြသည်။ မြို့ကြီးပြုကြီးတွင် လည်း မြို့ကြီးအလျောက်၊ ကျေးလက်တော့ရွှေတွင်လည်း ကျေးလက်အလျောက်၊ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အင်မတန်ခက်သည့် ဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့က်လှမ်းနေကြရသည်။ အပေါင်းအသင်းများကား ပေါ့လှု၏။ မိတ်ဆွေများကား၊ ရှားလှု၏။ ရည်းစားများကား ပေါ့လှု၏။ ချစ်သူ လက်တွဲဖော်ကား ရှားလှု၏။ ဆရာလုပ်ချင်သူကား များလှု၏။ ဆရာအရည်အချင်းရှိသူကား နည်းလှု၏။ အကျိုးလှု၍ ညောင်ရေလောင်းသူများ ပေါ့များလှု၏။ ခမျှော်လင့်ချက်မှဲ ကူညီခြင်းကား၊ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်...သို့ နှင်းကြသနည်း။ ဤသို့သော လောကဝန်းကျင်၌ ရပ်တည်နေရသော လူသားများအဖို့၊ ပရိဝဝါးများက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြံ့နေကြသည်သာ။ ဆင်လည်း ဆင့်အထွား

ဆိတ်လည်း ဆိတ်အထွာအလျောက် ကိုယ်စီ ပူပန်ကြောင့်ကြော ကြရသည် သာ။ အခုခိုလျှင် ပို၍တောင် ဆိုးလာသေးသည်။ ပျော်ဆွင်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ တကယ့်ကိုယ် တွင်းမှာ လိုက်လိုက်လွှဲလွှဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေတဲ့ ပျော်ဆွင်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။

အလိုလောဘရမွှောက်များ၏ မောင်းနှင်းခြင်းကို ခံရသည့် လူသားများ ကား၊ ကရဏာသက်စရာ။ အလိုဆန္ဒများ၏ တံ့ရိုးတင်မောင်းနှင်းခြင်းကို ခံရသည့် လူသားများကား၊ ကရဏာသက်စရာ။ အေက်ဆုံး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကရဏာသက်စရာ စာရင်းဝင် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို လွှတ်မြောက်စေသော တရားက ဘယ်မှာလဲ။ ပြဿနာတွေ၊ အခက်အခဲ တွေက ရှိနေမှာပဲ။ ဒီပြဿနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားဖို့ လက်နက် နဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွဲအားတွေ ဖြည့်တင်းထားဖို့က ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မဟုတ်လား။

ကိုရဲလွင် ရေးသားထားသော၊ နှီမင်္ဂလာ သီချင်းကို ခင်မောင်တိုးက သီဆိုထားသည်။ ထိုသီချင်းထဲကို အမှတ်ရမိသည်။ ‘ပူလောင်ကျမ်းတဲ့ နှုလုံးသား ကိုယ့်အသည်းကို ဟန်ဆောင်နှစ်သိမ့်ထားမယ်လေ’ ဆိုသည့် စာသားက နားထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နေစဉ် ရှင်သန်နေတိုင်မှ ဖြစ်စဉ်ကြီးမှာ၊ တကယ့်အပျော်တွေလို့ ထင်အောင် ဟန်ဆောင် နှစ်သိမ့်လိမ့် ညာထားသည့်အရာများက မြောက်များစွာ။

ပျော်ဆွင်ခြင်းနှင့် စိတ်ညုံညူးခြင်းက ခေါင်းနဲ့ပန်းလိုပဲ ဆိုတာ ခံစား လိုက်ရသည်။ စိတ်ကလေးကို ခေါင်းနဲ့ပန်း လူည့်လိုက်သလို ထားတတ်ပါက၊ ပျော်ဆွင်ခြင်းဟာ လွယ်ကူပါလားဆိုတာ ခံစားလိုက်မိသည်။ ခက်ခဲ သည်ဟု ထင်နေသရွှေ့ ခက်ခဲနေမည်ဖြစ်ပြီး၊ မခက်ဘူးဟု ထင်နေသရွှေ့ ခက်ခဲမည် မဟုတ်ပေ။

- ❖ တချို့အရာတွေက ပိုကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။
- ❖ ရယ်တယ်ဆိုတာ သတ္တဝါတွေ အားလုံးထဲမှာ လူဖြစ်မှပဲ လုပ်နိုင်တာ။
- ❖ သူများ အသနားခံရတယ်ဆိုတာ လူအောက်သူ့အောက်ကျမှုရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာပဲ။

စာအုပ်ထဲမှာ

အကောင်းမြင်စိတ်မွေးမြှုနည်းကို တွေ့လိုက်သည်။
 သဘာဝထဲမှာ နေထိုင်နည်းကို တွေ့လိုက်သည်။
 သတိဖြင့် အေးဆေးတည်ပြစ်မှုကို တွေ့လိုက်သည်။
 လူတွေအပေါ် စိတ်ထားနည်းကိုတွေ့လိုက်သည်။
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နည်းနားသစ်ကို တွေ့လိုက်သည်။
 စိတ်၏ ပြိုများအေးစွာ နားခိုရာ ဓမ္မကိုတွေ့လိုက်သည်။
 ချစ်တတ်တဲ့စိတ်ကို ကောင်းစွာ မွေးမြှုတတ်ဖို့ ခံစားမိလိုက်သည်။
 ပိုကောင်းတဲ့အတွေး၊ ပိုသိမ်မွေ့တဲ့ အပြော၊ ပိုတိရောက်တဲ့ လုပ်ရည်
 ကိုင်ရည်ဖြစ်ဖို့ နည်းနာတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှုလိုက်မိသည်။
 ဘဝနေနည်း၊ စိတ်ထားနည်း၊ ပြောနည်းခိုနည်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
 နည်းများကို စုစုစည်းစည်း တွေ့လိုက်ရသည်။
 နောက်ဆုံး၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းက စွမ်းရည်တွေကို
 ကိုယ်တိုင် နှီဗ်ထုတ်ယူင်တတ်ဖို့ပါ တွေးမိသည်အထိ။ ဂွတ်လပ်စွာ၊
 အမှုခိုက်င်းစွာ စိတ်၏ ပြိုများကို တည်ဆောက်ဖို့ အတွက် ထက်မြှက်တဲ့
 ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ စုဆောင်းထားသည့် Tools box သဖွယ်။
 ဖိနပ်နှင့် ရေဘူးမပါ နေ့ယူမသိ။ ဒါနားမပါ သေခါမှ သိ။
 ဘဝပင်လယ်သည် လိုင်းလည်းထန်သည်။ မှန်တိုင်းလည်းတို့က်သည်။
 ပဲလည်း ထူး၏။ ငါးလိပ် ငါးမန်းများကလည်း ကြောက်ဆွဲဖွယ်အတိ များပြား
 လှ၏။ ဘဝမှာ နားခိုရာ ကျွန်းတ်ခဲဆီသို့ အောင်မြင်စွာ ကူးခတ်ဖို့ လက်
 တွဲဖော်ရပြီဟု ဝမ်းသာမိသည်။ စာအုပ်ကောင်းများကား၊ မဖောက်မပြန်
 အစဉ်အမြဲ ဖေးမကူညီပေးနိုင်သည့် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ပမာတည်း။

ညနေ ၄ : ၁၃
 ၇၊ ၂၀၁၇။

ဝမ်းနှောက်တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ ဖေမြင့်

ကွန်ဖြူးရပ်က ပြောဖူးသည်။ မြှုပ်နှံ
ခြင်း မရှိတဲ့သူက အကျိုးအမြတ်ကို မခံစား
နိုင်ဘူးတဲ့။

ဘယ်မှာ မြှုပ်နှံရမှာလဲ။ ဘယ်မှာ
မြှုပ်နှံရမှာလဲ။ မြှုပ်နှံတယ်ဆိတာ ဘာလဲ။
ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကြားဖူးခဲ့သည်မှာ
ရွှေအိုးကို မောက်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းမြှုပ်နှံ
သည်ကိပင် နားလည်ခဲ့သည်။ မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့်
ဘာရုန်းမှာလဲ။

တက္ကသိုလ်ကျော်းသားဘဝက ပညာ
ရေးအပေါ် ခါးသီးသည့် အဆိုးမြင်စိတ်
ကျွန်တော့တွင် အတော်လွမ်းခိုးခဲ့သည်။ မှန်း

ချက်နှင့် နှစ်းထွက်မကိုက်သည့် အဖြစ်ကို ကြံရသည့်အတွက် စိတ်အပျက်ကြီး
ပျက်နေသည့် အခိုန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြှော်လင့်ချက် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တွေ့ရှိဖို့အတွက်ကား လမ်းစ ရထားလျက်ရှိသည်။ ဘယ်ရောက်
မှန်းမသိ။ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုသာရှိသည်။ ငါ ခြေခြေမြစ်မြစ် လုပ်ပြီး
တစ်စိုက်မတ်မတ်ရှိရင် တစ်ချိန်မှာလမ်းကြာင်းကို မြင်ရလိမ့်မယ်ဆိတဲ့

စိတ်တစ်ခုသာရှိသည်။ အရာအားလုံးက ဗလာနတ္ထိ။ ယုံကြည်မှုကသာ အခရာဖြစ်ခဲ့သည်။ အဆိပါ ယုံကြည်မှုကား စာအုပ်စာပေအပေါ် နှိုက်နှိုက် ချွတ်ဆွတ်၊ စွဲစွဲမြိမ် လေ့လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်တွေ တစ်စတစ်စ ဖတ်ပါများလာသည်။ ကောင်းနှီးရာရာတွေကို လက်လှမ်းမီသမျှ ဖတ်သည်။ စာအုပ်လည်း သိပ်များများစားစား မဝယ်နိုင်။ မိဘ အသိင်းအရိုင်း နှစ်ဖက်စလုံးတွင် စာပေ အသိုက်အဝန်းမရှိ။ စာပေနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေသူပင် မရှိ။ ဘေးအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထိန်ည်း လည်းကောင်း။ ကျွန်ုတ် တက္ကသိုလ်ရောက်စတွင် အိမ်၌ စာအုပ် ၂ အုပ် သာ မယ်မယ်ရရှိရသည်။ ဂါထာမန္တာန်ပေါင်းချုပ်စာအုပ် နှင့် ဓမ္မပဒေသာ စာအုပ်။ စုစုပေါင်း ၂ အုပ်သာ ရှိသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်ုတ် စာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတွင် စာသမားအဖြစ်သာ အစပျိုးမှု မရှိခဲ့လျှင် ယခု ကျွန်ုတ်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား လူငယ်တစ်ယောက်ထက် ပိုမည် မဟုတ်။ ယခုလည်း ဘာကောင်မှ မဖြစ်သေးပါ။

ကျောင်းပညာကို စွန့်ပစ်ရန် ကျွန်ုတ် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့သည်။ သို့သော် မစွန်းပစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုတ်မှာ ဘာအရင်းအနှီးမှ မရှိ။ အခြား အရည် အချင်းများလည်း မရှိ။ ကျောင်းထွက်ပြီး ငါ ဘာလုပ်မှာလဲ။ မီးပွားရေး လုပ်တတ်လား။ မလုပ်တတ်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှိသလား။ နတ္ထိ။ အခြားအရည်အချင်းများကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ရုပ်ချော သလား။ ၁၀...။ အားကစားတစ်ခုခုမှာ ထူးချွန်သလားဆိုတော့ အားကစား ဆိုတာ အားမှ ကစားရတာလို့ သိရုံအပြင် ပိုမရှိ။ ကျောင်းစာ တော်သလား။ ဟဲ...ဟဲ...။ ကျောင်းစာတော်လျှင်လည်း အခု လိုစာတွေ ကျွန်ုတ်ရေးနေမှာ မဟုတ်။ အသိုင်းအရိုင်းကြီးကြီး ရှိသလား။ ဟင့်အင်း။ မိဘက အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးနိုင်သလား။ ကျောင်းကင်(မဲ)တင်းက ကျွန်ုတ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်။ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်လုံးမှ ၂ ခေါက် ပြည့်အောင် မထိုင်ဖူးသည့် အခြားနေ့။ ကျွန်ုတ်တွေ အားလုံးက ဗလာနတ္ထိ။

အားလုံးကို အားရကျေန်ဖွယ် ကျွန်ုတ် သုံးသပ်ပြီးနောက်၊ စိတ်ခာတ်အတော် ကျွဲခဲ့သည်။ ငါ ဟာ လူရာဝင်ဖို့ လူတော်တိုးဖို့ ငါ ဘာ

လုပ်ရမလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်တော် အကြံမဲကြီမဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ စာအပ်။ စာအပ်။ စာအပ်၌ ကျွန်တော်ဘဝကို မြှုပ်နှံပစ်မည်။ တစ်နေ့တော့ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဘာမှ မလုပ်လျှင် ဘာမှ မဖြစ်။ တစ်ခုခု လုပ်လျှင်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်မည်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာအပထား။ အဟောသိက်တော့ မဖြစ်တန်ရာဟုမှတ်ယူပြီး စာပောက် ကျွန်တော် မြှုပ်နှံ ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့အချိန်၊ ကျွန်တော့မှန်ဖိုး၊ ကျွန်တော့စိတ်၊ ကျွန်တော့အလုပ်၊ ကျွန်တော့စွမ်းအား၊ ကျွန်တော့ဘဝကို စာအပ်တွေအပေါ် ပစ်တင်ပြစ်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသာဝက စာအပ်များသည် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယဘုရားဖြစ်ခဲ့သည်။

စာအပ် တစ်အပ်က နေ နှစ်အပ်၊ နှစ်အပ်ကနေ လေး ငါး ဆယ်အပ်စသည်ဖြင့် ဖတ်လာချိန်။ စာအပ် ရာဂဏန်းနီးပါး ဖတ်အပြီးတွင်၊ ကျွန်တော့စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

စာဆိုတာ ဖတ်ပြီးသွားဖို့လား။ ဖတ်နေဖို့လား။

ဒီကနေ အတွေးစများ ဗွားများလာသည်။

စာဆိုတာ ဖတ်ပြီးသွားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဖတ်နေဖို့။

ဘယ်နှုန်းတစ်ခု ဖို့တာ အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်လိုဖတ်တယ်ဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံး။

ဘာတွေဖတ်သလဲ ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ဘာစိတ်နဲ့ ဖတ်သလဲဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံး။

စသည့် ကိုယ်ပိုင် စာဖတ်ဒသနများကို ရလာသည်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ အဆိုပါ အတွေးများ၏ ရေခံမြေခံကို သွားတွေ့သည်။

စာတွေဖတ်ရင်း တွေ့ရှိလာသည့် ဖေမြှင့်၏ ဦးနောက်တွင် ရင်းနီးမြှုပ်နှံပါ စာအပ်၏ ရေသောက်မြစ်မှ ရလာသည့် အတွေးအသီးအပွင့်များဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဖေမြှင့် စာအပ်က ကျွန်တော့စာသမားသာဝ စာဖတ်နည်းကို ပြခဲ့သည်။ စာဖတ်နည်းပေါင်းစုံကို စာအပ်မှာ ရေးထားသည်။ စာအပေါ်

ယုံကြည်ကိုးစား မြှင်နဲ့သည့် စိတ်ကို ဖေမြင့် စာအပ်က မွေးမြှုပေးသည်။ စာအပ်အပေါ် အလုံးစုံ ကိုးကွယ်လိုက်တဲ့ စိတ်က မှားပါသည်။ သို့သော ဟိမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်လုပ်ခြင်းက၊ ယောင်ဝါးဘဝ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်မှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်မျှးဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည်။ စာပေါင်းစုဖတ်သူများကို တွေ့ဖူးသည်။ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော့ထက် စာအပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ဖူးသူများနှင့် တွေ့ဖူးသည်။ မနာလိုစရာပင် ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော် သူတို့လို မဖတ်နိုင်း သူတို့လို မှတ်သားခံစားတတ်မှ စွမ်းရည်လည်း နိမ့်လှသည်။ သို့သော ကျွန်တော် ဖတ်သည့် စာအပုဒ်တိုင်းကို ကြေအောင် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ မကြိုက်သည့် စာကို မဖတ်။ ကြိုက်သည့် စာကိုတော့ အရည်အဖတ်ပါမကျွန်အောင် ကြိုတော့ချေ ဝါးမြှုပ်တ်သည့်အကျင့် ကျွန်တော့မှာ ရှိသည်။

စာဖတ်နည်းတိုင်းသည် ကောင်းသည်။ ကောင်းနိုးရာရာ၊ စာဖတ်နည်းများကို ကျွန်တော် ကျင့်သုံးကြည့်သည်။ သို့သော ကမ္မာတွင် စာသမားတိုင်း အတွက် အကောင်းဆုံး စာဖတ်နည်းမရှိ။ ကိုယ်နှင့်ကိုက်ညီသည့် စာဖတ်နည်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ စာဖတ်နည်းအထွေထွေကို လေ့လာခွင့်ရရှိ ဆရာဖေမြင့်စာအပ်က ကျွန်တော့ကို မ, စသည်။ အနာဂတ် အသီးအယွင့်အတွက်၊ ဦးနောက်တွင် ရင်းနှီးမြှင်နဲ့ဖို့ လမ်းပြသည်။ ဆရာ ဖေမြင့်လမ်းပြချက်အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည်။

လူမှာ သက်တမ်းသာ အကန်အသတ်ရှိတယ်။ သင်ယူနိုင်မှုစွမ်းရည် ကတော့ အကန်အသတ်မရှိဘူး တဲ့။

နောက်...။ ရှုတစ်ယောက် ဘာတွေ ဘယ်လောက် သင်ယူတ်ခြားက် ခဲ့သလဲဆိတဲ့ အချက်အပေါ်မှတည်ပြီး သူဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာဖြစ်လာရ တာတဲ့။

ကိုယ်ဖတ်တဲ့ စာအပ်တွေက ကိုယ့်ဘဝနယ်ပယ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အဆင့် အတန်းကို ဖော်ပြသည်။ ကိုယ့်ဖတ်တဲ့ စာတွေက ကိုယ့်ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းသည်။ စာတွေကို ဘယ်လိုဖတ်သလဲဆိတာ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး၊ ကိုယ့်အသိဉာဏ်ဖြစ်လာတာ။

စာကို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖတ်တတ်ဖို့ စာဖတ်နေရင်း ကျေနှင် ပျော်ဆွင် တတ်စေဖို့ ဖေမြှင့်စာအုပ်က လမ်းပြသည်။ စာအုပ်တွေသာ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ကုန်သွားသည် စာအုပ်တွေက မိမိဘဝကို ဘာမှ ပြပြင်ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှု မဖြစ်စေသည့် စာဖတ်သမားများ ကျွန်ုတ်တော် တွေ့ဖူးသည်။ စာတွေ ဖတ်ပါ များလာလို့ ယခင် ၅ နှစ်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်း၊ မနှစ် ကလည်း ဒီအတိုင်း၊ ယခုလည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက် ၃၊ ၄၊ ၅ နှစ်လာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မထူးမခြားနား မပြောင်းလဲဘူးဆိုရင် ကိုယ့်စာဖတ်နည်းကို ကိုယ်ပြန်ပြီး တော်လုန်သင့်ပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ့်မှ တော်လုန်ရေး မလုပ်ရသူကို လောကကြီးက သူ့သိုး ခေါင်းပေါ်တွင် မတင်။

ကျွန်ုတ် ဆရာဖေမြှင့် စာအုပ်ဖတ်ပြီး၊ ဦးနောက်တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ တာ ၁၀ နှစ်ထဲကို ရောက်လာပြီ။ ဆရာ စာအုပ်က ဦးနောက်ထဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရာတွင် ဗရမ်းဗတာ မဖြစ်ဖို့ စနစ်တကျ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ နေရာငွေန အခြေ အနေအချက်အလက်များကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတဲ့ အခါမှ အကျိုးအမြတ် မြောက်များစွာရဖို့ ပြသပေးခဲ့သည်။

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတဲ့ နေရာမှ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရှိရမယ်။ အဆက်မပြတ် မြှုပ်နှံနေရမယ်။

ကောက်ရိုးမီးအဆင့်နဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး။ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး။ အပျော်တမ်းအဆင့်ကနေ ကျော်လွန်ဖို့ လိုတယ်။ ဝါသနာအဆင့်ကနေ ကျော်လွန်ဖို့ လိုတယ်။ လူအထင်ကြီးခံရဖို့ စာအုပ်တွေကို စုဆောင်းတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်ပစ်ဖို့ လိုတယ်။ စာအုပ်ထူကြီးတွေ ကိုင်ပြနိုင်တာ လူအထင်ကြီးခံရဖို့ သက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရမယ်။ စာကို တကယ်ဖတ်သလား၊ အပေါ်ယေား ဆိုတာကို ဘယ်သူကမှ မသိပေ မယ့်။ စာတကယ်ဖတ်တဲ့သူက စကားလုံး တစ်လုံးနှစ်လုံး ပစ်လိုက်တာနဲ့ တန်းသိတယ်။ ထုတ်တော့ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ မသိတဲ့ ကောင်ကိုတော့ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး လိုမ့်နေလိုရမယ်။

မရှိုးနဲ့။ မဖြိုးနဲ့။ ယောင်ဝါးမလုပ်နဲ့။ အာမရှိုးနဲ့။

ခင်ဗျား ဦးနောက်မှာ တကယ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာ ဟုတ်သလား၊

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးနှောက်ချင်း စီးချင်းထိုးတဲ့ စားပွဲကြီးရိုင်းထဲမှာ မကွယ်
မဂ္ဂက်တမ်း သိလာရမှာပဲ။ အဲဒ္ဓိမှ ရှုက်မနေနဲ့။

ဘယ်သူက ကျား ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တစ်ကောင်ချင်းထိပ်တိုက်
တွေ့ရင် သိလာရမှာပဲ... ဟူ၍။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇

ပုဂ္ဂန်နှင့်မြတ်စွာ

မူရင်းစာအုပ်အမည် - The instant Millionaire
 မူရင်းစာရေးဆရာ - Mark Fisher
 ဘာသာပြန်သူ - ဖေမြင့်
 နှစ်းရင်းဝန် ဒွဲရလီ က ပြောဖူးသည်။

စကားလုံးများက လူကို အပ်ချုပ်တာ

စာဖတ်သမားတိုင်း တက်ကျမ်း
 စာအုပ်များနှင့် နှစ်ပါးသွားကဖူးကြမည်
 ထင်သည်။ နည်းနည်းကဖူးသူနှင့် များများ
 ကဖူးသူသာကွာလိမ့်မည်။ စာဖတ်သမား
 မှန်လျင် တက်ကျမ်းတွေနှင့် ထိတွေ့မိကြစမြဲ။
 သို့သော် စာဖတ်သမားတွေက စာဖတ်သက်
 ကလေး ဝါရင့်လာလျှင်၊ မာနထောင်လွှားချင်
 လာကြရှိး ထုံးစံရှိသည်။ အချို့က စာပေ
 ကိုပင် ကာပြန်ချင်လာကြသည်။ ကိုစ္စ
 မရှိပါ။ စာပေကို ဖတ်ရှုလျင် ရွှေတ်လပ်တာ
 အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လွှတ်
 လပ်ခြင်းသည် ဖောက်ရန် မဟုတ်။

ထားတော့။ ကျွန်တော် စာအပ် ရီယားများရေးခြင်းသည် လူတတ်၊ လူကြီးများအတွက် မဟုတ်။ လူတတ် လူငယ်များအတွက်လည်း မဟုတ်။ ဖွဲ့ထားသော စိတ်ရှိသည့် မည်သူ့အတွက်မဆို စေနာဖြင့် ရည်ညွှန်းသည်။ စိတ်ခွေးလည်း တက်ကျမ်းဖတ်သူများကို အထင်သေးသည့် စိတ်ရှိလျင် ဖတ်လက်စ ယခု စာကို ဤနေရာတွင် ရပ်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကနေ ကျော်ဂွန်သည့် တိုင်အောင်၊ တက်ကျမ်းများနှင့် ကျွန်တော် မကင်းလွတ်သေး။ မကြာမကြာ ထိတွေ့ဖြစ်နေသေးသည်။ စာဖတ်သမားဘဝအစမှာ၊ တက်ကျမ်းများက တက်ကြုံစိတ်နှင့် ကြွာတက်သည့် စိတ်ကိုယ့်ပွဲပေးခဲ့သည်ပင်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာများကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်နှစ်သက် သည့်အချိန်က စဉ် ငွေစကြေး ချိုးသာကြွယ်ဝမှုအတွက် သီးသန့် ကျွန်တော့ ဘဝကို အားမထုတ်ဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ပရောဖက် ရှင်နယ်ဘဝကပင် ဘဝရပ်တည်မှု ခိုင်မာအောင် လုပ်ဖို့ ရည်သန်ထားသည်။ မူရင်း စာရေးဆရာ မူးဖစ်ရှာက အောင်ဖြင့်ကြီးပွားအောင် အားထုတ်ရာတွင်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် သဘောတရား တချို့ပေးခဲ့သည်။ စာအပ်က ဝတ္ထု ဆန်ဆန် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ တကာယ်တော့ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုများ ကို မကြုံက်တတ်။ ဟိုးယခင်က အထင်ပင် သေးခဲ့ဖူးသေးသည်။ ရာသမားများကိုလည်း ရွှေချုပ်းခဲ့သေးသည်။ သို့သော် တက်ကျမ်းများကို လုံးလုံး ထွေးထွေး ဖတ်ရှုရင်း၊ ဖေမြင့်၏ ဘုံးကြောင့် ခုထိ မချမ်းသာသေးတာလဲ စာအပ်ကို ဖတ်ဖြစ်သည်။ (စကားချပ် ယခု ဤသို့ သဘောထား လုံးဝ မရှိတော့ပါ)

ဖေမြင့် စာအပ်တော်တော်များများသည် ကျွန်တော် ဘဝကို ပြောင်းလဲ ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အပြောင်မြောက်ဆုံးဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ခြင်း၊ စနစ်တကျ လေ့ကျင့် တည်ဆောက်ထားသော စိတ်၏ သတ္တိစွမ်းအားများ၊ ရပ်ဆဲကွန်းပဲ၏ စိန်မောကပေါင်းများစွာ reader digest ထဲမှ ဘာသာပြန်ထားသော မဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား၊ ဦးနောက်တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ၊ နှလုံးသား အာဟာရ (၁)၊ (၂)၊ (၃) အစရှိသဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတွင် ဖေမြင့် စာအပ်များက အတော်လွမ်းခိုးခဲ့သည်။

ကွန်တော် စာဖတ်အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိပြီဆိုလျှင် အဆိုပါ စာရေးဆရာရေးသည့် စာအပ်မှန်သမျှကို အကုန်နီးပါး ဖတ်ရှုတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဖေမြင့် ရေးသားထားသော စာအပ်ပေါင်း အပ်ရေ ၄၀ ကျော်ရှိသည့်အနက် ၃၅ အပ်ကျော်လောက်ကို ကွန်တော် ကောင်းကောင်းဖတ်ခဲ့သည်။ အချိုကို ကြော်လောက်ညက် ဝါးစားပြီး ဖတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ စာအပ်တွေထဲမှ မူးခွဲဖစ်ရှာ စာအပ် ဘာသာပြန်စာအပ်သည် ကြော်ခဲ့သည့် စာအပ်များထဲမှ တစ်အပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာအပ်တွင် အနှစ်အသားပိုင်း (၂) ပိုင်းကို ကွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လိုက် မိသည်။

နံပါတ် (၁) က စကားလုံးတွေ၏စွမ်းအင်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်စေသည့် အပိုင်း။

နံပါတ် (၂) က စာအပ်များအပေါ် လူတွေ သဘောထားသည့်အချက် (၂) ချက်မှ ကင်းလွတ်စေရေး အပိုင်း။

ကွန်တော် ဖတ်မိမိချင်း ခဏခဏ လက်တွေကျင့်သုံးမိသည့် သဘောတရား (၂) ခုပင်ဖြစ်သည်။

နံပါတ်(၁) သဘောတရား၏ တိကျသော စကားလုံးများတွင် စွမ်းအင်ရှိကြောင်း လက်တွေပြုသသည်။ ရည်မှန်းချက်ထားတဲ့ နေရာမှာ ငါ တစ်နေ့သုတေသနီးပြီးဖြစ်ရမယ်ကွ ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ငါ အသက် (၂၀) မှာ ၄၇ သိန်းပေါင်း (၂၀၀၀) ချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုအကြားက ကွာခြားချက်ကို ထွက်ပြသည်။ ဒီအချက်ကနေ ရည်မှန်းချက်ထားသည့် နေရာတွင် ယောင်ဝါး၊ မည်ကာမတ္ထထားသည့် ရည်မှန်းချက်နှင့် တိတိကျကျပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ အချို့အတိအကျဖြင့် ထားသည့် ရည်မှန်းချက်မျိုးက အရည်အသွေး ပိုမြင့်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ငါတစ်နေ့ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်ကွ ဆိုတဲ့ သူက ယောင်ဝါး ဖြစ်နိုင်ချေများသည်။ ငါ အသက် ဘယ်လောက်မှာ ဘယ်ပညာရပ် နယ်ပယ်မှာ ဘယ်အဆင့်မှာ ရောက်နေရမယ် ဆိုတဲ့ အချို့၊ နေရာ၊ အဆင့် သတ်မှတ်ချက် တိတိကျကျရှိထားသည့် ရည်မှန်းချက်များကသာ အောင်မြင်မှုကို ထိုးတင်နိုင်ကြောင်း ကွန်တော် စွဲစွဲမြှုမြှု ယုံကြည်မိသည်။

ဆရာတော် ဦးဇော်က ရေးသားထားသည့် စာအပ်များတွင်လည်း၊ ရည်မှန်းချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤသဘောဆန်ဆုံး ရှုမြင်ထားသည်ကိုလည်း ကျွန်ုတ် ဖတ်ဖူးသည်။

ဆရာတော်က ဘယ်လိုရေးသလ ဆိုတော့ ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာနဲ့ စွမ်းအင်တွေ အလိုလိုရလာတယ် တိကျွဲ့ ရည်မှန်းချက် ချလိုက်တာနဲ့ ခွန်အားတွေ အလိုလိုရလာတယ် တဲ့နော်

နောက်ပြီး၊ ရည်မှန်းချက်ကို စိတ်ထဲမှာပဲ ဒီအတိုင်း ချမှတ်လိုက်သူထက် စာရွက်ထဲတွင် တိတိကျကျ ရေးသား ရေးရဲတဲ့သူ ဘယ်လောက် သာရွှေနှင့်သလ ဆိုသည့်အချက်ကို ရေရှေလည်လည် သိလိုက်ရသည်။ အဲဒီကအစ ကျွန်ုတ်၏ ထားသည့် ရည်မှန်းချက်များကို ယောင်ဝါး၊ ငော်လည်ကြောင်ပတ် မဖြစ်ဖို့ သတိထားရတော့သည်။

ဤကား ရည်မှန်းချက် ချမှတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ စကားလုံးများ၏ သက်ရောက်မှု စွမ်းအားကို နက်နက်နဲ့ သိလိုက်ရသော အချက်တစ်ခုတည်း။ နံပါတ် (၂) သဘောတရားက၊ စာအပ်တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူတွေထားတဲ့ သဘောထား၊ (၂) ရပ်ကနေ ကင်းလှတ်အောင် သတိထားတတ်ဖို့ သတိပေးလိုက်သည့် ဝါတ္ထု အမိကအတ်ကောင် ပါမောက္ဂကြီး၏ နောက်ဆုံးအမှာစကား ဖြစ်သည်။

(စာအပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေထားတတ်တဲ့ သဘောထားအမှားနှစ်မျိုးလုံးနဲ့ ကင်းဝေးအောင် သတိထားပါ။ တရာ့လူတွေက စာအပ်ထဲပါတာ တွေ့ကို အလကား စာတွေ့တွေပါကွာလို့ သဘောထားတတ်ကြတယ်။ ဘေးဘိုးစဉ်ဆက်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေ့ လူမျိုးတစ်ရွာတစ်ပါးရဲ့ ဘဝတွေ၊ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်ပေါင်းစုံက ဗုရှိပိုင်တွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတယ် ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူး၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက သင်ခန်းစာယူနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ အမှားအယွင်း ဘယ်လောက် ကင်းစင်မယ်၊ ကိစ္စများစွာမှာ လူတကာထက် တစ်ပန်းသာမယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး။)

(နောက် လူတစ်မျိုးကျတော့ စာထဲပါတာ မှန်သမျှ လုံးဝေသုံး ယုံကြည်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအတိုင်း တစ်သွေ မတိမ်း လိုက်နာ လုပ်ဆောင် တတ်ကြတယ်။ စာအပ်စာတမ်းပြစုတဲ့ လူတွေဆိုတာ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ သူတို့ အထွေအကြုံ အသီပညာတွေကို ဖြန့်ချိကြတာပါ။ တစ်နည်းပြောရင်တော့ သူတို့ လျှောက်ခဲ့တဲ့ ခရီးလမ်းအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြသတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ငါတို့ လျှောက်ရမယ့် ခရီး လမ်းက သူတို့ ခရီးလမ်းတွေနဲ့ ထပ်တူကျချင်မှ ကျမယ်၊ တူတဲ့ နေရာတူပြီး ကွဲလွှဲတဲ့ နေရာမှာ ကွဲလွှဲမယ်၊ အဒါကို သတိထားပြီး တူညီတာ တိုက်ဆိုင်တာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးပြုမှာကို ရွေးထုတ်အသုံးပြုတတ်ဖို့ လိုတယ်၊ ဘာနဲ့ ရွေးမလဲ ဆိုတော့ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥက္ကာပေါ့၊ ဦးနောက်ပေါ့။)

(ဒါပေမယ့် များသောအားဖြင့် လူတွေဟာ မစဉ်းစားကြဘူး၊ စဉ်းစား ရမှာကိုကြောက်ကြတယ်။ ရောာခိုပြီးသူများကို စဉ်းစားခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒါဟာ သူများဦးနောက်ဆီမှာ ကျေးကျွန်းခံတဲ့သော့ပဲ၊ မင်း ဦးနောက်ဟာ စဉ်းစားတဲ့ ဦးနောက် ဖြစ်ပါစေ၊ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ဆီမှ ကျေးကျွန်းမခံဘဲ ပညာရှိများစွာရဲ့ ဦးနောက်ကထွက်တဲ့ အသိ ဥက္ကာပေါ်ကို မိမိဘဝနဲ့ လိုက်လျေားသို့ထွေအောင် စုစုပေါင်းဆင်ခြင် သုံးစွဲတတ်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ဦးနောက်ရှိုးဖြစ်ပါစေ) ၈၁ - ၂၀၅

အထက်ပါ စာပိုဒ် (၃) ပိုဒ်က မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။

စာသမားဖြစ်သူ ကျွန်းတော့အတွက် ပဋိပွဲနှင့်အတွက် တော်နည်းကို တွေ့ရှိသွားသည်။ အစွန်းရောက်သော စာဖတ်နည်းများဖြင့် နှစ်ပါးသွား ခဲ့သည်မှာ ကျွန်းတော့အဖို့ ကြာညားလှပြီ။ ထိုနောက် ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ကိုယ် စဉ်းစားတတ်ဖို့ အမြဲသတိရှိစေခဲ့သည်။ စာသည် အထွေးသောင်ကို ကျယ်စေ ရန်အတွက်၊ အထွေးကို ချွဲစေရန်အတွက် ကောင်းကောင်း အသုံးပြုတတ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် စာပါ အချက်များ၏ လွမ်းမိုးမှာ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် အားထုတ်တတ်လာသည်။ သတိရှိ လာမိသည်။ အသိဥက္ကာပေါ်ဆိုင်ရာကိစ္စရပ်မှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်ဖို့ သတိထားတတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓ အဟောဖြင့် တိရှိ ညီရသော်။

ဓမ္မသည် နိုဗ္ဗန်ကမ်းသို့ဆိုက်ရောက်ရန် ဖောင်သာဖြစ်သည်။ ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးသော် ဖောင်ကို ထားပစ်ခဲ့ရန်သာ၊ ဖောင်ကို သယ်ဆောင်သွားရန်

မဟုတ်။ ဓမ္မသည် အန္တိမပန်းတိုင် မဟုတ်။ လွတ်မြောက်ခြင်းသည်သာ ခရီးပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်များသည်လည်း ထိန်ည်း လည်းကောင်းပင်။ မှန်ကန်သော စိတ်သဘောထားနှင့် ထိရောက်၊ အသုံးကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ အတွက် ဖောင်သာဖြစ်သည်။ စာအုပ်သည် ကိရိယာ တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ စာအုပ်သည် အန္တိမပန်းတိုင် မဟုတ်။ အသီဉာဏ် မြင့်မားတိုးတက်စေခြင်းအတွက် ကိရိယာသာဖြစ်သည်။

‘အတ္ထာ အတ္ထာနာ နာထော’

ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်စဉ်းစား၊ ကိုယ့်ဦးနောက်နဲ့ ကိုယ်စဉ်းစား။ သူများနှာခေါင်းပေါက်နှင့် အသက်မရှုနဲ့။ သူများဦးနောက်ခံဗျာ ကျော်မခံနဲ့။

စကားလုံးတွေနဲ့ မသိစိတ်ကို လှည့်စား အနိုင်ယူလိုက်။

မသိစိတ်ကို စကားလုံးတွေနဲ့ ခိုင်းစေလိုက်၊ လွှမ်းမိုးလိုက်၊ ချုပ်ကိုင် လိုက်။

မသိစိတ်ကော မထင်မှတ်တဲ့ စွမ်းရည်တွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ထင် မထားတဲ့ စွမ်းအားတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇

pmt kxsl vi

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား
ဆမြင့်

လောက်လောက်လားလား တက်ကျမ်းတွေက လောက်လောက်လား
လား အရည်အသွေးတွေကို တည်ဆောက်ဖို့အတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ
ရလာ စေသည်။ တက်ကျမ်းတိုင်းကား လောက်လောက်လားလား ရှိကြ
သည် မဟုတ်။ တော်တော်များများက ယေဘုယျ သဘောတရားတွေ
ပြောပြီး ပြီးသွားသည်သာ ဖြစ်သည်။

ခင်များဘဝမှာ စာအုပ်ထဲက
အကြောင်းအရာတွေကို တသွေမတိမ်း
လိုက်နာခဲ့ဖူးတဲ့ ကာလတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူး
သလား။

ကျိန်တော့မျာတော့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။
ကာလအတော်ကြာကို ရှိခဲ့ဖူးသည်။
ယခင်က လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အကျင့်အတိုင်း
ယခုပင် အရှိန်က မကုန်ချင်သေး။
သို့သော ဆယ်ကျိုးသက် ဘဝက လို
တော့ စာအုပ်တွေကို ဘုရားလို မကိုး

ပေမြင့်

မပြစ်နိုင်ဘူး
ဆိုတာ
သေချာပြီလား

ကွယ်ဖြစ်တော့တာ အတော်ကြော်ပြီ။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝများတော့ ကျွန်ုင်တော် က စာအုပ်တွေကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ဖူးသည်။ များခြင်း၊ မှန်ခြင်း၊ သင့်ခြင်း မသင့်ခြင်းကို အသာထား ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ဖြတ်သန်းသလောက် အကျိုးအပြစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြံတော့ ကျွန်ုင်တော်ရဲခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အစွမ်းရောက် အယူအဆများ ဖွဲ့စီးလာသည့်တိုင်၊ လူပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ခဲ့သည့် ဆိုးကျိုးများကနေ၊ မန်ညျှေးဆွဲထုတ် ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ဆွဲထုတ်ရာတွင် ကျွန်ုင်တော်သူငယ်ချင်းကောင်းများနှင့် ကျွန်ုင်တော် ချမ်းရသောသူ (များ)၏ ကျေးဇူးများစွာ ပါဝင်သည်။ သူတို့၏ အကူအညီနှင့် ကျေးဇူးများကြောင့် ကျွန်ုင်တော် လူပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အတော် အသင့် သဟဇာဖြစ်သော သုတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတော်အတန် ဝင်ဆန်လာသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ မိသားစုနှင့် အသိက်အဝန်းက အတော်အတန် အသိအမှတ်ပြုပေးခြင်းခံရသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ စာအုပ်လောကနှင့် လူလောကကို ဟာမိန့်ဖြစ်စွာ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ဖို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အပေါ် မူတည်သလို၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် မြတ်နိုင်တွယ်တာရသူများ၏ စေတနာကူညီမှုများအပေါ် တွင်လည်း များစွာ မူတည်နေခဲ့သည်ကို တွေ့ ခဲ့ရသည်။ စာအုပ်လောကထဲ၌သာ ထိတွေ့စုံကာလက အခြေအနေတို့ ကျွန်ုင်တော်ခေါင်းထဲ ရှုတ်တရက်ဝင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက် ဘဝများကို မကျော်လွန်ခင်က၊ ဖေမြင့် စာအုပ်များ၏ လွမ်းမိုးမှုကို ကျွန်ုင်တော် အတော်ခဲ့သည်။ ကျောကျေနပ်နပ် အလွမ်းမိုးခဲ့ခြင်းသာ။ ဤသို့သော ကာလက အဆိုအမိန့် တော်တော်များများကို ဦးနောက်ထဲတွင် အမြဲ နှုတ်တိုက် ရွတ်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

‘ကိုယ် တကယ် လုပ်မကြည့်သေးပဲနဲ့ ကျွန်ုင်တော် လုပ်မရဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့...ကဲ’

ယခုထက်တိုင် ဤအဆိုအမိန့်ကို ကျွန်ုင်တော် ဖွဲ့ဖွဲ့မြှမဲ့ လိုက်နာနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လူတွေဆိုတာ၊ လုပ်လိုက်ရသည့် ကိစ္စများကြောင့် နောင်တရသည် ဆိုသည့်အဖြစ်မျိုးထက် မလုပ်လိုက်ရသည့် ကိစ္စများကြောင့် ပူဇွဲး နောင်တ

ရသည်က ပိုမိုများပြားသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့ ခေါင်းထဲ တွင် ဆက်စပ် အတွေးအခေါ်တစ်ခု အမြှုပ်လာသည်။ ဘာမှ မလုပ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်လာဘူး၊ တစ်ခုခု လုပ်နေရင်တော့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်းက ကိုယ့်လုပ်ရပ်၏ စေတနာ၊ စိတ်အော်ပေါ်တွင် မူတည်သည် မဟုတ်လား။ အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခု အမြှုလုံးလထုတ် ကြိုးစားနေဖို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ် အမြှု မီးထိုးနေခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ အဟောတရား၌ ဤသို့ ရှိသည် မဟုတ်လား။ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥဇ္ဈာ တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုတော့ အမြှုရနေအောင် ကြိုးစားနေရမည် ဆိုသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ သုံးခစလုံး ရရှိလျင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် အရာများထက် ကြိုးစားအားထုတ် မကြည့်ရသေးဘဲနှင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး လိုက်ရသည့်အရာများက ပိုများသည် မဟုတ်လား။ ဘာပဲပြောပြော လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ကြိုးစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ နောက်ဆုံး မရတော့ဘူးဆိုမှ လက်လျော့လိုက်ကြဖို့လား။

သီးနှံကောင်း ရှိတ်သိမ်းလိုလျှင်

လူဆိုတာ ကိုယ့်စိုက်သော သီးနှံကို ကိုယ်ရှိတ်သိမ်းရစမြှု မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ဗုဒ္ဓ၏ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို နက်နက်နဲ့ ယုံကြည်ထားမိသည်။ ဆရာတော် ဦးသုတေသနက ဟောဖူးသည်။ ကောင်းတာလုပ်ရင်၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်မည်။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်မည်လဲ အကြောင်းညီညွတ်သော အချိန်တွင်ဖြစ်မည်။ အကြောင်းညီညွတ်ခြင်းကို မည်သို့မည်ပုံ ပမာပြုမည်နည်း။ ဖယောင်းတိုင်က မီးအလင်းရောင် ရသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်မည်။ ဖယောင်းတိုင်သည် ဖယောင်းလည်း ရှိပါမှ၊ မီးစာလည်း ရှိပါမှ၊ ထိုမျှမက မီးခြစ်၌ မီးတောက်ရန်၊ ဂက်စဲလည်း ရှိပါမှ၊ ကျောက်လည်း ရှိပါမှ၊ ကျောက်သီးလည်း ရှိပါမှ၊ ခြစ်လည်း ခြစ်ပါမှ၊ ခြစ်ပြီးလျင်လည်း ဖယောင်းတိုင်၏ မီးစာနှင့် တို့ပါမှ၊ မီးစာ၌ မီးစွဲစေရန် ရေလည်း မရှိပါမှ၊ လေပြင်းလည်း မတိုက်ပါမှ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးအလင်းရောင်ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကို ဘဝတွင်ဖြစ်ပျက်သော အောင်မြင်နှု ကျရှုံးမူများသည် လည်း အကြောင်းမညီဆုတ်ပါက၊ အကျိုးများကိုချက်ချင်းလက်ငင်း ကြုံတွေ ရှိ မထွယ်။ အသိခဲ့မှု စိတ်၏ အောင် (၇) ချက် အကြောင်းတရားများပါ ထည့်ပေါင်းစဉ်းစားလျှင်၊ လုပ်ရပ်များ၏ အကြောင်း၊ အကျိုးဖြစ်စဉ်များကို ရေရှေလည်လည် နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထားတော့။ နောက် ဆက်ကြ ဦးစို့။

• ကြေည်ကောင် ထွန်ယက်မထားတဲ့ လယ်ကွက်မျိုးမှာ၊ ဘယ်တော့ မှ သီးနှံကောင်းကောင်းမထွက် ဘူး..ကဲ့

ကိုယ်လုပ်သည့် အလုပ်ကို အပေါ်ယံ မလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကို ဤအဆို အမိန့်က အမြဲ တပ်လှန်ဖော်သည်။ ကိုယ်လုပ်သည့် အလုပ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်၊ အပေါ်ယံ၊ ရေပေါ်စီ သဘောမျိုးလုပ်တတ်သူတွေကို ကြုံတိုင်း သူတို့၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော်များဆကြည့်မိလေ့ရှိသည်။ ဘယ်အရာ ကိုမှ မလေးနက်၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား လူတန်းစားတွေ တွေ့မြင်ရတိုင်း၊ သူတို့၏ဘဝကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့နောက် ဤအမြင်ဖြင့် ကိုယ်ဘာ သာကိုယ်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ငါကရော... ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းသီ္ခာ ဝါယာ တစ်ပုဒ်ထဲတွင် ဖတ်ပူးမိသော စကားလေးကို အမှတ်ရနေမိသေးသည်။

ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပါ။ သို့ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့ မတွေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ မပြောနဲ့ ပေါ့ပေါ့ မလုပ်နဲ့။ စားတတ်၊ ဝတ်တဲ့၊ နေရာမှာ များသောအားဖြင့် အပွက်စွောစ ဖြစ်သင့်သည်။ အနက်သဘောမှာကား၊ အမှုကိစွန်ည်းသောသူ ဖြစ်ရမည်။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ ရှိုးရှင်းသောဘဝနေထိုင်နှု ပုံစံကို တွေ့ရတိုင်း ကျွန်တော် ဤစကား အမြဲသတိရမိသည်။ သော်... ရဟန်း သူတော်ကောင်းတွေ၊ သူတော်စဉ်တွေနှင့် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်သော ဂျီးနီးယက်စွဲများ၏ ဘဝအခြေအနေများကို လေ့လာရ၊ ဖတ်ရ၊ သိရ မြင်ရ၊ ကြားရတိုင်း အင်မတန် ရှိုးရှင်းသော ဘဝတွင် နေထိုင်ကြပါလားဆိတာ အမြဲသတိရနေမိသည်။

ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ၏ နေထိုင်၊ စားသောက်၊ သွားလာပုံသည် အင်မတန် ရှိုးရှင်းရကား၊ သူတို့၏ လုပ်ရပ်များ၊ အတွေးအခေါ်များ၊ အပြော အဆိုများသည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်ကြ၊ အပေါ်ယံ မဟုတ်ကြ။ နက်နဲ့သော

အထွေးအခေါ်၊ ကျယ်ပြန့်သောအမြင်၊ တန်ဖိုးရှိသော စကား၊ ခန့်စိက်အားစိုက် အပြုအမူများဖြင့် ထုမွမ်းအပ်သည် ချဉ်းဖြစ်ပါသလော။ သွေ့... လူ တစ်ယောက်၏လုပ်ရပ်များက ထိုလူ၏ ဘဝကို ပြောန်းသည် မဟုတ်ပါ သလော။ *ဘဝဆိုတာ စိတ်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုပါပဲ။

ရှုတစ်မိုင်သာ စဉ်းစားပါ

ကွန်ဖြူးရပ်က ပြောဖူးသည်။ မိုင်တစ်ထောင်ခရီးအတွက် ခြေကစ် လှမ်းက စတင်ရသည်... ဟန်။ မေ့စိတုန်းကလည်း သူ၏ မဟာခရီးရည် ချိတက်ဖွဲ့ကြီး၍ ဤသို့ ပြောခဲ့ဖူးမည် ထင်သည်။ *ဘယ်လောက် ဝေးဝေးကြီး သွားရအုံမည်ဆိုတာ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရှုံးတစ်မိုင်အတွက်ကိုပဲ စဉ်းစား၊ အဲဒါဆို မင်းတို့ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်” (စာ - ၂၂၂)

ကွန်တော့ဘဝ၌ အတော်အတန်အကြာအထိ အနာဂတ်ကို လောကြီး စွာဖြင့် ဖြတ်သန်ခဲ့ဖူးသည်။ ရှုံးမရောက်သေးသည့် ကိစ္စရပ်တွေအပေါ်အဘရုံး ပြရင်း၊ နံသေးနားက တန်ဖိုးရှိသည့်အရာများနှင့် လွှဲခြောခဲ့သည့် အရေ အတွက်ကား မနည်းတော့၊ ယခုတောင် ဤသို့ကြောနဲ့ဖြစ်သည်။ ကွန်တော် တို့သည် ဟိုးအဝေးကြီးက လကမ္မာနှင့်ပြုလုပ်များကို လေ့လာဖို့ ကြီးစားရင်း၊ ကိုယ့်အိမ်နေးး စမ်းချောင်းလေးထဲက လိပ်သည်းကျောက်ကလေးကို ကောက်ယူတန်ဖိုးထား၊ မြတ်နိုးဖို့မေ့လျှော့နဲ့ကြသည်။ သွေ့... ဝေးလွန်းမှ မမြင်ရသည် မဟုတ်၊ နီးလွန်းလျင်လည်း မမြင်ပါလား... ဆိုတာ သတိချုပ် မိသေးသည်။ ဘဝကို ကွန်တော်တို့ မည်သို့ မည်ပုံ ဖြတ်သန်းနှုံကြသနည်း။ လွန်ခဲ့သော င့်နှစ်ခု (၂၀၁၃ ခုနှစ်) က မြန်မာပြည်တောင်တက်အသင်းနှင့် ချင်းပြည်နယ် မင်းတပ်မြို့အတွင်းရှိနားတောင် (၁၅) ပိတိရိယ တောင်ကို ကွန်တော်တက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင် အထက်၊ ပေ ၁၃,၀၀၀ ကျော်မြှင့်သော တောင်တန်းကြီးဖြစ်သည်။ မင်းတပ်မှသည် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် အသွားအပြန် သုံးညာအပ် လေးရက်ခရီး ဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ် အစအဆုံး ဆိုလျင် ၁၀ ရက်ခန့်ကြသည်။ တောင်တက်ခရီးစဉ်က မိုင်ပေါင်း ၈၀ ကို ခြေလျင်ခရီးဖြစ်သည်။ ကျောမှာ ဝန်ဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ တောင် တက်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌက ပြောသည်။ *ကျော့လာနဲ့တက်တာ တောင်

တက်သမား မမည်ဘူး... တဲ့။ ကျော်းအိတ်မှာ ကိုယ့်အတွက်တာ ကိုယ့် ဝန်ကို ကိုယ်သယ်ပြီး တောင်ထိပ်ရောက်အောင်တက်နိုင်မှ တကယ့် တောင် တက်သမားကောင်းလို့ ကျွန်တော် ခံယူမိသည်။

ကျွန်တော်တို့တွေ ကျော်လာဖြင့် တောင်ထိပ်ကို အရောက်တက် နိုင်ခြင်းကို အောင်မြင်မှုအဖြစ် မှတ်ယူပြီး သာယာနှင့်မောနသည့် သူများကို တွေ့ရသောအခါ အဆိုပါ ဒဿနက ကျွန်တော်ဦးနှောက်ကို တွန်းထိုး နေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘဝအခက်အခဲနှင့်ပြဿနာများကို ဝန်များချို့ အရောက်တက် နိုင်ဖို့ကြီးစားနေခဲ့ဖြစ်သည်။ အလွတ်တမ်း တောင်ထိပ်ရောက လျင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဝန်များကို ကျွန်တော် မပြင်းပယ်တော့။ ဝန်များကို လိုလိုချင်ချင် သယ်ယူပြီး ထမ်းတက်ချင်သည့် ခံယူချက်က ကျွန်တော်ထံတွင် ကိန်းဝပ်လာသည်။

ထိုခရီး၌ ကျွန်တော် လေ့ကျင့်သား မကျသေးဘဲ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။ လေ့ကျင့်မှုကို တစ်ခါမှ မလုပ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် အရောက်သွားနိုင်ခဲ့သော ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ တောင်တက်အသင်းက အပတ်စဉ် စနေ၊ တန်ခိုးနှင့် (J) ရက် ရက်သတ္တပတ် အတော်အကြာ မွန်လေး တောင်နှင့် ကျိုးတစ်ပတ် လေ့ကျင့်မှု အမြဲ လုပ်ရသည်။ ဤသို့ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော် အတင်းကာရော စာရင်းပေး၍ ကျွန်တော် ရောက်တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေပါင်း တစ်သောင်း သုံးထောင်ကျော် အမြင့်ကို ကျွန်တော် ခွန်အားက ဗလာ၊ စိတ်ဓာတ်က တစ်ရာဖြင့် အရောက်သွား နိုင်ခဲ့သော စမ်းသပ်မှုကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် လေ့ကျင့်မှု မကျေ ညက်လျင်၊ ဒဏ်ပိုခံရသည့်ဆိုသည့် အမြင်ပါ ထွေဖက်ပြီး ရလာသည်။ ထားတော့။ လေ့ကျင့်မှုမရှိဘဲ သွားခဲ့သည့် တောင်တက်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး၊ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ အမြှုပ်လာသည့် စကားကာ၊ ရှုံးခြေတစ်လျှောက်လုံးအတွက်ပဲ စဉ်းစား၊ ရှုံးခြေတစ်လျှောက်လုံးပဲ လုမ်းနိုင်အောင်ကြီးစား ဟူသော စကားဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ စာတွေ ထဲကအရာတွေကို၊ လက်တွေ့ဖြင့် ရိပ်ပြင်ပြင် ပေါင်းစပ် အသုံးပြုနိုင်ခြင်း သည်ပင် ပညာဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးဖြစ်သည် ဆိုတာ ကို ကျွန်တော် နက်နက်နဲ့နဲ့ နားလည်သွားရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာ စကားတွင် ရှိသည်။ ၎ဘီအိရိမသိရင် အကန်း၊ လက်တွေ့မသိရင် အကျိုး တဲ့။ မော်စီတုန်းကလည်း သူ၏ တော်လှန်ရေး သဘောတရားတွင် ဤသို့ပင် မိန့်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ၎ဘီဘောတရား မသိတဲ့သူက အကန်း၊ လက်တွေ့ မသိတဲ့သူက အကျိုး ...ဟူ၍။

ကျွန်တော်တို့သည် စာနှင့် လက်တွေ့များကို ဖြတ်သန်းရင်းသာ၊ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝလာကြသည်။

ထိုအတူ စာပါ ကိစ္စရပ်များကို မလေ့လာလျင်လည်း၊ လက်တွေ့၌ အပြောင်မြောက်ဆုံး မလုပ်နိုင်ကြ။

လက်တွေ့ချည်းသာ အားကိုးကြလျင်လည်း၊ ကိစ္စအားလုံးက မတွင် ကျယ်၊ မပေါက်မြောက်ကြ။ သေးဖွဲ့သာ အရာများဖြင့်သာ အချိန်များ ဘဝများ ကုန်ဆုံးနေရသည်။

ဗုဒ္ဓက ဟောခဲ့ဖူးသည်။ ၎ဘုံသူတများခြင်းသည်၊ အာသဝေါများ ခြင်း၏ အကြောင်း... ဟူ၍။

အသိများကို အကျင့်ဖြင့် တိပေး၊ ညီပေးမှု မလုပ်ပါက၊ သံသရှုံး တာဗုံးအင်ဂျင်တပ်၍ လည်လိမ့်အုံးမည်။

နောက်ဆုံး သာသနာ (၃) ရပ် သာဓကဖြင့် ကျွန်တော် ချုပ်လိုက်ချင် သည်။

ပရီယတ္ထီ၊ ပဋိပတ္ထီ၊ ပဋိဝေဒ

သင်ယူခြင်း၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်း၊ သင်ယူသမျှ ကျင့်သုံးသမျှများကို ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့်သာအောင်မြင်၊ ပေါက်မြောက်သည် ဘဝခရီးလမ်းကို ကျွန်တော်တို့ အရောက် လျှောက်နိုင်လိမ့်မည် ဟူ၏။

ည ၈ နာရီ တိတိ
၂၀ ရက်၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၇

အေမီ နွေဗျာ

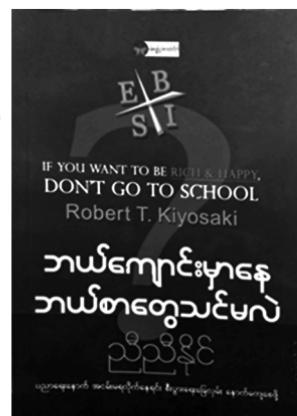
မူရင်း - If you want to be rich & happyç don't go to school

ရေးသူ - Robert T. Kiyosaki

ဘာသာပြန်သူ - ညီညိုနိုင်

ကျွန်တော် ဘဝမှာ စာမေးပွဲကို
မကြောက်အောင်လုပ်ပေးသည့် စာအုပ် ဖတ်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်၏မီးလောင်ရာ လေ
ပင့်မှုကြောင့်ပင်၊ ကျွန်တော်ဘဝ၏ မကျခဲ့ဖူး
သော စာမေးပွဲကို ကျခဲ့ဖူးခဲ့ပြီးပြီ။ စာမေးပွဲ
ကျခြင်းအပေါ်မှာလည်း များစွာ ရိုက်ခတ်မှု
မရှိဘဲ၊ အေးအေးသက်သာနှုနိုင်သည့် အကျင့်
ကို ရဲခဲ့သည်။ ဘူးကြောင့်လဲ။ ထူးဆန်းလိုက်
တာ။ တကယ်တော့ ကျောင်းစာကို စိတ်ပျက်
နေတာ ကြောလှပြီ။ နှုတ်တိုက်အာရုံ ရွတ်ဆူးမှု
စာအုပ်ထဲမှ စာများကို သူ့အတိုင်း ပြန်ချေရေးမှုကို ကျွန်တော် မှန်းလှပြီ။

ဘောဂဓန ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကြီးမားသောရည်မှန်းချက်
မရှိပေမယ့်၊ တစ်စုံတစ်ရာအသိဥာဏ်အဆင့် အတန်းကို ကူးခတ်ချင်သည့်
ရည်မှန်းချက်ကို ကျွန်တော်ထားထားသည်။ မြန်မာ့ပြည်ပညာရေးစနစ်ကို
ထောင်လိုက်၊ အလျားလိုက်ဖြတ်ကူးပြီးသကာလ၊ ပညာရေး၏ မူလတန်ဖိုးနှင့်

အရှိတရားများကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်လာခဲ့သည်။ တဖက်ကလည်း၊ ပညာသင်ကြားရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးနေမိသည်။ ဘူးကြောင့် ပညာသင်ရတာလဲ။

တက္ကသိလ်ပညာဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အားကိုးလို့ ရသလား။

အားကိုးနိုင်ပါတယ်လို့လည်း တက္ကသိလာ ကျောင်းတော်ကြီးက မတောင်းတဲ့ ကတိတွေ ပေးနေသလား။

ဆရာ/မ တွေက ဘူးတို့ ပြောတာတွေ နားထောင်အောင် ဂျင်းထည့် နေသလား။

ဘွဲ့ရတာနဲ့ ပညာတတ်တာ တူသလား။

ဘွဲ့ရတိုင်း ပညာတတ်သလား။ ပညာတတ်တိုင်း ဘွဲ့ရသလား။

ဘွဲ့ရ ပညာမတတ်တွေ ရှိသလား။

အဲဒ့် ပညာဆိုတာကရော ဘာပဲ့။

ကျွန်းတော့ခေါင်းထဲ အတွေးတွေ တစ်သီကြီးရောက်လာသည်။ ဤ မေးခွန်းများကို၊ ရှင်းထုတ်နိုင်ရန် လောကကြီးထံမှ ကာလအတော်ကြာ ဆည်းပူး ယူလိုက်ရသည်။ ပေးဆပ်လိုက်ရသော၊ အရင်းအနှီးများလည်း ကျွန်းတော် အတော်အတန် စုမိလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကိုရောဆာကီးက ကျောင်းပညာကို တော်လှုန်ရေး လုပ်လိုက်သည်သာ။ ကျွန်းတော်ကလည်း၊ ကျောင်းစာကို ဤီးငွေ့၊ ဤီးငွေ့တော့ စာမကျက်ချင်၊ စာမကျက်ချင်တော့ အကြောင်းရှာ၊ ကျွန်းတော်နှင့်ဘက်တူသူရဲဖို့ပြီး ကိုရောဆာကီးစာအုပ်ကို ရင်မှုပိုက်လျက်၊ ကျောင်းစာကို တော်လှုန်ဖို့မိုက်ရူးခဲ့သတ္တိများ ရလာကုန်၏။ ကျွန်းတော့ရင်တွင်း၌ ကျောင်းပညာကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ရှုတ်ချုလိုက်၏။ တဖန် ဆက်စပ်အသိကိုအဝင်းများကိုပါ အပုပ်ချုလိုက်၏။ ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင် အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေအကြားမှာ ကျောင်းပညာ မှန်းတီးရေးတရား များကို ရဲရဲစုံစုံ ဟောကြားလာခဲ့သည်အထိ ဓမ္မဓမ္မကျူးကျူးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော ကျွန်းတော့ကြောင့် မည်သည့်သူငယ်ချင်းမျှ ရေတိမ်မနစ်သွားရှား။ နှစ်သွားသူက ကျွန်းတော်သာ။ တက္ကသိလ်ကျောင်းတွင် နှစ်ကျဗျာသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ နောက်ခုံး ဘွဲ့ရသောအခါ ကျွန်းတော့အောက်၌

ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အမည်သာရှိတော့သည်။ အဲဒီလောက် ဖြစ်ခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ကြီးအကြား၌ ကိရောဆာကီးက ထောင့်ကြီးကြီး တစ်နေရာမှပါဝင်ခဲ့သည်။

‘ဘဝမှာ၊ စောစောစီးစီး အနည်းငယ် ဆုံးရှုံးမှုက အကြီးကျယ်ဆုံး အကျိုးအမြတ်တွေ ရဖော်တယ်။’

(၈ - ၁၂)

ကျောင်းပညာ၏ အမှန်တကယ် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုကို ကျွန်တော် ကြွဲခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ခံယူလိုက်သည်က တကယ့်ပညာအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်း တတ်ခုဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။ ယခုအခိုန်အထိ ကျွန်တော်ရသည့် ဒီဂါရီများနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်သန့်သည်။ တန်ဖိုးလည်းထားသည်။ မရရှိခဲ့သော ဒီဂါရီများ အတွက်လည်း၊ လွမ်းဆွေးတသမ္မ ပါးလျှလှ၏။ ကျောင်းပညာနှင့် ဘဝ ကျောင်းက ပညာကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိနားလည်အောင် လုပ်ပေးသည့် စာရေးဆရာများကို ကျေးဇူးတင်လှ၏။ ဘွဲ့ဒီဂါရီများနောက်ကွယ်က ရှုဏ်ဖြစ်နှင့် ပညာ၏အသုံးဝင်မှု တန်ဖိုးကို အသိုင်းအဝိုင်းက စည်းနောင်ထားသော ရှုဏ်သရှုံးမှုဆိုသည့် စက်ဝန်းမှ လှတ်လပ်စွာ ကျွန်တော် ရှာကျွန်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိရောဆာကီးမှာ တခြားသူမဟုတ်။ ယခု အမေရိကန်သမွှတဖြစ်လာသူ ထရမ့်နှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းသားပင် ဖြစ်သည်။ ထရမ့်၏ အရင်းနှီးဆုံး ပါတနာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိရောဆာကီးထံမှ အများတွေကို မကြောက်တတ်ဖို့ သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဖောက်ထွက်လုပ်ဆောင်မှု၊ ဖောက်ထွက်ထွေးခေါ်မှု၊ သမာရိုးကျ ပုံသေနည်းများက ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ လွှဲလထုတ်ကျားကုတ်ကျားခဲ့ကြိုးစားမှုတွင် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် စဉ်းစား၍ လုပ်ဆောင်မှ ထိရောက်အောင်မြင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများကို ရရှိသည်။ အားလုံးကို သုညကစာမြို့း၊ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ခွဲနှုန်းသတ္တိရလာသည်။ သုညကို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းမြင်းသည်ပင်၊ တကယ့်ကုသိလ်ကံလို့ မှတ်ယူ တတ်အောင်၊ အကောင်းမြင်စိတ်ကို ဖြန့်ကျက်နိုင်ခဲ့သည်။

အများတွေထဲကနေ သင်ခန်းစာယူဖို့ ရှင်သန်အောင်မြင်ဖို့အတွက် ဖြည့်စွမ်းရမည့် အတတ်ပညာများနှင့် စွမ်းရည်များက ဒီလို ဆိုတာမျိုး ပြခဲ့သည်။ ဘဝရှင်သန်ရေးနည်းလမ်းတွေ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို တည်ဆောက်

ယူပုံတွေက အဖိုးတန်လှ၏။ ကျောင်း ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်များသာမက၊ ဘဝ စာမျက်နှာနှင့် လူပြဋ္ဌာန်းချက် သင်ရှိုးများကနဲ့ သင်ယူတတ်ဖို့ သတိပေးနိုင် ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ကျောင်းပညာရေးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်စိတ်နဲ့ မောင်းနှင့်ခဲ့တာ။ ကြောက်စိတ်ကို ပါးသထက်ပါးအောင် ကျည်းပေးပြီး လောကကြီးကို လျှောက်လှမဲ့ဖို့ထက်၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ ဘဝတို့ကိုပွဲကို ဝင် အောင်လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။ ဘွဲ့မရရင် လူရှာမဝင်သူလို့ ထင်အောင်လုပ်သည်။ ဒီဂရိကြီးကြီး၊ ရာထူးရာခံကြီး ကြီးရမှ လူတွေက မင်းကို ဦးဆောင် ပါတို့ ပြောတာ လိုက်နာ၊ မဟုတ်ရင် မင်းဘဝ ပျက်စီးလိမ့်မပေါ်လို့ သွာ်သွင်းသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးကို ပျောစရာ လေ့ကျင့်ကွင်းကြီး မဖြစ်စေဘဲ၊ အကျဉ်း ထောင်ကြီးဖြစ်အောင် ကျောင်းက လူကြီးတွေက လုပ်သည်။

စာကြည့်တို့ကို စာအုပ်တွေက မင်းကို စာမေးပွဲ အောင်စေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေက မင်းဘဝကို မြင့်မားလာစေမှာလို့ခို့သည့် အယူအဆတွေ ထိုးထည့်သည်။ တကယ်တော့ ကျောင်းပညာရေးဆိုတာ လောကကြီး၏ ဖစ်တည်းမှုများကို မူရင်းတန်ဖိုးအတိုင်း တန်ဖိုးထားတတ်အောင်၊ တန်ဖိုးကို မြင်အောင်ကြည့်တတ်ဖို့ သင်ကြားပေးရမှာ မဟုတ်လား။ လောကကြီးနဲ့ လူသားအားလုံးဟာ မိတ်ဖက်တွေလို့ ရှုမြင်တတ်အောင် လမ်းညွှန်ပြသ ရမှာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ အဆင့်တွေ သတ်မှတ်ပြီး တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ရန်သူတွေလို့ ထင်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အချင်းချင်းအကြား ပူးပေါင်းရှိုင်းပင်းတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမည့်အစား၊ သူက မင်းကို ကျော်တတ်တော့မှာ သူ့ကို ပစားမပေးနဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်ည့်တွေကို မွေးမြှုံး၍ တတ်လာအောင် တိတွင်ထားလိုက်ကြသည်။

မေးခွန်းတွေဆိုတာ အဖြေတွေထက် ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျောင်းဆရာတွေ မသိကြဘူးလား။

အဖြေမှန်ဖို့ထက် မှန်ကန်တဲ့မေးခွန်းတွေ မေးတတ်ဖို့က ပိုအရေးမကြီးဘူးလား။

ကျောင်းသားတွေကို သူ့မေးခွန်းသူ ထုတ်တတ်ဖို့။

သူ့မေးခွန်းကို သူ ရိုးရှိုးသားသား ဖြေတတ်ဖို့ သူ့ဘာသာ အမှတ်ပေးတတ်ဖို့ သူ့ဘာသာ အဆင့်သတ်မှတ်ပေးတတ်အောင် လုပ်မပေးကြတာ ဘူးကြောင့် လဲ။

ကျွန်ုတ်တို့ဟာ တစ်သက်လုံး၊ သူများ ပြုဗွန်းချက်များထဲတွင် အမြှုပ်သနနေကြရသည်။ ကျွန်ုတ်တို့ ပညာတတ်ဖို့ သင်ရှိုးသွေးတမ်းတွေကို သူများတွေက ဆွဲသည်။ သူများတွေက သင်သည်။ သူများတွေက မေးခွန်းထုတ်သည်။ သူများတွေက စစ်ဆေးသည်။ သူများတွေက အမှားအမှန် သတ်မှတ်သည်။ သူများတွေက အမှတ်ပေးသည်။ သူများတွေက အဆင့်သတ်မှတ်သည်။ သူများတွေက အောင်မြင်မှ ကျရှုံးမှုကို သတ်မှတ်သည်။

ဘယ်မှာလ ကျွန်ုတ်တို့။ ကျွန်ုတ်ဆိတ်ဘာ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်ုတ်ပညာရေးအတွက်၊ ကျွန်ုတ် ပါဝင်ရတဲ့ နေရာက ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်ုတ်အားထုတ်မှုက ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်ုတ်အားအစကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရ မှာလဲ။ ကျွန်ုတ်က လူတွေ အသိအမှတ်ပြုခံရမှုနောက်ကွယ်မှာ အသုံးဝင်မှ တန်ဖိုးတွေ ပါမလာရင်၊ ကျွန်ုတ်က ဘဝမှာ ဘယ်လို ကူးခတ်ရှင်သနနှုံး။ ကျွန်ုတ် ဆိတ်ဘာ ဘယ်မှာလဲ။

ပညာရေးဆိတ်ဘာ မလိုအပ်သောအကာများကို ဖူထုတ်ပစ်ရုံ သာ တာဝန်ရှိတယ်။ မရှိတာကို ရှိအောင်လုပ်ခြင်းထက် ရှိနေသောအရာများကို ကြော်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ သင့်တယ်။ ကိုယ်တွင်းအရှိတရားမှာ ကိုန်းဝပ်နေ တဲ့ ပီဇွဲမ်းရည်တွေကို ပွုတ်သတ် ချောမွေ့လာအောင်လုပ်ပြီး၊ တန်ဖိုးမြှင့်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ။ ပီဇွဲမ်းရည်တွေကို ရေနေးပူလောင်း၊ အညွှန်ချိုးပြီး ကိုယ်လို ချင်တဲ့ (တနည်း) အသိုင်းအပိုင်းက တောင်းဆိုနေတဲ့ အရာတွေကို ကော်ကပ် တပ်ဆင်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကလည်း၊ ဘယ်လောက်အထိ တည်ခြုံမှာလဲ။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုတ် မေးလိုက်ချင်သေးသည်။

ပညာရေးဆိတ်ဘာ တော်သူထူးခွှန်သူတွေအတွက် ရွေးပြီး သင်ကြားပေး တာလား။ ခင်ဗျားတို့ မတော်ဘူးလို ယူဆတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ပစ်ပယ်ပြီး တော်သူတွေကို ဖို့ပြီး ပုံပိုးတာ တကယ့်ပညာရေးလား။ အလားအလာရှိသူ

တွေကို ပိုပြီး လူလားမြောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့လား။ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာကို ရမှ လူလားမြောက်စေမှာလား။

မတော်သူတွေ၊ မစွမ်းသူတွေ၊ ညံ့သူတွေအတွက် ပညာရေးဟာ ရှိနေသလား။

ကျောင်းကို ကစားကွင်းကြီးဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား။ နယ်ပယ် ပေါင်းစံပဲ့ပေါ် ပညာရပ် မဟုတ်ဘူးလား။ အောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောလိုက်ချင်သည်။

အချစ်ကိုတောင် တက္ကသိုလ်မှာ ဘာသာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ သင်ကားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်။

နှေ့လယ် ၃း ၀၂

၆ / ၄ / ၂၀၁၇

(ကျောင်းပညာရေးကို တော်လှန်ရေးလုပ်ထားသည့် စာအုပ်ကို တော်လှန်ရေး ဒသနများဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်နဲ့ သည်းခံခွင့်လွတ် နားလည်ကြပါကနဲ့။ မျက်လုံးကြီးကြီးဖြင့် ကြည့်၍ နားကျယ်ကျယ်ဖြင့် နားထောင်နိုင်ကြဖော် ခေါင်းကြီးကြီး နှလုံးသားပြည့်ပြည့်ဖြင့် ရှုံးကြဖော်)

ig

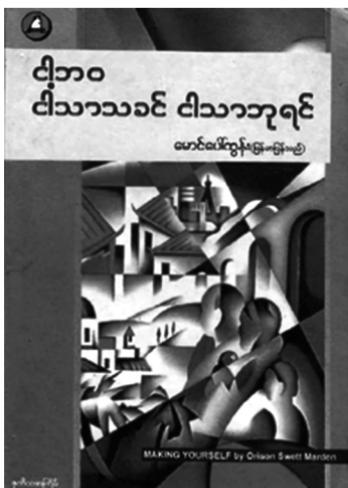
မူရင်း - Making Yourself by Orison Swett Marden

ငါဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်

မောင်ပေါ်ထွန်း

စာအုပ်က ခပ်ပါးပါး။ အပေါ်
ယံကြည့်လိုက်လျှင် အထင်ကြီးစရာ
မရှိ။ တော်ပြီး၊ သိပြီး၊ တတ်ပြီး၊
ပေါက်မြောက် ပြီးသူအတွက် ဂရစိက်
ပြီး ကြည့်စရာမလို။ ဤသို့သော သူ
အတွက် မထူးခြားစေကောမှာ၊ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ပြင်းပြင်းပြုပြ ရှာဖွေချင်စိတ်
ထက်သန်နေသည့် ဆယ်ကျော်သက်
အချယ် ချာတိတ်တစ်ယောက်အဖို့။
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲပေးခဲ့သော
စာအုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာအုပ်ထဲမှာ၊
မဟာကျင့်စဉ်တရားများဟုပင် မှတ်ယူ
လိုက်မိသည်။

တရွေ့ရွေ့ ရွှေလျားနေသည့် နာရီလက်တံ တစ်ချက်ချက် မြည်သံသည်
သူ့စိတ်ကို အမြှန်းဆွဲပေးခဲ့သည်။ စာကြည့်စားပွဲ ပေါ့မှ၊ စားပွဲတင်နာရီထံမှ

တစ်ချောက်ချောက် ဖြည့်သံက၊ သန်းခေါင်ယံညောအထိ ဘူးကို မအိပ်အောင် လှုပ်နှီးနေသည်။ အချိန်တွေကုန်မှာ စိုးကြောက်စိတ်နဲ့ ပုံစပ်လောင်စပ်ညာတွေမှာ စာအုပ်တွေကို ဟိုလှုန့် ဒီလှုန်လှပါးပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

စာအုပ်ပါးလျှလျက ချာတိတ်ကို အမိန့်ပေးသည်။ * အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချချင်ရင်၊ အလုပ်ကို စီမံကိန်းချုံ။ လက်ထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်ထား ဟူ၍။ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်မက တောင် ထားတတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ညျဉ်နက် သန်းခေါင်တိုင်အထိ စကားလုံး တစ္ဆေးများဖြင့်၊ နပန်းလုံးခဲ့တာ နာရီပေါင်းမြောက်များစွာ။ စာအုပ်က အဲလောက် စွမ်းသလား။ စွမ်းသလား မစွမ်းသလားတော့ မသိ။ စာအုပ်က ပြုကြန်းချက် တွေ အတိုင်း၊ ကျွန်ုတ်ဘို့ကိုယ် ကျွန်ုတ်ဘို့ အုတ်စီခဲ့သည်။ သရိုးကိုင်ခဲ့သည်။ ထွင်းထွေခဲ့သည်။ မလိုသည့် အကာသားများကို ဖဲ့ထွတ်ခဲ့သည်။ ရပ်လုံးကြော်က တစ်လနှင့် မသိသာ။ နှစ်လ... မရဘူး။

* ဘာမှ မလုပ်ရင်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... တစ်ခုခု လုပ်နေရင်တော့၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာမှပဲ... ကောင်းခြင်းက တစ်ကဲ့လွှာ၊ ဘာမှမဖြစ်တာ ထက်စာရင်၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာ ပိုကောင်းတာပေါ့... *

တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းပြုပြု ထက်ထက်သန်းသန်း၊ တစိုက်မတ်မတ်၊ စွဲစွဲမြောက်လုံး၊ ကာလအတိုင်းအတာတစ် ခုရောက်လာလျှင်၊ သိသိသာသာ အကျိုးပြုလာတာ ကျွန်ုတ်ဘို့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ ဟိုယောင်ယောင်၊ ဒီယောင်ယောင်နှင့် အချိန်ကုန်နေမယ့်အစား တစ်ခုခုမှာ ကျားကုတ်ကျားခဲ့လုံးလ ထုတ်နေတာ ကောင်းသည်။

- ❖ ပစ္စာပွဲနှင့် တည့်တည့်ကြည့်တတ်ဖို့၊
- ❖ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ဆောက်ဖို့၊
- ❖ ထိုက်တန်တဲ့ ရင်းနှီးမြေပိန့်မှုရှိဖို့၊
- ❖ အချိန်ကို တစ်စွဲနှင့်မှာတောင် အလွတ်မပေးဖို့၊
- ❖ စာအုပ်စာပေကန် မိမိအသိပညာကို ဖြည့်စွမ်းတတ်ဖို့၊
- ❖ တည်ကြည့်တဲ့စိတ်စွမ်းအားကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့၊
- ❖ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့၊ ကိုယ့်ခြေဆောက်အပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့၊
- ❖ ကိုယ့်ဦးနောက်နဲ့ကိုယ် စဉ်းစားတတ်ဖို့၊

- ❖ သိမ်မွေ့သော ကိုယ်နှုတ်အမူအရာရှိဖို့
- ❖ စကားအပြာအဆိုမှာ၊ လိမ္မာပါးနပ်ဖို့
- ❖ အလုပ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မလုပ်ဖို့
- ❖ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ထားဖို့
- ❖ လေ့လာစားစမ်းမှုလုပ်နိုင်မည့် နိသယယများကို လက်တို့ လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

‘အလကားလိုချင်တဲ့ သူက၊ အလကားလူပဲ…’ တဲ့။ ဤစကားပုံက၊ ကျွန်တော်ကို မပြတ်သတိပေးနေခဲ့သော စကားပုံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်၊ မိဘထံမှပင် ကျွန်တော် အလကား မလိုချင်သော စိတ်ချိုးအထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အကူအညီတောင်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း၊ ငံလင့်နေခြင်းတို့နင့် ဝေးဝေးကနေနိုင်သမျှ နေ့နှင့်ဖို့ လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်၊ ကိုယ်မရပ်နိုင်လျှင် ‘ငါ’ ဆိတာ ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း၊ သတိရှိနေခဲ့မဲ့ သည်။

အရာရာကို အမှုခဲ့ အမှုတ်ခဲ့ မနေဘဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူတွေကို သတိထားလေ့လာပြီး၊ လောကပညာတွေ သင်ယူတတ်ဖို့ စာအုပ်က ပြောပေးခဲ့သည်။ သတိထား စောင့်ကြည့်၊ သတိထား နားထောင်၊ စွဲစွဲစပ်စပ်နဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ခြင်းဟာ အောင်မြင်မှု၏ ရေသာက်မြစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် နားလည်လာခဲ့ရသည်။

- ❖ အပေါ်ယံ မဖြစ်ဖို့
- ❖ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်သမား မဖြစ်ဖို့
- ❖ ယောင်ခြောက်ဆယ် ဘဝကလွတ်မြောက်ဖို့
- ❖ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား လူသားမဖြစ်ဖို့
- ❖ ကောက်ရှိုးမီး မဖြစ်ဖို့
- ❖ နှမ်းဖြူးသည့် အကျင့် မစွဲမြောစွဲဖို့
- ❖ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တော်သေးသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာပင် ဤဘွဲ့သော ပေတံတခါး ကို မြော ဆုပ်ကိုင်မိခြင်းကြောင့်၊ သူငယ်နာမစင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲတွေ၊ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးတွေဟာ ငါရဲ့ လေ့ကျင့်ကွင်းပါလား... ဆိတာကို ယုံကြည့်သက်ဝင်လာသည်။

ပြသုနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ အတားအဆီးတွေဆိုတာကို ရင်ဆိုင်တတ်ဖို့၊ ခွန်အားတာချို့ရခဲ့သည်။ “ပြသုနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေဆိုတာအမြဲ ရှိနေမှုပါ။” ဒါဟာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ပြသုနာတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှုံးရမလဲ ဆိုတာ ပြင်ဆင်လေ့ကျင့်မထားမှသာ တကယ့်ကြောက်စရာပါ။ ဟု ကျွန်ုတ် စွဲမြှုပ်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရုံ ပြသုနာ၊ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင့်ဖို့ ကျွန်ုတ်ကြောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေများကို ကြုံတိုင်း၊ ကျွန်ုတ် အမြဲလုပ်လေ့ရှိသည့် ထုံးနည်းတစ်ခုရှိသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေဖြင့်၊ အင်မတန်မြင့်မားသော ရေတံခွန်၏ထိပ်မှ အောက်သို့ လျှော့သုတေသန ခုန်ချမှု မပုံမရဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အင်မတန် ကြောက်ရွှေပါလိမ့်မည်။ ဒီလိုအခါန်မျိုး၌ ကျွန်ုတ်နဲ့သေးနှင့် အနောက်တွင် ကိုယ့်ဘာသာတံတိုင်းများ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရွှေကိုသာ နောက်မဆုတ်တစ်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အန္တရာယ်၊ စိုးရိုမ်းမှု၊ ကြောက်ရွှေမှုတော်တော်များများကို ကျွန်ုတ် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုတ်အတွက် အလုပ်တွင်သည်။

ဘဝမှာ၊ ရတတ်သမျှ လက်နက်တွေကို စုဆောင်းတတ်ဖို့ လိုသည်။ မိုးကုတ်ပိသုနာ ဌာနချုပ်၏ ကမ္မာဌာနာ စရိယာ ဦးအီန္နက က မိန့်ဖူးသည်။ ဘဝမှာ၊ ရမ်းဘိုလို ကျင့်ရမယ်...တဲ့။ ရမ်းဘိုဆိုတာ ကျွန်ုတ်တို့ ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့သော ကောင်လမ်းတဲ့မှ၊ ဟီးရီး။ ရမ်းဘိုက လက်နက်ပေါင်းစုံ သုံးတတ်သည်။ ဓားတို့၊ ဓားရှည်း၊ သေနတ် ပေါင်းစုံ၊ လောင်ချာပေါင်းစုံ၊ လုံ ခုံးလေး၊ အကုန်ရသည်။ ရုံဖန်ရခဲ့ အုံးသီးကနေ ဗုံးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားသည်။ ရတတ်သမျှ ပစ္စည်းများကို လက်နက်အသွင် အသုံးချက်တွင် ရှိသည်။ ရှိသမျှ လက်နက်များကိုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင် အသုံးချက်တွင် ရှိသည်။ ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ရာမှာ၊ ရမ်းဘိုလို စွမ်းရည်မျိုးတည်ဆောက်သင့်သည်လို့ မိန့်သည်။

“မြို့ပြလို့ ပြောလည်းဘဲ... အမှန်တကယ်တစ်းတော့... တော့နက ကြီး တစ်ခုလိုပါပဲ” ကိုလေးဖြူကြီးက ဤသို့ ဆိုသည်။ တော့တွင်းဥပဒေအမြဲအသက်ဝင်နေသည့် တော့နက ထဲတွင်၊ သမင်လား၊ ကျားလား၊ ကျွန်ုတ်တို့တတွေက ဘာတွေလဲ။

ဆရာတော်က ထပ်၍ ပောသေးသည်။ လက်ရွှေ့ထဲမှာ၊ ဗမာလက်ရွှေ့က နည်းနာက သိပ်ကောင်းတယ်.... ဗမာလက်ရွှေ့က လက်၊ ခြေထောက်၊ တံတောင်၊ ခေါင်း၊ ဗျား ရတတ်သမျှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိသည့် အရာအားလုံး ဖြင့်တိုက်ခိုက်သည်။ ဘာကိုမှ ချင်းချွှန်မထား။

စာအုပ်တစ်ဗုံး ကျွန်ုပ်တော်ဖတ်ဖူးတာရှိသည်။

‘ဘဝဆိုတာ... ဂီယာ ဆယ်ချက်ပါတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ တူတယ်။ အခြားဂီယာတွေကို မပြောင်းဘဲ ကျွန်ုပ်တော်တို့ စီးနေမိတတ်ကြတယ်...’ ဟူ၍။ ကျွန်ုပ်တော်တို့မှာ၊ ရှိသည့် စွမ်းရည်များကို အကုန်အစင် အသုံးချမှတ်ရဲ့ လား။ ကျွန်ုပ်တော်တို့ ဘဝမှာ၊ ဖြည့်လို့ရတဲ့ စွမ်းရည်တွေကို မဖြည့်မိဘဲ၊ ဒီအတိုင်း မရနိုင်ဘူးဆိုပြီး သာသာယာယာ သက်သက်သာသာ နေမိနေကြ လား.... ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးဖို့ လိုသည်ဟု ကျွန်ုပ်တော် ထင်သည်။

ငါ ဆိုတာကို တည်ဆောက်ဖို့၊ ငါ ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာကို ရှာဖွေ တတ်ဖို့၊ မောင်ပေါ်ထွန်းအဲ စာအုပ်က ကျွန်ုပ်နဲ့ ချာတိတ်ဘဝုံး များစွာ အထောက်အပံ့ကောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ည ၁ : ၅၅

၂၁ / ၄ / ၂၀၁၇

၁၆၀ ပုဂ္ဂနိုင်လွှာမြတ်ပေါ် (၁၂၂၀)၊ အမှိုပ်

စာအုပ်အမည် - ငါပြောချင်သမျှ ငါ အကြောင်း

ရေးသူ - ဒေါက်တာ သန်းထွန်း

- ❖ ကျွန်တော် အတိအထွာ မရေးဘူးတဲ့။
- ❖ အထောက် အထားမရှိ ရင်ကျွန်တော် စာမေရဵးဘူး။
- ❖ အသိသစ် အတွေးသစ် အယူအဆသစ် မပါရင် စာအုပ်သစ် မရေးနဲ့။
- ❖ အလိမ့်ဘာမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောလေ့ ပြောထိရှိတယ်။ မယုံပါနဲ့။ အခုအခါ မကောင်းတဲ့စာအုပ်တွေက အထွက်နှုန်းသာနေတယ်။ စာအုပ်တွေ့တိုင်း မဖတ်ပါနဲ့။
- ❖ အဖြစ်အပျက်တွေကို စဉ်ပေးထားရုံနဲ့သမိုင်းမဟုတ်ဘူး။ သမိုင်းအဖြစ်နဲ့ သုံးလို့ရမယ့် အထောက်အထားလို့ပဲ ဆိုနိုင်တယ်။
- ❖ ဘယ်သမိုင်းက ဘယ်အာယာတနဲ့ရေးတယ်။ ဘယ်သမိုင်းကတော့ ဘယ်လို့ ဆိုတာတွေကို ပြောတာက ပညာရပ်တစ်ခုပဲ။

အထက်ပါ စာကြောင်းများကို ကျွန်တော် မှတ်စုတဲ့တွင် ရေးထားသည်။ ကြိုက်တာတွေကို ကောက်နှစ်ချက်ရေးသည့် အကျင့် ဖွံ့ဖြိုလာတာ ၁၀ နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ ခေါင်းစဉ်ကို သန်းထွန်း မှတ်စုများ ဟု တပ်လိုက်သည်။

သမိုင်းကို ဘုံကြောင့် သင်ရမှာလဲ

မ,အ အောင်လို့။

ဒေါက်တာ သန်းထွန်း အကြောင်းကို အပြည့်အစုံ မသိပါ။ ဘုံစာများ ဖတ်ရသလောက်သာ သိပါသည်။ ဘုံစာများကိုလည်း ကျွန်တော် အကုန် မဖတ်ဖူးပါ။ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံ လောက်သာ ကောင်းကောင်း ထိတွေ့ဖူးသည်သာ။ အင်မတန် အထိအတွေ့နည်းသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာ့ခေါ်ဟောင်းသမိုင်း များကို စိတ်မဝင်စားတာလည်း ပါမည်။ သို့သော ကျွန်တော်နှင့် ထိစပ်သည်ဟု ထင်သည့် အပိုင်းများကိုကား မလွတ်တမ်း ဖတ်လေ့ရှိသည်။

သူတေသနထံး၊ ကျော်စွာ ၁၀၀၊ ဂျပန်မှုထပ်တရာ၊ မြိုတိသွေရာဇ်ဝင် အကျဉ်းနှင့် ခေါ်သစ် တရာတ်-ဂျပန် ရာဇ်ဝင်၊ ငါပြောချင်သမျှ ငါအကြောင်း စသည့် စာအုပ်များကို ကြိုက်သည်။ အခြား သမိုင်းပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကိုကား ကျွန်တော်လိုက်၍ မဖို့။ နားလည်နိုင်စွမ်းပင် မရှိ။

ငါပြောချင်သမျှ ငါအကြောင်း နည်းတူ၊ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း အကြောင်းကို ဆရာကြီး၏တပည့်တစ်စီးဖြစ်ခဲ့သူ ဝင်းမောင် (သမိုင်း) က ကျွန်တော် ပြောချင်သမျှ ကျွန်တော်ဆရာ ဒေါက်တာသန်းထွန်း အကြောင်း ဆိုသည့် စာအုပ်အမည်ဖြင့် တစ်အုပ်ရေးထားသည်။ ဆရာဝင်းမောင်ရေးသာ စာအုပ်နှင့် ယခု ငါ ပြောချင်သမျှ ငါအကြောင်း စာအုပ်ကို တွေ့ဖက်ဖတ်မိသည်။

ဒေါက်တာ သန်းထွန်း၏ ပြတ်သားမှာ ရုံးစွာစာကျမှု၊ တစ်ချောင်း တည်းသော စိတ်ရှိမှု၊ လောက်ပဲမှု၊ ရဲရင်မှု၊ ပညာရှင်ပီသမှု၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ် လိုက်နာမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ဆိုင်မာမှု၊ ထောင့်စွေးရှု စွေးစပ် သေချာမှု၊ တိကျေသေသပ်မှု၊ စသည့် အရည်အချင်းပေါင်း မြောက်များ စွာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသည်။

ဒေါက်တာသန်းထွန်း သူ့အကြောင်း၊ ရေးထားသော သူ့စာအပ်ကို
ဖတ်နေရင်းပင်၊ လူထွေစာ၊ လူ့ဘုဂ္ဂလန်ကြီးကို စိတ်အတွင်းက ဖိုးဝရပ်ကြီးလို
ချစ်စရာကောင်းနေသည်ဟု မြင်နေသည်။
ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက မမေ့ဘူး။ မရှိက်ဘူး။
အဲဒုံးပြောသည်။ အဲဒုံးရေးသည်။ ငော်လည်
ကြောင်ပတ် လုပ်နေသည့် လူတွေနှင့် ထိတွေ့
နေရတာများလာသော ကျွန်ုင်တော်အဖို့ ဆရာ
ကြီး၏ စရိက်ကို ပိုမို သဘောကျေနေသည်လား
မပြောတတ်။ ဆရာကြီးက သမိုင်း သုတေသန
တွေလုပ်တဲ့ နေရာမှာ၊ ჰွန်ပဲ ပြင်းထန်သည်။
အပေါ်ယံမလုပ်တတ် ခြင်းသည်ပင် ဆရာကြီး
အပေါ် အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အချက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးများရင် သမိုင်းမဟုတ်၊ သမိုင်းဟုတ်ရင် စိတ်ကူးမပါ တဲ့။
ကြည့်စမ်း။ တိကျလိုက်တာ။ ပြတ်သားလိုက်တာ။ ထပ်ပြီး ပြောသေးသည်။
မှန်နှင့်ထဲမှာပဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဘတ်ညွှန်းက ရေးပြီးသား ပါနေတယ်။ ဒါမျိုး
ငါတို့ မသုံးတဲ့။ (၈ - ၂၉)

သမိုင်းလိမ့်၊ သမိုင်းတဲ့ နိုင်သူတွေသာ သမိုင်းရေးတဲ့ ခေတ်မှာ
ဆရာကြီးက ဖောက်ထွက်နိုင်ခဲ့သူ။

ငါရေးတာ မဖတ်ရင်၊ ငါမှာ မဆုံးရုံးဘူး၊ နင်တို့မှာ ဆုံးရုံးတာလို့
ပြောခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက အကောင်းဆုံး အစွမ်းကုန် ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်သည်။
ဖော်ထုတ်ပြီးသည့် အရာတွေကို အမြဲ ဖြန့်ချိဖို့ ကြီးစားသည်။ ဆရာကြီး၏
သုတေသနနှင့်ပတ်သက်သော အညွှန်းစာများ၏လည်း contribution လုပ်ဖို့
ပြောဖူးသည်။

ဆရာကြီး၏ စာရေးသားဖြန့်ချိခြင်းအပေါ် ထားသည့် သဘောထား
များကို ကျွန်ုင်တော် သိပ်ကြိုက်သည်။

❖ ငါ စာရေးတာ လက်သွက်ပါတယ်၊ မြေသန်းတင့်ကိုတော့မမိဘူး။

အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်။ မြေသန်းတင့်ရေးတဲ့ စာမျိုး ငါ မရေးပါ။

ရေးပြီးတဲ့စာ အရေအတွက်ပေါ်မှာ ဂုဏ်မယူပါ။ ကိုယ်

အထူးပြုလေ့လာတဲ့ ဘာသာရပ်မှာ တစ်ကွန်းလုံးက အရင်
ဘယ်သူမှ မပြောသေးတာ မသိသေးတာကို ရှာဖြစ်၊ ကြီးစား
ပါတယ်။ ရှာရတဲ့အခါ ကျွန်ရစ်အောင် စာနဲ့ ရေးခဲ့ပါတယ်။
‘ငါ စာရေးဆရာ မဟုတ်’

ဆရာကြီး၏ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွေ
ရေးမှတ်သော မှတ်စုများ ရှိသည်။

- ❖ အက်လိပ်စာ တတ်ချင်ရင် အက်လိပ်စာ များများဖတ်ပါ။
- ❖ သီလဆိတာ စောင့်ထိန်းရတာ၊ ပေးစရာ ယူစရာ မဟုတ်ပါ။
- ❖ သူတေသနစလုပ်ပြီ ဆိုကတည်းက ဘယ်သူမှ မသိသေးတာကို
သိအောင်ရှာရတော့တာပဲ။
- ❖ အသစ်အဆန်းတစ်ခု သိပြီဆိုတဲ့အခါမှာ၊ တစ်ယောက်တည်းသိလို့
ဘာမှ အရာ မရောက်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ အရာရောက်သလဲဆိုတော့
သူများ လက်ထဲရောက်သွားမှ အရာရောက်တယ်။
- ❖ သမိုင်းကို ရေးတဲ့အခါ ပထမ အထောက်အထား ရှာရမယ်။
အထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ သမိုင်း မဖြစ်ပါဘူး။ အထောက်အထား
မရှိဘဲနဲ့ရေးတာတွေကို သမိုင်းစစ်စစ်လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး။
- ❖ အလုပ်ကတွေ ပထမ မှတ်တမ်းကို စစ်ဆေး၊ အဲဒါပြီးရင်
မှတ်စုထဲတ်၊ ထဲတ်ပြီး မှတ်စုကို စာတမ်းဖြစ်အောင် ရေး။
- ❖ သမိုင်းဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးရင် ကျွန်တော်တို့က လွယ်လွယ်ပဲ
ဖြေပါတယ်။ အကြောင်းရယ်၊ အဖြစ်အပျက်ရယ်၊ အကျိုးရယ်
ဒီသုံးခဲဆက်မှ သမိုင်းဖြစ်တယ်။
- ❖ သမိုင်းဆိုတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘဝမှာ ရှိတဲ့လူသားတွေရဲ့
ခရီးလမ်းကြောင်းရဲ့ မှတ်တမ်း။
- ❖ သမိုင်းဆိုတာကတော့ ပြီးပြီးသား ကိစ္စပဲ။
- ❖ လူဆိတာ အရာအားလုံးမှာ မထူးချွန်နိုင်တာကြောင့်၊ မိမိရွေးချယ်
ရာ ပညာရပ်ကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဖို့ တစ်ဖြောင့်တည်းသော
စိတ်ထားဖို့ လိုတယ်။

- ❖ ပညာရှင်ဆိုသည့်မှာ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင် အနုပညာရှင်၊ ပညာရှင်မပါလျင် တောင့်တင်း ဆိုင်မာသော လေးစားချစ်ခင် ခြင်းခံရသော ြိမ်းချမ်းသာယာသော နိုင်ငံတော် ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်။
- ❖ တို့အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်တွေဟာ အထူးအထေး အများကြီး ရှိတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်း ရှုတစ်စုတည်း လေ့လာလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာကို အများပြည်သူကို မခြင်းမချိန် တင်ပြရမယ်။ လေ့လာချင်လို့ လာတဲ့သူကိုလည်း လေ့လာခွင့်ပေးရမယ်။ ရှင်မထားရသူးရာဘူး။ ကိုယ်က ရှင်ထားရင် သူများ ကလည်း ကိုယ့်ကို ရှင်ထားရှာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ဆီမှာ ရှိတာကို ကိုယ်မသုံးခင်၊ သူများက ယူသုံးသွားမှာပဲ လို့ မတွန်တိရဘူး။ ဘယ်သူက သုံးသုံး ပြည်သူတွေမှာ အကျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ကျော်နှစ်သိမ့်ရမယ်။ ဒါတွေဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း သုံးလို့လည်း ကုန်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ကိုယ့်မှာ ဘာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သူများကိုပြော၊ သူများကို လေ့လာခွင့်ပေး၊ ဒီအခါ သူများကလည်း သူတို့မှာ ရှိတာတွေကို ပြောလာ လိမ့်မယ်။ လေ့လာခွင့်ပေးလာလိမ့်မယ်။ ဒီလို့အပေးအယူတွေရှိလာရင်၊ တိမ်မြှုပ်နှံတဲ့ ရေးဟောင်းအမျိုးသားအမွှအနှစ်တွေဟာ အချိန် မြန်မြန်နဲ့ ပြည်သူတွေလက်ထဲ ပြန်ဖြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်။

စကား၊ စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲက အတိပြုတဲ့။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စကားများက သန်းထွန်းဆို သည့် ရှုတစ်ယောက်၏ အတိရှုပ်ကို အကောင်းဆုံး ပြဆိုသော သက်သေပြချက်များပင်ဖြစ်သည်။

ပညာရပ်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်တွင် အခြေချ နေထိုင်သူများအဖို့၊ ပညာသဘောကို နှိုက်နှိုက်ချတ်လေ့လာထားရမည်။ ပညာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပညာရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ။ လေ့လာမှုဆိုတာဘာလဲ။ သုတေသနဆိုတာဘာလဲ။ ပို့ချမှု သင်ကြားပြသမှုဆိုတာ ဘာလဲ။ အသစ် အသစ် ဆိုတာဘာလဲ။ ပညာရှင်များနှင့် မထိတွေ့ဘဲ ပညာရှင် မဖြစ်။ ပညာရှင်အကြောင်း မလေ့လာဘဲ၊ ပညာရှင်မဖြစ်။ ပညာနယ်ပယ်တွင် နေထိုင်သူအဖို့ သန်းထွန်းနှင့် မထိတွေ့ဖူးလျင်၊ ချက်ကြမ်းရေကျိုး အဆင့်နှင့် ကတ်သိမ်းသွားရလိမ့်မည်။

ရှာလိုက်၊ ပညာဆိုတာ ဘာလဲ။
 ပညာရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူဖျိုးကို ခေါ်တာလဲ ဆိုတာကို ရှာလိုက်။
 ပညာရှင်ဆိုတဲ့ ဘတိရှင်ကို ရှာလိုက်။
 ချက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်နဲ့ မကျေနပ်နဲ့။
 သူများ ပါးစပ်ဖျား လမ်းဆုံးမနေနဲ့။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

vBrkf

မူရင်း စာအုပ် အမည်

- The 100 ; A Ranking of the Most Influential Persons in History

မူရင်း စာရေးသူ

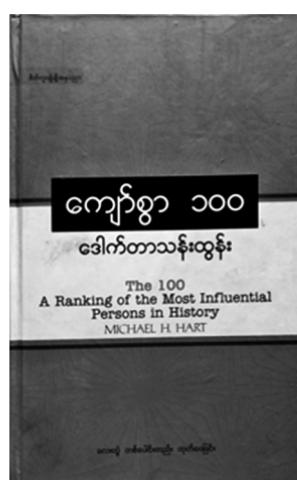
- MICHAEL H. HART

ဘာသာပြန်သူ

- ဒေါက်တာ သန်းထွန်း

အထွေထွေ စာပေတွေ ဖတ်ပါများ
လာတော့၊ လူသမိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိလာ
ရသည့် အဓိကအချက်တစ်ချက် ရှိလာသည်။
ကမ္မာကြီးကို အဓိက ပြောင်းလဲသူတွေက
ဘယ်သူတွေလဲ ကမ္မာကြီးကို ထိထိရောက်
ရောက် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သူတွေက ဘယ်နယ်
ပယ်က လူတွေက အများစုလဲဆိတဲ့ မေးခွန်း
၏အဖြေပင်ဖြစ်သည်။

စာဖတ် စ, က တက်ကျမ်းဆန်ဆန်
အထွေထွေ စာအုပ်တွေနှင့်သာ အထိအတွေ့များ
ခဲ့သည်။ လူသား စွမ်းဆောင်မှုတွေကို ချက်
ကျ လက်တွေ့ကျကျ ရေးသားထားသော
အထွေထွေမျိုးဖြင့် သိပ်မထိတွေ့ဖူးသေး။ အထွေထွေစာအုပ်တွေ ဖတ်ပါများပြီး
စာဖတ်သက် ရင့်ကျက်လာမှ အထွေထွေစာအုပ်တွေကို အမျိုးအစားခဲ့တတ်
လာခဲ့သည်။ နယ်ပယ်ခဲ့တတ်လာခဲ့သည်။ အသွင်သဏ္ဌာန် ခဲ့တတ်လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၉ နှစ်ကျိုးလောက်က၊ ဓမ္မဖေတီဆရာတော် ဦးကောသလူ ဟောကြားသည့် တရားတစ်ပုဒ်ကို အခုအချိန်အထိ စွဲဖြေမြဲ မှတ်မိန့်သေးသည်။ တရားတော်အမည်က “ထောဂါဒနှင့် သရဏံရဏ်” ဟရာတော်က တရားထဲတွင် ကမ္မာ့လူထုက အဆင့်သတ်မှတ်ပြီး ပေးထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်းကို ထည့်ဟောသည်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာ အပထား။ လူကြိုက်များသည် အတိုင်းအတာအလိုက်၊ အဆင့်များကို အနိမ့်အမြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသည့်အကြောင်း ထည့်ဟောသည်။ ဗုဒ္ဓက အဆင့်(၄) တွင်ရှိပြကြောင်း တရားထဲထည့်ဟောသွားသည်။ အဆိုပါ တရားကို နာပြီး နောက်ပိုင်းကာလများ၌ ဆရာတော် ဘယ်အကိုးအကားကိုပြုပြီး ဟောကြားသလဲ ဆိတာကို သိချင်မိသည်။ တရားထဲမှာတော့ အကိုးအကားကို အတိအကျ ထည့်ဟောသွား။ သို့သော် မှတ်ညာ၏ထဲတွင် ဆရာတော်ဟောသည့် တရားကို စွဲဖြေနေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်လောက်က ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ ကျော်စွာဘဝဝ ကို ဖတ်မိတော့မှ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက် က မပြည့်စုံသည့် အသိတစ်ခုကို ဒက်ခနဲ သိလိုက်မိသည်။ ဓမ္မဖေတီဆရာတော်က ဒေါက်တာသန်းထွန်း စာအုပ်ဖတ်ပြီး ဟောတာကိုး။ ဟောစဉ်တရားကို မှတ်မိန့်သေးသည်။ မိဟာမက်က နံပါတ် (၁)၊ နယူတန်က နံပါတ် (၂)၊ ယေရှုက နံပါတ် (၃)၊ ဗုဒ္ဓက နံပါတ်(၄) စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓက ဘာ့ဗြောင့် နံပါတ် (၄) နေရာမှာ ရှိရသလဲ ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ကို ဟောတာ အမှတ်ရနေမိသေးသည်။ တကယ် ဖတ်မိတဲ့အခါ၊ လူကြိုက်များခြင်းနဲ့ တိုင်းတာခြင်း မဟုတ်တာကို သိလိုက်ရသည်။ မူရင်းစာရေးသွားအုပ်ချုပ်တွင် ထည့်သွင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပေတ် (၃) ခေါင်းဖြင့် ရှုံးနောက်၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဆိုပြီး စဉ်သည်။

(၁) ဘယ်အခြေခံနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကြီးမြင့်လာရပါသလဲ၊

(၂) ဒီလူရဲ့ အဖွဲ့အစုံ လုပေါ်ဘယ်လောက်များများ အကျိုးခံစားရသလဲ၊

(၃) ဒီလူကျေးဇူးကို လုပေါ်ဘယ်လောက်ကြောကြာ ခံစားရပါသလဲ၊

စသည့် ပေတ် (၃) ချောင်းဖြင့် အကဲဖြတ် နံပါတ်စဉ် ချသည်။

ကျော်စွာ ၁၀၀ တွင် ကမ္မာကြီးကို ကိုင်လှပ်ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည့်

လူသားအာဇာနည်များအကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ သူတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်များကို ရေရှေလည်လည် ရေးသားထားသည်။ သို့သော် မူရင်းစာရေးသူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ သိပ်ကျေနှစ်ဟန်မတူ။ သို့ပေမယ့် မည်ကမတ္တ အတ္ထပ္ပတ္တိကျမ်းတစ်စောင်တော့ မဟုတ်။

အတ္ထပ္ပတ္တိထဲက ရုပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း မဖတ်သေးခင်၊ ပထမဆုံး ဖတ်သင့်သည့် အရာကတော့ ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာနှင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် မူရင်းစာရေးသူ ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ပြီး ရေးသားခဲ့သည့် အမှာစာပင် ဖြစ်သည်။ မူရင်းစာရေးသူက နံပါတ်စဉ်များကို အရှေ့အနောက် စဉ်သည့်နေရာ၌ နိုင်ငံရေးထုပ်ပယ်က ပုဂ္ဂိုလ်များကိုစဉ်သည့်အခါ ခက်ခဲကြောင်း ရှင်းပြထားသည်။ စာအုပ်ရေးစဉ်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်များကို နောက်ဆုံး မူသေထားပြီး သုံးသပ်ခဲ့မှုသည် ချွတ်ယွင်းချက်များရှိကြောင်း ဝန်ခံတင်ပြထားသည်။ ဤတင်ပြချက် အမှာစာကို တင်ကြိုးဖတ်မထားမိပါက၊ အတ္ထပ္ပတ္တိတစ်ခုလုံး၏ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအချက်များသာ ရမည်။ ခြိုင့်သုံးသပ် ဆက်စပ် ဝေဖန်တတ်သည့် အမြင်လျောရနိုင်ချေများသည်။

ဟိုးယခင်က အမှာစာများကို ကျွန်ုတ် ကျော်ဖတ်လေ့ရှိသည်။ အမှာစာများကို သိပ်အလေးမမှုတတ်။ အမှာစာများ၏ ထိရောက် အရေးပါပို့ကိုလည်း နားမလည်။ စာသမားသက်တမ်းရှင့်လာသည့် အခါမှသာ စာအုပ်တစ်ခုလုံးကို အကြဖြတ် သုံးသပ်ရာတွင်လည်း အမှာစာ၏ အရေးပါမှုသည် အမိကအချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပါလား ဆိုတာကို နားလည်လာရသည်။ မူရင်းစာရေးသူ မိုက်ကယ် အိပ်ချုပ်ဟတ်၏ အမှာစာကား၊ ကျော်စွာ ၁၀၀ စာအုပ်၌ အရေးပါသည့် အခန်းကဏ္ဍာက ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

နောက်တစ်ချက်ရှိသေးသည်။ ကျွန်ုတ် အတ္ထပ္ပတ္တိစာပေတွေများများကို ဖတ်ခဲ့စဉ်က နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ ဘာသာရေး၊ အတွေးအခေါ်နှင့် စာပေနယ်ပယ်မှ ရုပုများအကြောင်းသာ အဖတ်များခဲ့သည်။ ကမ္မာကြီးတွင် ထိုသို့သော လူအများစုကသာ ကမ္မာကြီးကို ပိုမိုလွမ်းမိုး ပြပြင်နိုင်ကလိမ့်မည်ဟုလည်း မသိစိတ်ထဲမှာ စွဲမြှုမော်သည်။ တကယ် လေလာကြည့်သည့်အခါမ ကမ္မာကြီးကို တကယ် ပြောင်းလဲစေသူများ၏ ထိပ်ဆုံးစာရင်းတွင်

ဘာသာရေးပြီးလျှင် အခြား စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အတွေးအခေါ် စသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များထက် လုအများ၏ ဘဝနှင့် ကမ္မာကြီးကို ရေရှည်၊ ကျယ်ပြန်စွာ ပြောင်းလဲနိုင်သူများမှာ သိပ္ပါပညာရှင်များဖြစ်သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရ တော့သည်။ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်နယ်ပယ်များကို ခန့်မင်စွာ လိုက်စားတတ်သည့် ကျွန်တော့အဖြို့ သိပ္ပါသမားများကို မသိစိတ်အတွင်းမှာ ပေါ်နိမ့်နိမ့်ထားချင်သည့် စိတ်က နှုန်းတွေ့သူ ကိန်းဝပ်နေသည်။ လောက်လောက်လားလား လေ့လာသည့် အခါ်၌ သိပ္ပါသမားများသည် ကမ္မာကြီးအပေါ် ထင်သာမြင်သာမဟုတ်ဘဲ လွမ်းမိုးနေသည့် အချက်များကို များစွာ တွေ့လာရသည်။

သိပ်မကြာခင်က ကျွန်တော့ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဆရာ ဦးဒေါ်က အဗ္ဗာဗြို့စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ စာရေးသူအမည်က ဘာနည်။ စာအုပ် အမည်က ကမ္မာကို ဖန်တီးသူများ။ စာအုပ် အမှာစာပါ အချက်ကို ကျွန်တော့ ယုံကြည်လက်ခံမိသည်။

အမှာစာ၏ ပထမ စာပိုဒ်၊ ဒုတိယ ဝါကျွို့

(ရေဂါဘယများအတွက် ကာကွယ်ဆေးကို တိတွင်သော ဆေးပညာ ရှင်သည် ပိရမစ်ဆောက်သော ဘုရင်များ၊ တံတိုင်းဆောက်သော ဓကရာဇ် များထက် ကမ္မာသားတို့အတွက် အကျိုးပြုသည်ဟု မြင်ပါသည်၊ လျှပ်စစ်ကို တိတွင်သောသိပ္ပါပညာရှင်သည် စစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ ဓကရာဇ်များ၊ နိုင်ငံရေး ဆောင်များထက် ကမ္မာကြီးကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်ဟု ယူဆပါသည်)

စသည့်ဖြင့် ရေးသားထားသည်။

ဤအယူအဆကို လက်ခံသည်။ ကျော်စွာ ၁၀၀ ကိုလည်း ထိန်ည်း လည်းကောင်း ယူဆမှတ်ယူ၍ ပြန်ဖတ်မိသည်။ သိပ္ပါသမားများနှင့် အာဏာ သမားများကို ယုံ့တွဲ၍ အဗ္ဗာဗြို့ စာပေများကို ဖတ်မိလျှင်ဖြင့်၊ ပညာ အတွက် အမြင်ရှုထောင့်သစ်တစ်ရပ် ရရှိနိုင်ပါကြောင်း...

ကမ္မာကြီးကို ပြောင်းလဲစေသူများကား မည်သူနည်း။

ကမ္မာကြီးကို ဖန်တီးသူများကား မည်သူနည်း။

လက်ချုပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်းရနေသူများလား။ တို့ဖို့ဖန်သား ပြင်ပေါ်မှ လူသားများလား။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ဖော့ဘုတ် စခရင်များပေါ်က လူသားများလား။

သို့တည်းမဟုတ် ပူစပ်လောင်စပ် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲက၊ ကမ္မာ
ကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးကုပ် အားထုတ်နေသည့် လူတစ်ယောက်လား။
ခင်ဗျား စဉ်းစား ။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇

ဝပ်ဆောင်၊ (O)မှုပ်ဆောင်

နိုင်ငံတော်သစ်နှင့် အမျိုးသား အမှတ်သရုပ်
ကိုကိုကြီး

စာအုပ်ရီဗူးများ ရေးရှင်း၊ ဒီ
တစ်ခါတော့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှင်း လူကို
ရီဗူး လုပ်ရတော့မှာပဲ ဟူ၍ တွေးမိလိုက်
သည်။ နိုင်ငံတော်သစ်နှင့် အမျိုးသား
အမှတ်သရုပ် စာအုပ်သည် ဟောပြာ
ချက်များကို စာအုပ်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍
စကားများမှ စာအုပ်အသွေးဖြစ်လာသော
သဘောဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဟူ၍ လူနှင့်
တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်မှု ရာနှစ်း နည်းရှ
ကား၊ စကားသည် လူနှင့်တိုက်ရိုက်
သက်ဆိုင်သည့် ရာနှစ်း ပိုများသည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှင်း လူကို ရီဗူးလုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း
စာဖတ်သူကို သံတော်ဦး တင်ရပါသည်။

(သက်ရှိ ရီဗူးရေးရာတွင် ကိုကိုကြီးကို ကိုကိုကြီးဟုသာ တိုက်ရိုက်
သုံးစွဲသည်ကို နားလည်ပေးစေလိုပါသည်။ ဆရာ သည် ကျွန်ုတော်ထက်
အသက်၊ ဂုဏ်၊ ဖြတ်သန်းမှု၊ ဉာဏ်အမြင်၌ များစွာကြီးမားသူ ဖြစ်သော်လည်း

စာ အရေးအသား၏ အားကို ထက်သန်စေလိုသော စေတနာဖြင့် နာမ်စား မသုံးဘဲ တိုက်ရှိက်သုံးစွဲရပါကြောင်း...)

သက်ရှိ ရီးဗူးကို စာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ်၊ ဟောပြောချက် ၃/၄ ပုဒ်ဖြင့် ရေးအုံသော် ဘောင်သည် အင်မတန် ကျဉ်းအုံ။ သို့သော် အဝေးက လူကို မြင်သလောက် သိသလောက် ထိတွေ့မိသလောက် လွတ်လပ်စွာ သဘော ထင်မြင်မှန်းဆ နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ပါသည်။ ယခု သွားနေသည်က လစ်ဘရယ် ဒီမိုကရေစီ မဟုတ်ပါလေ။

ကိုကိုကြီးကို စာအုပ်များနှင့် အရင်မထိတွေ့ခဲ့ပါ။ လူချင်း အရင်ထိတွေ့ကြသည်။ ကျွန်တော် နိုင်ငံတည် ဆောက်ရေးကို ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဖြတ်သန်း သောသူဖြစ်သည်။ ဘာကိုမျှ လောက်လောက်လားလား တတ်သိ၍ အသွင်ကူး ပြောင်းရေးဖြစ်စဉ်၌ ပါဝင်ရသည် မဟုတ်။ သိသလောက်နှင့် မှန်း စိုင်သင် ပါဝင်ရခြင်းသာဖြစ်သည်။ အရပ်ဘက်အဖွဲ့အစည်းအသွင်၊ စာပေ အသွင်ယူ၍ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုအရွှေကို နိုင်သည့်အားဖြင့် တွန်းစဉ်ကာလ အဦးအစက ကိုကိုကြီးနှင့် ခုံဖြစ်ကြသည်။ လူငယ်တစ်စုံက နိုင်ငံရေးမျိုးဆက်ဟောင်းများ ထံမှ ဖြတ်သန်းမှု အမြင်များကို လက်ဆင့်ယူရန် တွေ့ဆုံးသည့် သဘောပင်။ ကိုကိုကြီးတို့ ထောင်က လွတ်တော့၊ မန္တေသးကို ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ဖို့ ဖိတ်တော့ ကိုကိုကြီးနှင့် တွေ့ကြ၊ မေးကြ၊ ဖလယ်ကြ လုပ်မိသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် စေစေ ကာလ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို သက်ရှိ ထင်ရှား ချဉ်းကပ်တီးခေါက်ကြည့်ခွင့်ရသည့် အခြေအနေဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိသုံးကြုံကြ ဆုံးကြုံး အတော်ကြာမှ ကိုကိုကြီး၏ စာအုပ် အချို့ဖွက်လာ သည်။ သည်ထဲက တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်မိသည်။ အမှတ်သရုပ်စာအုပ်က ၂၀၁၅ ဧရားကောက်ပွဲ မတိုင်မီ ၂၀၁၄ တွင် ထွက်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ပဋိပက္ခများ လိုင်လိုင်ဖြစ်ပေါ်နေချိန်။ အကြောင်းအရာများသည်လည်း၊ အမျိုးသားရေးနှင့် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးစု ပဋိပက္ခများအပေါ် ကိုကိုကြီး၏ယူဆချက်၊ ရှုမြင်ချက်များသားသည်။

သို့သော် သိလိုက်ရသည်ကား၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ရပ်ကြည့်သည့် လူတစ်ယောက်၏ ရှုထောင့်က ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံနည်းဆိုတာကို အကဲခတ် လိုက်ရသည်။ ပြဿနာများအပေါ်ထားသည့် အမြင်၊ သဘောထား၊ ရှုထောင့်၊

ရပ်တည်ချက်များ လူတစ်ယောက်၏ အဆွဲအကြောင်း အကဲခတ်နိုင်ရန် အခွင့် အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတော်အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးသမား စစ်စစ်များ၏ သဘောသဘာဝနှင့် စရိတ်လက္ခဏာများကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားမှု ထက်သန်လေ့ရှိသည်။ သိန်းဖေမြင့်၊ ဦးနှင့် ဒဂုံးတာရာတို့ ရေးသည့် စာအုပ်များထဲမှ နိုင်ငံရေးသမားတို့၏ အဆွဲအကြောင်း စာအုပ်တွေထဲက ရှာဖွေကြည့်ဖူးသည်။ ထို့နောက် ပိုင်း နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာကြီးသည့် နိုင်ငံရေး သမား စစ်စစ်ကြီးများဖြင့် တွေ့ဆုံးကြံးတွေ့ခိုက် အချိန်များ၏ ဤသို့ သတိထား အကဲခတ်သည့် အကျင့်ကလည်း ဖွဲ့စွဲလာသည်။

ကျွန်ုတော်စိတ်ထဲတွင် ကိုကိုကြီးကို စေ မျိုးဆက်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆိုသည်ထက် ပိုအာရုံကျမိုးသည့် အချက်များ ရှိသည်။ ကျွန်ုတော်က နည်းပညာတွေ့ဆုံးလုပ်ကျောင်းဆင်း တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ထိုနည်းတွေ့စား၊ ကိုကိုကြီးကလည်း ရှိတိအိုင်ဆင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတော် ကျောင်းပြီးပြီးချင်း စာကြည့်တိုက်များလုပ်ရင်း နိုင်ငံတာကာဆက် ဆံရေး ဘွဲ့လွှဲနီး ဒီပလိုမာ တက်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီးကလည်း ၁၉၉၄ - ၈၅ တွင် အိုင်အာ(အပတ်စဉ် - ၁) ဖြစ်စေပြန်သည်။ ကျွန်ုတော်အနေဖြင့် ရှိတိအိုင် အပ်စဥ်များတွင် တော်လှန်ရေးနှင့်နိုင်ငံရေး အစဉ်အလာကြီးသော ခေါင်းဆောင် များကို အာရုံကျတာ သဘာဝကျမည်ထင်သည်။ ကျွန်ုတော်တို့ စတုထွေမျိုးဆက် က ကိုကိုကြီးနှင့် မင်းကိုနိုင်တို့ကို မြန်မာနိုင်ငံရေး အစဉ်၌ ဒုတိယလိုင်းမှ ခေါင်းဆောင်များဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ စေမျိုးဆက်နောက်တွင် ကျွန်ုတော် တို့ ရှိသည်။ ကျွန်ုတော်တို့ အလုညွှေကျ နီးထက် တံပိုးဝန်နိုင်အောင် ထမ်းနိုင်ရန် ပခုံးသား အရေတု တောင့်တင်းနှစ်လိုသည်ဟု ယူဆထားမိသည်။

ကိုကိုကြီး ဟောပြောချက်ထဲမှ အမေး၊ အပြောတွေကို ဖတ်ရင်း၊ ကျဉ်းထဲ ကြပ်ထဲ ရောက်စေသော အမေးများကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကိုင်တယ် တတ်သည့် ကိုကိုကြီး၏အရည်အသွေးကို အကဲခတ်မိသည်။ ကိုကိုကြီး အနေဖြင့် အိုင်အာသမား (IR - နိုင်ငံတာကာဆက်ဆံရေးပညာလေ့လာထားသူ) ပီပီ နိုင်ငံရေးကို မြှုပ်သုံးသပ် ဆက်စပ်ကြည့်မြင်မှ အားကောင်းလှသည်။

Persepctive View အားကောင်းသူဟု ဆိုလိုသည်။ သို့သော် ကိုကိုကြီးမှာ ယေဘုယျသမား မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသမားအမည်ခဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ယေဘုယျ တွေ တွင်တွင်ကြီး ရွတ်တတ်သူများကို ကျွန်ုတ် အတော်များများ ဖြေတွေ ဖူးသည်။ ခြိုင့်ဆက်စပ်သည့် အမြင်သည် အားကောင်းချက် ဖြစ်သော်လည်း လွန်ကဲသွားပါက ယေဘုယျသမားဖြစ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် ကိုကိုကြီးမှာ ယေဘုယျသမား မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးမှာ ပြဿနာနှင့် အဖြစ်အပျက် များကို ဆက်စပ်ခြိုင့်ကြည့်ဖို့ကြီးစားသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်တတ်သူဖြစ် ကြောင်းတွေရသည်။ Prespective Viwe နှင့် Analytical Viwe ကို ဟာမိန့်ဖြစ်စွာ စပ်ဟပ်သုံးစွဲ တတ်သူဖြစ်ခြင်းက ရှားပါးနိုင်ငံရေးသမား တစ်ယောက်၏ စွမ်းရည်ဖြစ်သည်။ (စာ - ၅၀ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

တဖန် ကိုကိုကြီးအနေဖြင့်၊ အပြောင်းအလဲအပေါ် ရှုမြင်ပုံများတွင် ရပ်တည်ချက် အချို့ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ နိုင်ငံရေး စိတ်ဆန္ဒ၏ အရေး ပါဝါကို အလေးထားသော်လည်း စိတ်သဘောထား အခြေအနေများကို ပြောင်းလဲစေရန် အကြောင်းတရားများ တည်ဆောက်၍ ပြောင်းလဲယူနိုင်ကြောင်း ကိုကိုကြီးသဘောထားကို တွေ့ဖြင့်ရသည်။ ဤအချက်သည် constructivism သမား တစ်ယောက်၏သရပ်သက်နံပိုင် ဖြစ်သည်။ Statesmanဟုခေါ်သည် နိုင်ငံပြဿနား (နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးသမား) များ၏ ဤသို့ ရှုမြင်ချက်တွေရ လေ့ရှိသည်။ (စာ - ၅၁ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

စောင် အရေးအခင်း၏ အရေးပါဝါကိုကို ကိုကိုကြီး၏ရှုမြင်ချက်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ အာဟာတများကို သင်ပုန်းချေထားသူဟုဟု မြင်လိုက် ရသည်။ သို့သော် ကိုကိုကြီးသည် သမိုင်း၏ဖြစ်တည်မှုကို စွဲမြှော ခံယူထား သူလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလည့် ကိုကိုကြီးက သူ့ကိုယ်သူ moderate သမားအဖြစ် ရပ်ခံထားသည်။ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် ရှားရှားပါးပါးစားပွဲပိုင်းနိုင်ငံရေးကို အလေးကဲသည့်စရိတ်က

ချီးကျျှေးစရာဖြစ်သည်။ အိုင်အာသမားများအဖို့ သံတမန်စရိတ် မွေးမြှုပ္ပါးခြင်း သည် နိုင်ငံရေး စွမ်းရည် တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးမျိုးဆက်ထဲတွင် moderate ကျေသူ မရှားလှသော်လည်း သံတမန် စရိတ်ရှိသူကား ရှားလှ၏။ ကိုကိုကြီး၌ အဆိုပါ အရည်အချင်းမျိုးကို တွေ့ရသည်မှာ ဝင်းသာစရာဖြစ်သည်။ (၁ - ၅၂ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

အဖိနိပ်ခံ မျိုးဆက်များအဖို့ ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ တော်လှန်ခြင်း ကိစ္စများကို အထူးအထွေလေ့ကျင့်နေစရာ လိုမည် မထင်။ သို့သော် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တတ်သည့် အလေ့ကား ရှားပါးလှ၏။ သို့သော်လည်း အဖိနိပ်ခံရသည့် မျိုးဆက်မှ မဟုတ်၊ အဖိနိပ်ခံ မဟုတ်သည့် မျိုးဆက်တွင်လည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တတ်သည့်ခလေ့ မြန်မာ၌ ပါးရှားလှ၏။ မြန်မာလူမှုနိုင်ငံရေးခလေ့ သုတေသနစာ အချို့ကိုလေ့လာကြည့်က သိနိုင်သည်။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းနိမ့်လှသည့် မြန်မာနိုင်ငံရေးခလေ့အတွင်းက နိုင်ငံရေးသွေးဝါများထဲ၌ ကိုကိုကြီးကို ဖြူမည်း နိုင်ငံရေး လမ်းပြောင်းမှ ဖောက်ထွက်နိုင်သူဖြစ်မှန်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ရန်သူ့-မိတ်ဆွေ အမြင်မှ ဖောက်ထွက်နိုင်သည့် နိုင်ငံရေးအမြင်ကို တွေ့ရသည်။ အစဉ်အလာထဲက ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ဖောက်ထွက်ရသူဟုပည်တိလိုက် သည်။ (၁ - ၅၄ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

နိုင်ငံရေးသမားများ၌ ဝါးလုံးသိမ်း/ရော

ကြိတ်သမားတွေ များလှ၏။ တော်လှန်ရေးမျိုးဆက် အဖို့ ခံစားချက်ကဲသည့် စဉ်းစားချက်များက များလွန်းလာသည်။ ခံစားချက်များ မကဲလျင်လည်းကွာ့တော်တို့ နိုင်ငံစစ်ပိန်းအောက်မှ လွတ်မည် မထင်။ တော်လှန်ရေးကာလ၌ အင်မတန် အသုံးဝင်လှ၏။ သို့သော် တည်ဆောက်ရေးကာလ၊ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလများ၌ နေရာတကာ ခံစားချက်က စဉ်းစားချက်များ မင်းမှနေလျင်ကား၊ တည်ပြုမြှုပ်နယ် ညင်သာသော အပြောင်းအလဲဖြစ်မည် မထင်။ ကြမ်းရှသော နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးကာလကို ကွာ့တော်တို့ ဖြတ်သန်းရှုံးမည် ထင်သည်။ ကိုကိုကြီးအနေဖြင့်၊ ခံစားချက်များကို သတိဖြင့် ချွေးအပ်၍ စဉ်းစားနိုင်သူဟု မြင်ရသည်။ သလဲသီးများလို ပြသသနာနှင့်

ခံစားချက်များ၊ သမိုင်းဖြတ်သန်းမှုများအပေါ် အကန္တလိုက် ပေါ်လာသူမျှဖြစ်သည်။ (၁ - ၅၄ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

ကိုကိုကြီးအနေဖြင့် လက်တွေ့နိုင်ငံရေးမှ ဖြတ်သန်းလာသူမျှဖြစ်လာခြင်း ကြောင်းလားမသိ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားတတ်သည့် ယူဆချက်များကို တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့နိုင်ငံရေးလမ်းကြောင်းက နိုင်ငံရေး သဲတော်တိုင်းသည် လက်တွေ့စဉ်းစားတတ်သူများဟု တရားသေမမှတ်ယူရာ။ အမျိုးသားရေးဝါဒီ၏ အစစ်အမှန်သဘောကို နားလည်မှု၊ ဆင်ခြင်တံ့တရားဖြင့် အမျိုးသားစရိတ်လက္ခဏာများကို ချည်းကပ်ပုံသည် အတူယူစရာ ကောင်းလှ သည်။ အော်တို့မင်္ဂလာစာစာမတ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကိုလည်တာ နိုင်ငံရေး... ဟူ၍။ ရီယယ်ပိုလိုက်တစ်ကို ဖြစ်နိုင်ချေနှင့် ဖြစ်သင့်မှုအပေါ် မျှခြေချိုင်သူဟု ယူဆလိုက်ရသည်။ အထူးသဖြင့် အမှတ်သရုပ်များအပေါ် ကိုကိုကြီး၏ရှုမြင်ချက်များကို ကြည့်၍ သိနိုင်သည်။ အမျိုးသားသရုပ်နှင့် လူ့အခွင့်အရေးအပေါ် မျှခြေခီးနှုန်းတို့တော်သည့် စွမ်းရည်ကို အကဲခတ်မိသည်။ (၁ - ၂၈ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

အစွမ်းရောက်အမျိုးသားရေးဝါဒ၏ အန္တရာယ်နှင့်အစွမ်းရောက် ဂလို ဘယ်ဝါဒ၏ အစွမ်းများကို ညွင်ညွင်သာသာ ကိုင်တွယ်သွားသည်ကို ထပ်မံတွေ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်ထဲမှ ပဋိပါဒလူသားပါလားဆိုတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုကိုကြီးမှာ နိုင်ငံရေးအရ Moderate စရိတ်ရှိသူမျှဖြစ်သော်လည်း၊ ပြုပြင်ရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြော်ပြန်သေးသည်။ တိုးတက်လိုသောပြုပြင် ပြောင်းလဲလိုသော သဘောထားအမြင် ထက်သန့်သွားဖြစ်သည်။ moderate နှင့် reformistသည် ဆန္ဒကျင်ဘက် မဟုတ်သည့်တိုင်၊ အတူ သဘောဟု ယူသော်မရချေ။ သိမ်မွေ့သော နိုင်ငံရေးစရိတ်ရှိသူမျှဖြစ်သူပင်။ (၁ - ၂၉ အပေါ် ရှုမြင်ချက်)

တော်လှန်ရေး မှန်တိုင်းကြမ်းကြမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူ ပီပီ ကိုကိုကြီးမှာ အရာရာကို သတိဖြော ပြန်ပြောဆိုနေရဟန်ကို အထင်းသားတွေ့နေရသည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးကာလုံး အမှတ်အသားအကျပ်အတည်း များမှ ကျော်လွှားနိုင်ရေး အမြင်သဘောထားများကို ကိုကိုကြီးက တိတိကျကျ ပြောသည်။ ဆင်မြှုရယ် ဟန်တင်တန်က ယဉ်ကျေးမှုများ တွန်းတိုက်ခြင်း

ကျမ်းမြဲ ၂၁ ရာစာသည် ယဉ်ကျေးမှုများ အချင်းချင်း အတွန်းအတိုက် ဖြစ်မည့် ပဋိပက္ခရာစုဖြစ်မည်ဟု ဟောကိန်းကို ကျွန်တော် သတိရမိသေးသည်။ ဆင်ခြင်တုံးတရားနှင့် ဒီမိုကရက်တစ်စေလေ့ဖြင့် ယဉ်ပါးခြင်းကသာ နိုင်ငံတည် ဆောက်ရေးကို တည်တည်ဖြစ်ဖြစ် လျှောက်နိုင်မည်ဟု ကိုကိုကြီးက ယုံကြည်ပုံရသည်။

ဒီမိုကရေးနှင့် နိုင်ငံသားတို့၏ အခန်းကဏ္ဍာကို အစိုက ထည့်သွင်းစဉ်းစား သူဖြစ်သည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေး စနစ်သည် စားသုံးသူအခြေဖြေ စီးပွားရေး စနစ်ဖြစ်လျှင်၊ ဒီမိုကရေးသည်လည်း လူထုအခြေပြနိုင်ငံရေး (people orientated politics) စနစ်ဖြစ်သည်ဟု ကိုကိုကြီးက နိုင်ခိုင်မာမာယူဆသည်။ အမှတ်သရုပ်များအချင်းချင်း အတွန်းအတိုက်ကို သတိကြီးကြီး ချင်းကပ်ရန် သတိပေးသည်။ ဒီမိုကရေးစေလေ့နှင့် ယဉ်ပါးမှဖြစ်မည်၊ ဆင်ခြင်တုံးတရား၊ သည်းခံမှု (tolerance) ဖြင့် အမှတ်သရုပ် အကျပ်အတည်းကို ကျော်လွှားရန် ဆန္ဒရှိဟန်တူသည်။ (၁၁ - ၂၀ မှ ၃၀ အပေါ်၍မြင်ချက်)

အမှတ်သရုပ်ကို ထိန်းသိမ်းရှု၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်တတ်ဖို့ သတိပေးထားပြန်သည်။ reflective mindset ဖြင့် ရပ်ကြည့်သည်ဟုကျွန်တော် မြင်သည်။ ဂလိုဘယ်လိုက်အေးရှင်းရှင့် စေတ်ရေး၏ ရှိက်ခတ်ချက်ထမာ သတိရှိရှိ လုမ်းကြဖို့ လက်တိုဘားသည့် စကားလုံးများကို ဟောပြာချက်၌ တွေ့ရသည်။ လူတွေဆိတာ နီးလှန်းလျှင်လည်း မမြင်တတ်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဤသို့ ဆက်စပ်ပြီး၊ လူထုစိန်ဝင်းက သံယောင်လိုက်သည့် အား တွေ့အကြောင်းရေးသည့် ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို သတိရမိသေးသည်။

သို့သော် ကိုကိုကြီးမှာ ဂလိုဘယ်လိုက်အေးရှင်းကို အဆိုးမြင်သူမဟုတ်။ ကမ္မာကြည့်ကြည့်နိုင်အောင် သူကိုယ် တိုင် ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည့်တိုင်၊ နိုင်ငံရေးအောက်သက်ကျေမှုကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရဖြစ်သည်။ တိုးတက် ဖောက်ထွက်ပြီး နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်သောင်တန်းနိုင်စွမ်းရှိသည့် မြန်မာနိုင်ငံအပေါ်ထားသည့် စေတနာကို တွေ့ရသည်။ ကမ္မာကြည့်ကြည့်၊ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်တတ်အခြေအနေနှင့် အပ်စပ်အောင် ကြိုးစားလုံသည့် သဘောထားတွေ့ရသည်။ အမျိုးသားအမှတ်သရုပ်ပြောရင်း၊ ကိုရီးယားက ကင်ချီနှင့် ဂျပ်နက ဆူရီ ကို ပမာပြု၍ ပြောသည်။ ယဉ်ကျေးမှု သွားသွင်းခြင်း

ကိစ္စ (cultural programming)ကိုပါ ထည့်စဉ်းစားသည့် အမြင်ကို မှန်းဆိုသည်။ ထောင့်စွဲသည့် အတွေးဟု မြင်သည်။ (၁၁ - ၃၀ မှ ၃၇ အပေါ် ၂၅မြင်ချက်)

ဖီမံခန့်ခွဲမှု နယ်ပယ်မှာ ပြောကြတာရှိသည်။
‘ရောင်းမလား၊ အရောင်းခံမလား’။ ကိုယ့်မှာ
ရောင်းစရာ မရှိရင်တော့ အရောင်းခံရမည်မှာ
သေချာသလာက်ပင်။

အနှစ်ချုပ်သော်...
ကိုကိုကြီးမှာ
အစွမ်းများကို ရောကျိုပေါင်းစပ်နိုင်သောသူ
တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သလို ဆင်ခြင်တုံးတရားဖြင့် သဘောထား
ပျော့ပြောင်းသူ

သတိကြီးသော ပြုပြင်ရေးသမား
တည်ဆောက်ရေးအဖြစ်ရှိသော တော်လှန်ရေးသမား
မဟာဗျာဗျာကို ချည်းကပ်နိုင်သည့် ပညာတတ်
ခံစားချက်များကို ကွပ်ကဲသော နိုင်ငံရေးသမား
ကမ္မာကြည့်ကြည့်ရန် ဆော်သွေ့သူ
နိုင်ငံရေးအောက်သက်ကျမှုကို တန်ဖိုးထားသူ
စွေစပ်ညိုနိုင်းရေးသမားဖြစ်သည့်တိုင် ယုံကြည်ချက်၌ စွဲမြှို့သူ
သမိုင်းကို စွဲမြှို့သူဖြစ်သည့်တိုင် အတိတ်၏ အကျဉ်းသား အဖြစ်မခံသူ
ပူးပေါင်းလိုစိတ် ထက်သန်သော တစ်ကောင်တည်း ခြေသေ့်...ဟူ၍။

ကိုကိုကြီးက ကျွန်ုတ်တို့နှင့်တွေ့ရင်း ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ ဒါမိ
ထောင်ဆိတာ ဇွတ်ခုန်ချမှုကျတာ...တဲ့ သိပ်ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့... မျက်စိ
မိတ်ပြီးသား ခုန်ချပစ်လိုက်...တဲ့ ဤစကားအရသာဆိုလျှင်၊ ကျွန်ုတ်
ကိုကိုကြီးအား ပညာတ်ရန် တစ်ခုသာကျွန်ုတ်သည်။

ချစ်တတ်သော တော်လှန်ရေးသမားကြီး ဟူ၍...
ဤစာသည် ကိုကိုကြီး၏ ဘုန်းတော့ခွဲ့မဟုတ်။ ဟောပြောချက်များ
နှင့် ကိုယ်တွေ့ထိတွေ့ရသလောက် အတွေ့အကြားမတိဖြင့် ရီဗျား လုပ်ခြင်းသာဖြစ်
သည်။ လွတ်လပ်စွာ သဘောထား ကွဲလွှဲနိုင်ကြကုန်....။

ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေးပရောဂါတ် မဟုတ်။ မြင်နိုင်သလောက်
မျက်လုံးကို ပြု၍ကြည့်မိခြင်းသာ....။
ဤကား စကားချပ် (မင်းသူ)

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

၁၂၅ ဦး

မူရင်း - FROM THIRD WORLD TO FIRST

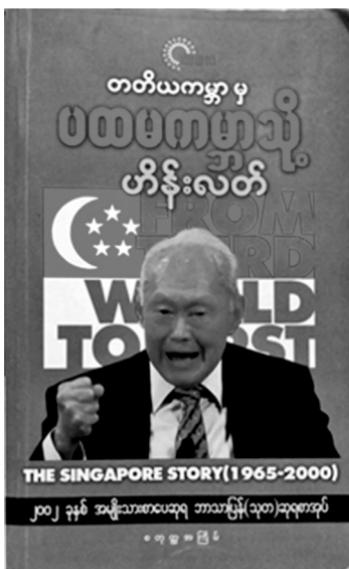
မူရင်း စာရေးသူ - Lee Kuan Yew

ဘာသာပြန် - ဟိန့်လတ်

လီကွမ်ယု၏ စကား (၁) ခွန်းသည် ကျွန်းတော်ခေါင်းထဲ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။

If you want money, don't enter politics.

နောက်တစ်ခွန်းရှိသေးသည်။
‘စီးပွားရေး နားမလည်ဘ၊
နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ မရဘူး’ ဟူ၍။
သော်... လီကွမ်ယု၏ ဦး
နောက်သည်၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၌သာ
ခြေချုပ်မိသားသူ မဟုတ်ဟု မှတ်ချက်
ပေးမိသည်။ ဤသိဖြင့် လီကွမ်ယုစီးရှိး
များကို ကျွန်းတော် စုစည်းဖြစ်ခဲ့သည်။
လီကွမ်ယု အကြောင်းရေးသားထား
သော မြန်မာဘာသာပြင် စာအုပ်အားလုံး
နီးပါးကို ကျွန်းတော် စုစည်းထားဖြီး

ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ပထမဆုံး ထိတွေဖြစ်သည့် စာအုပ်ကြောင့်သာ လီဂွမ်ယူ စီးရီးဟန်၍ ကျွန်တော် စုစည်းဖတ်ရှုမိခြင်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်အမည်က - တတိယကမ္မာမှ ပထမ ကမ္မာသို့

ဘာသာပြန်သူ ဟိန်းလတ်။ မူရင်းရေးသူက လီဂွမ်ယူ ကိုယ်တိုင်။ လီဂွမ်ယူမော်ကို စင်ကာပူအကြောင်း 'လီ' ကိုယ်တိုင်ရေးသော စာအုပ်ထဲမှ ကျွန်တော်တွေရှိသည်။ တတိယ ကမ္မာမှ ပထမကမ္မာသို့ စာအုပ်ဖြင့် စတင် ထိတွေမိသည်။ ဤစာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာပြန်အနေဖြင့် တူတူတန်တန် ရှိထားတာကို ကျွန်တော်ဝင်းသာသည်။ ကျွန်တော်တို့လို ပညာအခြေခံ အား နည်းသော လူငယ်များအဖို့၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၏စည်းရီးမှ ကျော်ကြည့် နိုင်စွမ်းကို ဒီလို စာအုပ်တွေက လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှုခဲ့သည်။ စင်ကာပူအကြောင်း ပြောရင်း၊ လီဂွမ်ယူကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။ လီဂွမ်ယူ၏ ရှုမြင်ချက်များကို တို့ထိခွင့်ရ သည့်တိုင်၊ နိုင်ငံတကာနိုင်ငံရေး အခင်းအကျင်း၏အဆက်အစပ်ကို အကဲခတ် ခွင့်ရှုခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ တတိယကမ္မာမှ ပထမကမ္မာသို့ လျှောက်သော လမ်းများ၊ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးကို တွေ့ရသည်။ ဖွံ့ဖြိုးမှုမော်ကို တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံတကာ အခင်းအကျင်းကိုတွေ့ရသည်။ စင်ကာပူကို တွေ့ရသည်။ လီဂွမ် ယုကို တွေ့ရသည်။

စင်ကာပူ၏ တိုးတက်လာမှုနှင့်အတူ လီဂွမ်ယူ၏ပုံရိပ်က တက်သ ထက် တက်လာသည်။ လီဂွမ်ယူသည် အများကြောက်ခေါင်းဆောင် မဟုတ်။ သို့တိုင်... လီဂွမ်ယူက မားမားရပ်လျက် သမိုင်းမှာ ယဉ်ကျိုးရစ်ခဲ့သည်။ စင်ကာပူ အောင်မြင်ရခြင်းနှင့် အကြောင်း တရား(၄)ပါး ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးတို့တစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ဖတ်ခဲ့သမျှ စင်ကာပူအကြောင်း များကို ယော်ယျထုတ်၍ အချက်လေးချက်ကို ကောက်နှုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

(၁) မဟာဗျာ။ဟာမြောက် ပထဝီအနေအထား:

(၂) လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ်

(၃) ဘာသာစကား

(၄) ခေါင်းဆောင်မှု စသည် အချက်လေးချက်က စင်ကာပူကို ချီမံနိုင် ခဲ့သည်။

ဤတွင် လီဂွမဲယု၏အခန်းကဏ္ဍာက အလွန်အရေးပါလှ၏။ လစ်ဘရယ် ပညာရပ်လိုက်စားသူများအဖြို့ လူကို ဗဟိုပြုချဉ်းကပ်သော တည်ဆောက်ရေး နည်းနာများကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်မည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အရှေ့ဒေသအဖြို့လူကို ပင် ဗဟိုပြုသော အင်စတီကျူးရှင်းများက၊ ပိုများနေသေးသည်သာ။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာ မူ ကျွန်တော့အနေဖြင့် လူသားပဓာနဝါဒကို ရှုစိုင်နှစ်း တော်တော်များများ လက်ခံထားသည်။ လူသာလျှင် အခရာ။ လူသာလျှင် အမိက။ လူက ဖျက်လျှင် ပျက်မည်။ လူက ဆောက်လျှင် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထားဆဲ။

‘လီ’ကို ကျွန်တော် ဤသို့ မှတ်ချက်
ပြခဲ့ဖူးသည်။

လီ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ယောဂျလေးလာ ကြည့်လျှင်၊

- ❖ ပညာရှင်လိုတော်သော နိုင်ငံရေးသမား၊
- ❖ နိုင်ငံရေးသမားထက် မြော်မြင်၊ ဆုံးဖြတ်ရဲ့သော ပညာတတ်၊
- ❖ တော်လုန်ရေးသမားထက် ပြတ်သားသော နိုင်ငံရေးသမား၊
- ❖ အိုင်ဒီယာသမားထက်တော်သော လက်တွေ့သမား၊
- ❖ လက်တွေ့သမားထက်သာသော အိုင်ဒီယာသမား၊
- ❖ ကွန်ဖြူးရှုပ်ဝါဒ

လီဂွမဲယုသည် လေယဉ်ရာယိမ်းသူ မဟုတ်။ အစွဲတရားဖြင့် မိမိအိုင်ဒီယာကို ကျောက်ချထားသူ မဟုတ်။ လက်တွေ့ကင်းသော အတွေးသမားသက်သက်လည်း မဟုတ်။ လက်တွေ့ကိုသာ ရှေးရှုသော အိုင်ဒီယာမဲ့သမားလည်း မဟုတ်။ ယခု လီဂွမဲယုသည် အခွင့်အလမ်းကို ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် နိုင်ငံကို တည်ဆောက်ခဲ့သူ။ သူ့မှာ နိုင်ငံရေးသမားထက် ပိုသော သံတမန်အရည်အသွေးရှိသည်။ ဂလိုဘယ်ခေတ် မတိုင်မိကပင် ရေးရုံးအယူအဆများမှ ဖောက်ထွက်နိုင်ခဲ့သော စွမ်းပိုးတီထွင် နိုင်ငံရေးသမား၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လီကွမ်ယုက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုကို ဝါဒဖြင့် ပုံဖော်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ရလဒ်ဖြင့် ပုံဖော်ခဲ့သည်။ လီကွမ်ယုသာ လက်တွေ့သမားမဟုတ်ဘဲ အိုင်ဒီ ယော်လိုဂျီ တစ်ခုခုကို စွဲမြို့သော လူသားဖြစ်လျှင် ယနေ့ စင်ကာပူဟူ၍ ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။

လက်တွေ့ကျသော အမြောအမြင်ရှိသော (ကမ္မာကြည့်ကြည့်သော)၊ ဝါဒမြိုင်းများမှ ကင်းလွတ်သည့် အိုင်ဒီယာအပေါ် အခြေခံ၍ လီက စင်ကာပူကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

စကား၊ စကားပြောပါများ၊ စကားထဲက ဘတိပြ ဟူသော စကားပုံ ရှိသည် မဟုတ်လား။

လီကွမ်ယု၏ အရွှေတ္တသရပ်ကို “လီ”၏ စကားများထံမှ တွေ့ရသည်။ ဟောပြောချက်များ၊ မိန့်ခွန်းများ၊ ဖြေကြားချက်များ၊ အင်တာဗျျှေးများ၊ ကနေတစ်ဆင့် လီကွမ်ယု ကို အကဲခတ်နိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်နှင့် အပြောအဆို၊ အပြုအမူများသည် ထိလှ့အတွေးအခေါ်၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်များ သာ ဖြစ်သည်။

အတွေးအခေါ်နှင့် လူ့စိတ်သဘာထားများကို ထိလူ၏လုပ်ရပ်နှင့် အပြောအဆိုများ အပေါ်ကြည့်၍ သိနိုင်၊ အကဲခတ်နိုင်သည်၊ တိုင်းတာနိုင်သည် မဟုတ်လား။ “လီ”ကို ၁၉၂၃ ခုနှစ်မှာ မွေးသည်။ ၂၀၁၅ မတ်လ ၂၃ ရက်မှာ လီကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ လီသည် လူ့လောက်၍ ရာစုနှစ်တစ်ခု နီးပါးနေထိုင်ရှင်သန်သွားခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ရပ်များက သူ့သမိုင်းကို ရေးထိုးသွားခဲ့သည်။ သူ့သဘာထားများက သူ့သမိုင်းကို ရှင်ကျုန်စေလိမ့်မည်။

လီကွမ်ယုသည် ပညာရပ်ဝန်းမှ လူသားတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင်၊ သီတ္တိရီ များဖြင့် ချောင်းပိတ်မနေခဲ့၊ အရှိတရားကို မြင်အောင်ကြည့်၍ လက်တွေ့တည်ဆောက်ပြနိုင်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။ လီကွမ်ယုသည် လက်တွေ့နိုင်ငံရေးမှ လူသားတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင်၊ အိုင်ဒီယာများဖြင့် မကင်းကွာခဲ့ချေ။ ကမ္မာကြီးနှင့်ယဉ်လျှင် နားမြေရာခွက်သာသာ စင်ကာပူကျွန်းကလေး၌ ဦးဆောင်ခဲ့သည် ဆိုစေအုံးတော့၊ ကမ္မာ့လုံး၏ ဖြန့်ကျက်အမြင်ဖြင့်၊ စတုတ္ထမြောက် ကမ္မာ့ငွေကြေးသေးကျက်အဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“လီ”က သူ့စာအုပ်၌ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကြီးများကို လက်တွေ့ ချဉ်းကပ်ပြ သွားသည်။ မဟာဗျျေဟာသမား တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂလိုဘယ်ပါဝါဝင်ရှိး

များကို တို့ထိ ကိုင်တွယ်ဖြစ်သည်။ လီဂ္ဂမဲယဉ် အံ့ဩဖွယ်ရာ အချက်တစ်ချက်လည်း ကျော်သေးသည်။ ဤကား ကောင်းမွန်သော လူသားဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူသားဆန်သော ရှင်သန်မှုဖြင့် အောင်မြင်သော မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

လူတော်တော်များများသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုများ ရစော်းတော့ ကောင်းမွန်သော မိသားစုဘဝကို မတည်ဆောက်နိုင်ကြချေ။ ထိနည်းလည်း ကောင်း၊ သမာရီးကျ အေးအတူမှုအမျှ မိသားစုဘဝကို ရကြသည့်တိုင် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်သောသူများ ဖြစ်မလာကြ။ နှစ်မျိုးစလုံး ရရှိဖို့ အင်မတန် ခက်လှဇား။

“လီ”သည် “ချူး” နှင့်လက်တွဲဖော်အဖြစ် တစ်သက်တာလုံး ချစ်ခင် ကြင်နာစာ ပေါင်းဖက်နေနိုင်ခြင်းသည်ပင်၊ ထူးခြားသော အရည်အသေး ပင်ဖြစ်သည်။ “လီ”သည် သူချစ်သော နေးအတွက် ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ “လီ”သည် ကမ္မာတွင် ကံအကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ယောက်ကျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ “ချူး”သည်လည်း ကမ္မာတွင် ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိမျှမက “လီ”သည် သူ့၏သားသမီးများကိုလည်း၊ ပေါက်မြောက်ထူးချွန်သော လူတော် လူကောင်းများဖြစ်အောင် ပြစ်ပျိုးဆောင်နိုင်သော ဖောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိမျှမက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများအတွက် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ပင် ရှင်မဇ္ဈားသေး၊ သူ့ပါတီအတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သူဝါတီကြီး အဖွဲ့၌ ဝန်ကြီးချုပ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့နိုင်ငံအတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ အသိုင်းအဝန်း၌ အင်မတန်အဖိုးတန်သော လေးလာ သုံးသပ်သူအဖြစ် သူ့အသိများကို ဖြန့်ချိပေးနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

လီဂ္ဂမဲယဉ် စာအုပ်ဖြင့် လူမှုသည် နယ်ပယ်၊ နယ်ပယ်မှသည် နိုင်ငံ၊ နိုင်ငံမှသည် နိုင်ငံတကာ၊ နိုင်ငံတကာမှ သည် ကမ္မာသို့ ဖြန့်ကျက် ခြေဆန် ကျက်စား နိုင်ကြပါစောန်သတည်း……။

v̄t̄suĒr̄t̄p̄k̄w̄j̄c̄f̄

မူရင်း စာအုပ်အမည် - Biographical Roundup

မူရင်း စာရေးသူ - Dale Carnegie

ဘာသာပြန် - ညီညိုနိုင်

အထွေထွေတွေထကနေ သမိုင်းကို
ကျွန်တော်တွေခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးကို တွေခဲ့
သည်။ ကမ္မာကြီးကို တွေ့ခဲ့သည်။ စာမျက်နှာ
များက ချယ်မှုန်းထားသော လူမျက်နှာများကို
ဖတ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ပြင်ပကမ္မာက လူ
မျက်နှာများကိုဖတ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့
သည်။ လူမျက်နှာများသည် ကမ္မာအကောင်း
ဆုံး စာမျက်နှာများဖြစ်သည်။

တချို့လူများသည် ဝထ္ဌာတစ်ပုဒ်နှင့်
တူသည်။ တချို့သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့်တူ
သည်။ တချို့သည် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်နှင့်
တူသည်။ တချို့လူများသည် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တူသည်။ တချို့လူများသည်
ကျမ်းတစ်စောင်နှင့် တူသည်။ တချို့လူများသည် ကျမ်းတစ်ဆူနှင့် တူသည်။
တချို့သည် အပျော်ဖတ် စာအုပ်နှင့်တူသည်။ တချို့လူများသည် အပြာ
စာအုပ်နှင့် တူသည်။

လူများ၏ မျက်နှာများကို စာမျက်နှာများကဲ့သို့ သတ်မှတ်၍ ကျွန်တော် အမျိုးအစားခွဲခွဲဖူးသည်။ လုံးချင်းအထွေပွဲတို့များကို မဖတ်နိုင်သေးခင် တက် ကြမ်းဆန်းဆန်း အထွေပွဲတို့များကို ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝက စဖတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တွင် စာပေအသိက်အဝန်း မရှိခဲ့။ နိုင်ငံရေး အသိက် အဝန်းလည်း မရှိခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း စာပေနှင့်ထိစပ်သူ မရှိခဲ့။ မှတ် မှတ်ရရ ကျွန်တော် တဗ္ဗာသိလိုင်ဝင်တန်း ကျော်းသားဘဝက အီမီတွင် ဂါထာပေါင်းချုပ် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်၊ ဓမ္မပဒေသာစာအုပ် တစ်အုပ်သာရှိခဲ့ သည်။ ကံကောင်း ထောက်မစွာ ကျွန်တော် စာအုပ်များကို အင်းမရဖတ်ဖြစ် ခဲ့သောကြောင့် ယခု လူချင်းတူတူ၊ သူချင်းမျှမျှကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကံကောင်းပေစွာ။

ပညာရပ်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်များကို ခြေသနနိုင်ရန် အထွေပွဲတို့စာပေများက ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့သည်။ အထွေပွဲတို့ထဲက လူတွေအကြောင်းဖတ်ရင်း၊ သူတို့လို အောင်ဖြင့် ပေါက်မြောက်ချင်စိတ် ဖြစ်စိသည်။ ထိုမျှမက သူတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့သောအောက်ကို နှက်နှက်နဲ့ သိချင်လာသည်။ ကမ္မာကျော်ကြားသော အဖြစ်အပျက်များကို စာအုပ်ထဲက လူများက သိချင်၊ နားလည်ချင်အောင် လုံးဆော်ခဲ့သည်။

ပထမကမ္မာစစ်က ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ဒုတိယကမ္မာစစ်က ဘာဖြစ်ခဲ့ တာလဲ။ စစ်ကြီးနှစ်ခုအကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကမ္မာ့သမိုင်းအဖြစ်အပျက်တွေက ဘာတွေလဲ။ စာပေသမားတွေက၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို ရှိနေခဲ့တာလဲ။ ပိုလ်ချုပ်ကြီးတွေအဲ စွမ်းရည်နဲ့ သူတို့ပါးစေရှိက်က ဘာတွေလဲ။ ကမ္မာကြီးကို ပြောင်းလဲ နိုင်စေခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ။ သူတို့ရဲ့စွမ်းရည်တွေက ဘာတွေလဲ။

စစ်သား၊ အနုပညာရှင်၊ သဘင်သည်၊ စာရေးဆရာ၊ သူငြေးကြီး၊ သိပ္ပါပညာရှင်၊ တော်လှန်ရေးသမား၊ ဒဿနာရှင်၊ ရှေ့နေ၊ သမ္မတ၊ အာဏာရှင်၊ လုပ်ငန်းရှင်၊ တီထွင်သူ ... သူတို့တွေက ဘယ်လိုလူတွေလဲ။ အထွေပွဲတို့တွေ ဖတ်ရင်း၊ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ပညာတ်ချက်အပေါ် ကျွန်တော် အတန်ငယ် နားလည်လာသည်။ သူတို့၏ အလုပ်က သူတို့ကိုပင် ဆိုင်းဘုတ်တပ်လိုက်ကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့သည်။ လူလုပ်ရပ်က၊ လူ-

သစိတ်းကိုပြဋ္ဌာန်းတယ်ဆိုတာ နားလည်လိုက်ရသည်။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ဖိစေရှိက်က၊ ထိုလူ၏ တစ်သက်တာမြှုပ်နှံရာ အရာရှုံးဖြစ်ကြောင်း သတိ ထားမိသည်။ ဝါသနာ ဗီဇ္ဈာန့် အထုံအလွှာ၊ စရှုက်တိုက လူတစ်ယောက်၏ တစ်သက်တာပတ်လုံး ပြောမှုဆိုမှာ၊ လုပ်မှု ကိုင်မှာ၊ တွေးမှ ကြံမှုများကို ထုဆစ်ပုံဖော်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ ကာနာက်ရှိခို့ဆိုတာ ငင်ဗျားတို့နှင့် သိပ်မဝေးလှပါ။ ဦးနက ‘လူပေါ်လူဖော် လုပ်နည်း’(ဆို) ‘မိတ္တာပလူ့ကာ’ အမည်ဖြင့် လူမှု ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအတွက် စာအုပ်တစ်ခုကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စာနှင့်နီးစပ်သူ မည်သူမဆို မိတ္တာပလူ့ကာကို သိကြသည်။ ဖတ်ဖူးကြသည်။ လူရာဝင်ပြီး၊ လူတောာတိုးနေသည့် လူတိုင်းလိုလို မိတ္တာပလူ၏ ကျေးဇူးမကင်း ချေ။ ညီညီနိုင် ဘာသာပြန်သော စာအုပ်သည်၊ မိတ္တာပလူ့ကာ၏ မူရင်း စာအုပ်ရေးသူ ဒေးကာနာက်ရှိပိုပင် ဖြစ်သည်။ ဒေး’ က မိတ္တာပလူစာအုပ်ကို ပြုစုရေးသားရန်၊ စာကြည့်တိုက်ပေါင်း များစွာက အတ္ထာပ္ပါတီစာအုပ်ပေါင်းစုံကို ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်စုထုတ်ခဲ့ပြီး သမိုင်း၊ စိတ်ပညာစာအုပ်များဖြင့်ပေါင်းစပ်ကာ၊ မိတ္တာပလူကျမ်းကို ပြုစုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုစာအုပ်သည် ‘ဒေး’ စုစည်း ခဲ့သော အတ္ထာပ္ပါတီစာအုပ်များထဲက တစ်ခုစုပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒေးကာနာက်ရှိ’ ကို ကျွန်တော့ စံပြုရှိလိုမှား စာရင်း၌ ထည့်ထားသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ လူမှုပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေး စာအုပ်ပေါင်းစုံကို ဖတ်သောအချိန်များ၌ ဒေးကာနာက်ရှိသည် ကျွန်တော့အပေါ် အတော် ဉာဏ် လွှမ်းမိုးခဲ့ဖူးသည်။ အောက်ဆုံး ‘ဒေး’ ၏ အတ္ထာပ္ပါတီဖတ်ရင်း၊ သူနှင့် ကျွန်တော် ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ ‘ဒေး’ ၏ ငယ်ငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းပုံနှင့် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝ ဖြတ်သန်းပုံနှင့် အတော်ကြီး ဆင်တူသည်။ ထားတော့။

‘ဒေး’ ပြုစုခဲ့သော စာအုပ်မှတစ်ဆင့် ဘားနှစ်ရောက် ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ မတ်ခံတိုင်းကို တွေ့သည်။ ချာချီလ်ကို သိရသည်။ မောင့် ဘတ်တန်၊ မောင့်ဂိုမာရီတို့ကို သိရသည်။ မက်အာသာကို သိရသည်။ အာကာရှင်ကြီးများဖြစ်သော မူဆိုလီနီနှင့် စတာလင်ကို တွေ့ထိမိသည်။ ချားလ်စီ ဒါဂါလ်၊ အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ အိုမာ ဘရက်ဒီလေတို့နှင့် မိတ်ဆက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကလပ်ပိုကေသယလ်၊ ဘော့ပ်ဟုပ်နှင့် ဘယ်ရီမိုး တို့ဆိုတာ

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား သိလိုက်ရသည်။ မဒမိကျိုရီနှင့် ရိုက်ညီအစ်ကိုတို့နှင့် ခင်မင်ခွင့်ရအဲသည်။

ချားလုပ်ငင်းဂိတ် အကြောင်းဖတ်ရင်း၊ မြန်မာပြည်တွင်းက ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲများအကြောင်း ပိုသိချင်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္မာစစ် အကြောင်းကို ဖတ်မိရင်း၊ ရုစွဲဆိတ် ဘယ်သူလဲဆိတ် ပိုသိချင်လာသည်။ အော်လီဗာ ဝင်ဒယ်လ် ဟုမ်းစံအကြောင်းကို ဖတ်ရင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ တရားရေးစနစ်အကြောင်းကို အစခွဲမိသည်။ ဟင်နရီဂျေဂိုင်ဗာအကြောင်းကို ဖတ်ရင်း၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဗုံးကြုတိက်ခိုက်မှုအကြောင်း အစခွဲ ထုတ်မိသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်၊ ဒုတိယကမ္မာစစ်အတွင်းက၊ နိုင်ငံအချင်းချင်းများအကြား စစ်ရေးပြိုင်ဆိုင်မှု၊ ထိုမှတစ်ဆင့် စစ်ရေးဗျားဟာ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် စစ်ရေးပရီယာယ် များအကြောင်း ပိုသိချင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်... ထို့နောက်... ထို့နောက်...။

ထိုမှ တဖုန်း အင်မတန် ရှုက်တတ်ကြောက်တတ်သောလူငယ်ကလေးက တစ်ချိန်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ စစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့လာပုံကို ဖတ်ရခြင်းက၊ ကျွန်တော့ကို ရင်ခွန်စေခဲ့သည်။ သူကား၊ ဂျင်နရုတ် ဘရက်ဒီလေ။ စတာ လင့်အကြောင်းကို ဖတ်ရင်း၊ ရူရှားဆီမှ ဆိုက်ဘေးရီးယား နယ်မြေ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲပုံကို ပိုသိချင်လာသည်။ စတာလင်ဆိုသည့် စကားလုံးက ရူရှားစကား ‘စတားလ်’မှ ဆင်းသက်လာသည် ဆိုတာနှင့် ‘သံမဏီ’ ဟု အမို့ပွာယ်ရကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ၆၅... ပညာတ်များ၏ နောက်မှာ အနှစ်သာရန်းဖွင့်ဆို ချက် ကိုယ်စီ ရှိနေပါလားဆိုတာ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူတို့တွေ တက်ခဲ့သည့် ‘ဝက်စိပိုင့်နှင့် ဆင်းဟတ်စိ စစ်တက္ကသိုလ်’ တွေ အကြောင်း သိချင်လာသည်။ အတ္ထပ္ပတ္ထိတဲ့က စကားလုံးများ၏အနက်ကို ရှာဖွေရင်း၊ စာအုပ်အတော်တော်များများကို ကျွန်တော်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟိုချီမင်းနှင့် ဟစ်တလာဝို့ အကြောင်း အပါအဝင် နောက်ဆက်တဲ့ လုံးချင်း အတ္ထပ္ပတ္ထိတော်တော်များများကို ‘ဒေး’၏ စာအုပ်ဖတ်ပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပန်ဗာတပ်မဘုရင် ၅၇။ မှ အကြောင်း အထိ ခွဲဆန်နိုင်ခဲ့သည်။

ချမ်းမဲသည် ကန္တာရမြေဇ်း။ သူ့ကို အနိုင်တိုက်ခဲ့သူ မောင်ဂိုမာရီက ချမ်းမဲကို သူ့ဒဿနတစ်ခုဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ဂိုမာရီက ပြောသည်။ ‘စစ် ဆိတ္တာ နိုင်ခြေရှိမှ တိုက်ရမယ်၊ နိုင်အောင်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရ မယ်’ဟူ၍။ ထိုဒဿနကြောင့် နိုင်ခြေရှိအောင် အမြဲကြိုတင်ပြင်ဆင်တတ်သည့် အလေ့ ကျွန်တော့ရလာခဲ့သည်။

ချာချိလ် က ပြောတယ်။ ‘အန္တရာယ်က ဘယ်တော့မှ ရှောင်မပြီးနဲ့..’ ဟူ၍။ နောက်ထပ် ပြောသေးသည်။ ‘ကြောက်မွေးပါ ဘဝနာနဲ့ နှုတ်...’ ဟူ၍။ ချာချိလ်အကြောင်းကို ဖတ်ရင်း၊ ချာချိလ် တူဗ္ဗာသိုလ်က ဘွဲ့ရအပြီး ကြိုရသည့် ပြဿနာကို ကျွန်တော်မှာရော ဖြစ်လျှင်ရော ဆိုသည့်အတွေး ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအတွေးသည် နက်နက်နဲ့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချာချိလ် ကြိုရတာက ဒီလို့။

‘အက်လန်နိုင်ငံ၏ဂုဏ်အမြင့် ဆုံး ကျောင်းနှစ်ကျောင်းဖြစ်သော ဟာရှိုးလ် နှင့် ဆင်းဟာတ်စ်က ထွက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ တူဗ္ဗာသိုလ်ဘွဲ့ရများ ကြိုနေကျေအဖြစ်နှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။ ဒါကတော့ နာမည်အရသာ ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရာ။ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမှုမသိ၊ ဘာနဲ့ မတတ် ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သည်နောက်မှာတော့ တကယ့်ပညာတတ်ဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပညာသင်ကြားရှုံး အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။’

‘ထိုကြောင့် အက်လန်ရှိသူမှုခိုင်အား အထွေးပြုတို့စာအုပ်များနှင့် သမိုင်း၊ ဒဿန်က၊ ဘောဂလေဒဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ပို့ပေးရန် လုမ်းမှာခဲ့တော့၏။ ပြီးတော့ ပူစပ်ပူလောင် ညတွေမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အရေရှိများ သိုးမေးအောင် အိပ်နေချိန်မျိုးတွင် သူက ပလေလို့မှသည် ကစ်ဘွန်းနှင့် ရှိတ်စပ်းယေး၊ အဆုံးရှိသော စာအုပ်များကို အင်မဲ့မရ ကျက်ဖတ်နေမိပါလေတော့သည်။’ ဟူ၍။ (ကောက်နှုတ်ချက် - စာ / ၈၄)

အဆိုပါ စာပိုဒ် နှစ်ပိုဒ်က ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့သော နွေရာသီ၊ ပူစပ်စပ် ညပေါင်းများစွာကို နှီးဆွဲခဲ့သည်။ ထိုစာပိုဒ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ခဲ့။ ညသန်းခေါင်အထိ တစ်ချောက်ချောက်နှင့် လက်တစ်ဖက်က ခြင်ကို တစ်ဖတ်ဖတ် ရှိက်ရင်း၊ စာအုပ်အတော်များများ ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တုန်းက ဘာသာရေးစာပေနှင့် စိတ်ပညာစာအုပ်များကို ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ခဲ့ရသည်။

အထွေထွေတိစာအုပ်များက၊ သူရဲကောင်းဝါဒကို ကိုးကွယ်စေသော ရေခံမြေခံ ကို ဖန်တီးပေးသည်။

‘လူတစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်ရင်၊ သူ ဘာစာအုပ်တွေကို ဖတ်သလဲ ဆိတ်တာ သိအောင် လုပ်ပါ။ ဒါဆို အဲဒီလူအကြောင်းသိဖို့ မခက်ဘူး။’

‘လူတစ်ယောက် အကြောင်းသိချင်ရင်၊ သူစံပြုရှုံးလုပ်ပါ။ ဒါဆို အဲဒီလူ တစ်ချိန်မှာ ဘယ်လို လူစားမျိုးဖြစ်လာမယ်ဆိတ်တာ ပြောလို့ရတယ်။’

‘ကိုယ်ပေါင်းတဲ့ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းကပဲ၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြန်တာပဲ မဟုတ်လား’

စာအုပ်တွေလည်း ထိနည်းလည်းကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခွန်စိုက်အားစိုက်မလုပ်ဘဲနှင့် အကောင်းဆုံးကို မရနိုင်။

အောင်မြင်သော နိုင်ငံရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ စကားများများပြောရမည်။

နိုင်ငံရေးလောကတွင် ရှေ့တန်းမှ ရပ်တည်နိုင်ရေးမှာ တစ်ဖက်ဖက်၌ ပါရဂူမြောက် ထူးခွာနှင့်ထားရမည်။

ကော်ဒယ်လုဟူးလ် အကြောင်းဖတ်ရင်း အထက်ပါ ဒဿန (၃) ကြောင်းကို ကျွန်တော် ရလိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်ဆက်စပ်ပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းတဲ့မှာ၊ ဒဿနအချို့ ထပ်ရောက်လာသည်။

ထိုက်တန်တဲ့ ရင်းနှီးမှုတော့ရှုံးရမယ်။

အကောင်းဆုံးကို လိုချင်ရင် သာမန်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ.... ဟူ၍။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် အမြဲတမ်းလိုလို မှတ်စုရေးသော ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်ကိုပင် ‘ဒေး’၏ စာအုပ်ထဲကအတိုင်း အမည်ပေးဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်များကို ‘နေ့စဉ်သုံးရတနာများ’ ဟု အမြဲ ခေါင်းစဉ်တပ်လေ့ရှိသည်။ ယခုဆိုလျှင် အပ်ရေ(၁၆) အပ်တိတိပြီး ထိုခေါင်းစဉ်ဖြင့် မှတ်စုများထဲတို့မြန်သည်။ အထွေထွေတိများ၏ ပြုစောင်း၊ ကျွန်တော်လူငယ်သာဝကို ဤမြှုပ်လောက်အထိ သုဇာဉ်းမိုးခဲ့လေသတည်း။

ပေါ်မြဲပါ သော

တရုတ်နိုင်ငံရေးသုခမိန့် တိန့်ရှောင်ဖိန့်
ဟိန်းလတ်

လေးမျိုးခေတ်မိရေးကို တိန့်ရှောင်
ဖိန့်စသည့်အချိန်မှာ တိန့်အသက်က (၇၀)
ကျော်ပြီ။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစဉ် နိုင်ငံရေး
အာဏာရသည့် အချိန်မှာလည်း ‘စု’
အသက်က (၇၀) ကျော်။

တိန့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကွွန်တော့
တွင် ပြောစရာများများရှိသည်။ တိန့်သည်
ပြောစမှတ်တွင်အောင် သမိုင်းကို ပြောင်း
ပြန်လန်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ တိန့်ကြောင့်
သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတို့ စုံ
ဥစ္စာအတိပြီးသော လောကနီဗျာန်
အိပ်မက်ကို မက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဟုတ်ရဲ့

လား... မောင်ကာလွှဲ ရဲ့... အမလေး... နှီးထက်တောင် ပိုသေး... လို့ပင်
ပြော၍ ရသည် အထိ။

အမေရိကန်က လင်ကွန်းက အရပ် အင်မတန်ရှည်သည်။ ပြင်သစ်က
နဲ့ပိုလီယံနှင့် တရုတ်က တိန့်ရှောင်ဖိန့်တို့က အရပ် အင်မတန်ပုသည်။

ဤအထဲမှ စိန့်တိုင်းက တိန့်ကို ရွှေးပြီးဋီကာဖွံ့ဖြိုးကျွန်တော့အတွက် လုံးဆောင်သည်။ တိန့်သည် ပုသလောက် တော်သလောက် ပုသည်။

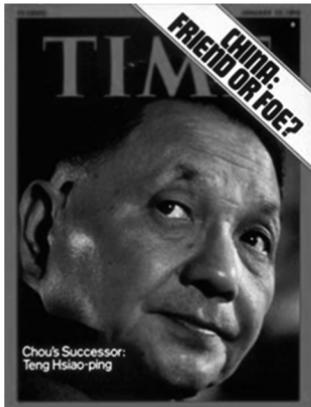
တိန့်အကြောင်း မြန်မာဘာသာဖြင့် စာအုပ်တော်တော်များများ ဖြန့်ချိပ်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှ ဆရာဟန်းလတ်စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ရွှေးလိုက် ခြင်း အကြောင်းရှိသည်။ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးအတ္ထပ္ပါတ္ထိများကို လေ့လာရာ တွင်၊ အတ္ထပ္ပါတ္ထရှင်၏ အဖွဲ့တွေကို အနီးစပ်ဆုံးအခြေအနေအထိ ဖော်ထုတ်ပြနိုင်သည့် စာအုပ်များကို ပိုနှစ်သက်လေ့ရှိသည်။ လူတစ်ယောက်၏ မူရင်းအရှိတရားကို၊ ထိုလူ၏ကွဲသုက္ခတ်းထဲ ရန်းကုန်လျပ်ရှားနေရသည့် ကာလများ၏ အသိသာဆုံးဖြစ်သည်။ ဆရာဟန်းလတ်ကာ၊ တိန့်၏နိုင်ငံရေးခရီးကြမ်းကာလတစ်ခုဖြစ်သော ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးကာလအတွင်းက တိန့်၏ ရပ်ပုံစွာ ကို ဦးစားပေးပြီးဖွံ့ဖြိုးသည်။ ဤအချက်ကပင် တိန့်၏ အဖွဲ့တွေကို သကာမအပ်ဘဲ ဖော်ပြနိုင်သည့် အချက်ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာ့ဘာဖတ် ပရိတ်သတ်တော်တော်များများက တိန့်အကြောင်းကို အတော်သိထားကြသည်။ တရာတ်ပြည်ကြီးကို ချမ်းသာရေးလမ်းကြောင်းအပေါ် တင်ပေးခဲ့သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ တရာတ်ပြည်ခိုတာလည်း၊ မြန်မာအတွက် အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူဖြစ်နိုင်ချေရှိသလို၊ အနီးကပ်ဆုံး မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ အမိန့်ချင်းက လွှာမဟာနိုင်ငံကြီးဖြစ်၍ ဆွေမျိုးတော်သလို အနေအထားပင်။ မခေါ်ချင်လို့ရသည် မတော်ချင်လို့ မရ။ တရာတ်ကို မကြိုက်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြေပုံကို တရာတ်နယ်နိမိတ်နှင့် ဝေးရာသို့ ပြောင်း၍ ဖြစ်နိုင်။ ထိုကြောင့် သမိုင်းကြောင်းအစဉ်အလာ၊ လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းတို့ ထုလိုက်ထည့်လိုက် သက်တမ်းရည်ကြပြီး တရာတ်ပြည်ကြီးက၊ ကျွန်တော့အတွက် လေ့လာစရာ မကုန်နိုင်အောင် များလွန်းလေ၏။

ထိုအထဲမှ တိန့်အကြောင်းကို ရေးရသည်မှာ တော်အုပ်ကြီးထဲက သစ်ရွှေက်လေးတစ်ရွှေက်ကို ဆွဲထုတ်ပြသည်နှင့်ပင် တုပေလီမှုမည်။ သည်းခံကြပါကုန်။ သို့သော တိန့်ကိုယ်တိုင်က သစ်ရွှေက်လေးတစ်ရွှေက် မဟုတ်ပါ။ တိန့်သည် ထူထဲသော သစ်တော်အတွင်းက ရှားပါးမျိုးစိတ် တစ်ခုပမာပင်။ တိန့်က တော်လှန်ရေးသမားလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းလည်း

ဖြစ်သည်။ ကွန်မြှုဒ်ကေဒါတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အိုင်ဒီယောလိဂျီ အကျဉ်းအကျဉ်က ရှန်းထဲခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အပုပ်ချဝေဖန်ခံရသည့် အကြားမှ နှစ်ခါပြို ခေါင်းထောင်လာသည့် အရေတဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်လည်း ဖြစ်သည်။ တိန့်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကား များလှ၏။ များစွာလည်း ကျွန်းသေးသည်။

တိန့်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များသည် ဘူး လုပ် ရပ်များကြောင့် ပည်တ်ခံရခြင်း ပင်ဖြစ် သည်။ နိုင်ငံရေးမျိုးသက် မှန်တိုင်းများ အကြား၊ တိန့်သည် ပည်တွဲမှား အတပ် ခံရခြင်းကလည်း မြောက်များစွာ။ နောက် ဆုံး၊ နိုင်ငံရေး အတ်ခုပေါ်က ဆင်းသွားရ သည်အထိ။ တိန့်ကလည်း နိုင်ငံရေးသမား ပီပီ အရေတဲ့လှသည်။ အမာလိုင်း၊ အပျော် လိုင်း ပေါင်းစုကို တိန့်နှုန်းစင်စပ် ကျင်လည် ခဲ့သည်။ တိန့်ဘဝကကား၊ ထူးဆန်းပေစွာ။

တိန့်၏ နိုင်ငံရေး နည်းနာများထဲတွင်၊ ကျောင်ဆောင် ကျောက်သားလို ခိုင်ခိုင်မာမာ၊ မားမားမတ်မတ်ရပ်သည့် နည်းနာများကို တွေ့ရသည်။ ပဲပြား ပင်လိုပိမ်းနှုန်းသည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကိုလည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ဆန်းကြယ်ပေစွာ။ *ကြက်ဥန္ဓုတ်ရောင်၊ တိမ်တောာင်သွေ့ယ်၊ မင်းရေးကျယ်၏။ မင်းရေးကျယ်ခြင်း၏ အကြောင်းကလည်း အဆန်းမဟုတ်။ မင်းတို့၊ ရာဇ် အပိပတ် တိုကိုယ်တိုင်က ဆန်းကြယ်ဖော်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရာဇ်ရေးက ဆန်းကြယ်သည်။ ရွှေ့ထွေးသည်။ များပြားသည်။ ကျယ်ပြန့်သည်။ နက်နဲ့ လွန်းသည်။ ရာဇ်တို့အရေးကလည်း၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲ့သည်။ ခန့်မှန်းရခက်သည်။ အဖြူ။ အမည်းလောက်ဖြင့် တရားသေချည်းကပ်၍ မရရှိနိုင်။ တတ်နိုင်သမျှ ခေါင်းကို အရှင်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမည်။

သမိုင်းထဲက၊ ရာဇ်ကွဲအာ ပည်တ်များကို အသာထား။ တိန့်တစ် ယောက်ကိုပင် ကျွန်းတော် သရှုပ်ဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြောင်ဖြူ။ ကြောင်မည်း အဘိဓမ္မာတရား ဟောသူ
ပစ်တိုင်းထောင် နိုင်ငံရေးသမား

ကွန်မြို့မြို့စံကမ္မာ့၊ ရှားပါးမျိုးစီတ်
သရဖူမဆောင်းသော မင်္ဂလာဒေသကြောင်း
ကွန်မြို့မြို့စံ
အမာခံ ကေဒါ
တော်လှန်ရေးသမား
နိုင်ငံရေးသမား
ပါတီခေါင်းဆောင်
စစ်သေနှင့်ယူဟာရှင်
လက်ယာသွေဖည်ရေးသမားအဖြစ် အပုပ်ချဝေဖန်ခံရသူ
အလုပ်စခန်းမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှောက်ဆေးခံရသူ
ပန်းပေါင်းတိရာထဲမှာ အဆိပ်ပန်းအဖြစ် ပည်တံ့ရသူ
ဥစံထဲက ဖောက်ထွက်သည့် ကွန်မြို့မြို့စံ
လက်တွေ့ဝါဒီ
ပိတ်လောင်မွန်းကြပ်နေသော အခန်းကို တံခါးဖွင့်တော်လှန်ရေး
လုပ်သူ
ဦးထုပ်နီဆောင်းသော အရင်းရှင်လမ်းကြောင်းဖောက်သူ
စီးပွားရေး ပညာရှင်
အုပ်ချုပ်ရေး ကျော်ကျင့်နှုံးစပ်သူ
ဒဿနပညာရှင်
နိုင်ငံရေးသုခမိန်
ကမ္မာ့ကြီးသုံးခု သီအိရိရီကို ပိုချသူ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမား
နိုင်ငံရေးသံတမန်
ရေရှည်စမ်းသပ်ခဲ့ရသည့် ကွန်မြို့မြို့စံ
တိုင်ဗျားရှုံးက မနည်းမနေား၊ တိုင်ဗျားရှုံးသံတမန်
ဂျား၏ မှတ်ချက်တစ်ခုကို အမှတ်ရနေသေးသည်။ “မှန်မြိုင်းသော မျက်ဝန်း
များဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကြံခိုင်သူ၊ လူပဲလန်လေး” ဟူ၍။ ထို့နောက် မှတ်ချက်ပြု
ခဲ့ပြန်သေးသည်။ နာကြည်းချက်ဖြင့် လက်တံ့မပြန်။ တရာ်ပြည်ကြီးကို

အတိမီရေးလမ်းကြောင်းပေါ် တွန်းတင်ရင်း၊ သစိုင်းစီဆိုးမွေ့များကို ပုဒ်မ ချပေးသူ.. ဟူ၍။

‘ချမ်းသာတာ ကောင်းတယ်...’

‘ချမ်းသာတာ မင်္ဂလာ...’ လို့ ပြောခဲ့သူ...

‘ကြောင် ဖူးတာ၊ မည်းတာထက် ကြောင်ခုတ်နိုင်ဖို့က အမိက...’

ဆိုသည့် ကြောင်ဖူး၊ ကြောင်မည်း အဘိဓမ္မာကို ဟောကြားခဲ့သူ..

အတ်ခုံပေါ်က တစ်ခု ကျူးမှုးပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ပြန်တက်လာရှိး ထုံးစံမရှိတဲ့ ကွန်ဖြူနှစ်လောကမှာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါပြန်တက်လာနိုင်တဲ့ ဟစ် တိုင်းထောင် နိုင်ငံရေးသမား

‘မော်’က တရာ်ပြည်ကို ပြန်လည် စစ်ည်းပေးသူ...

‘တိန့်’ က တရာ်ပြည်ကို ချမ်းသာစေခဲ့သူ....

‘တော်သလောက် ပုံတယ်။ ပုသလောက် တော်တဲ့လို့ မှတ်ချက်ပေးခံရတဲ့...’ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးသမား ...

ဟွကိုဖုန်း၏ ‘မှန်သမျှ နှစ်ခု’ ကို တိုက်ထုတ်ရန်... လက်တွေ့သည် အမှန်တရားကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသောစံ ဖြစ်သည်’

ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သူ....

တိန့်စကားများက တိန့်သဘောထားများကို ရောင်ပြန်သော သက်တူများဖြစ်သည်။ တိန့်က ပေါန်ခံရ၍ စိုးရိုမ်းကြောင့်ကြနေသော ‘ရူဟန်’ ကို ဤသို့ပြောဖူးသည်။

‘ပါမောက္ခကြီးရယ်...မရိုးရိုမ်းပါနဲ့။ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ကောင်းကင်ကြီး ပြီမှာစိုးလို့လား၊ ကျူပ်ဒီနှစ် ၆၁ နှစ် ပြည့်ပြီ၊ တော်လှန်ရေးကို စဝင်စကနေ ခုထိ ကျူပ် မှန်တိုင်းသူးစုံကြားက ရှင်သန်ခဲ့ရတယ်၊ ကျူပ်သိတာ နှစ်ခုရှိတယ်၊ ပထမ တစ်ခုက ဘာကိုမှ မကြောက်နဲ့၊ ဒုတိယ တစ်ခုကတော့ အရာရာကို အကောင်းမြင်တော်ဖို့ပဲ၊ ရေရှည်ကြည့်တတ်ပါစေ၊ ဒီလိုလုပ်တတ်ရင် ခင်ဗျား ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်သွားနိုင်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျူပ် ထောက်ခံတယ်၊ စိတ်အေးအေးသာထား...’ (၈ / ၃၅)

မော်က တိန့်ကို အားကိုးသည်။ တိန့်၏ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်သည်။ သို့သော် မော်က တိန့်အပေါ် လွှဲမှားစွာ ယူဆခဲ့သည့်အချက်များ

ရှိသည်။ တိန့်ကို နိုင်ငံရေးအတ်ခံပေါ်က ဆင်းအောင် မေ့ဉာဏ် ထူထောင် ရေးဝါဒီများက နိုင်ငံရေးထိုးအတ် ခင်းကြဖူးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တိန့်က စိတ်ရှည်သည်။ ဗြိုကောင်းသည်။ အပေ အတော်သည်။ မော်စီတုန်းက ခရားရှုက်စ် နှင့် စကားပြောရင်း တိန့်အပေါ်မှတ်ချက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိုင်ငံရေး သဘောထား ကြံ့ခိုင်တယ်။ အတွေးအခေါ် ပြည့်ဝြီး နည်းပရိယာယ်ကြောယ်တယ်။ မူဝါဒသဘောဆောင်တယ်။ နောက်ပြီး အဆင့်ဖြင့်တဲ့ ပျောပြောင်းသွက်လက်မှုရှိတယ်။ ပျောပြောင်းမှုထဲမှာ ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းမှု ပါရှိတယ်။ ဟန်အမှုအရာ သိမ်မွှေ့သလောက် သဘောက ခက်ထန်တယ်။ ရေးအလားအလာ သိပ်ကောင်းတယ်။

စာ-၁၁၅ / ကျိုးအန်းလိုင်နှင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ စာအပ်မှ မောင်မောင် လိုင် (အပ်စိုက်ကူ)

တရာတ်ပြည့်၌ တော်လှန်ရေးပေါင်းမြောက်များစွာ ဆင်နဲ့ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှသည် ပါတီတွင်း တော်လှန်ရေး အထိ အားလုံးက အတ်စုံခေါ်ခဲ့ကြသည်။ လောကအတ်ခုံ၌ အတ်ညွှန်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကပြခဲ့ကြရ သည်။ မော်က တရာတ်ပြည့်ကြီးကရန်၊ အတ်ညွှန်းရေးသူလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ မေ့အတ်ညွှန်းထဲက၊ လူဗုံလန်လေးအဖြစ်လည်း တိန့်က ကပြဖူးသည်။ တိန့်ဖြတ်သန်းမှု အတွေးအကြံများသည်၊ တော်လှန်ရေးပါဉာဏ်သာ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်။ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးစက်ဝန်း၌ ဂျင်ဂျင်လည်အောင် ရှင်သန်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

တိန့်ဘဝ္မာ ဘကိုမှ လွယ်လွယ်နှင့်မရခဲ့။ မော်ခေတ်အလွန်၌ တိန့် သည် လေးဦးဂိုဏ်း၏အဆွဲရာယ်ကို ကောင်းစွာ ကိုင်တွယ်ရန် သတိထား ကြီးစားခဲ့ရသည်။ တိန့်သည် ပါတီတွင်း ပြုပြင်မှုပေါင်းများစွာကိုလုပ်ခဲ့သည်။ တရာတ် တစ်ပြည့်လုံးကို အိုင်ဒီယောလိဂျီချောက်ကမ်းပါးမှ ခွဲထဲတဲ့ဖို့ အပြင်းအထန် ကြီးစားခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာကို ခြေဆန်း အရည်၊ အတိကြည့်ပြီး တော်ပြတ်နေသည့် တရာတ်တွေကို ပိုက်ဝအောင်ကျွှုံး လုံလထုတဲ့ခဲ့သော တရာတ်အားဦးအိုကြီးလည်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ယုံကြည့်ခဲ့သည့် ချိုအင်လိုင်း၏ ချင့်ချိန်သော၊ စွေ့စပ်ညိုနိုင်းရေးလမ်းကြောင်းကို၊ ကမ္မာအနှံ့လမ်းထွင် ဖောက်နိုင်ခဲ့သူလည်း

ဖြစ်သည်။ တိန္ဒာဆိုသည့်အဘိုးအိုကြီးက စင်ကာပူလို ချာတိတ်လေးထံမှပင်၊ ပညာယဉ်ဖို့မတို့ဆိုင်းခဲ့။ တိန္ဒာမှာ တို့ဒေသက ညီငယ်တွေကို အတုယူရမယ်” ဟူသော ဖွင့်သောစိတ် ရှိခဲ့၍သာ တရာတ်ပြည်ကြီးသည် ယခုလို အဆင့်ကို ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်ပင်။

တိန္ဒာက နိုင်းရေးဖြိုခြင်းမှတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤကား၊ တီယံမင်အရေးအခင်းဖြစ်သည်။ အနာဂတ်ကို ကြည့်ပြီး၊ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချဲခဲ့ရဟန်တူသည်။ တိန္ဒာအနေဖြင့် သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတို့၏ တည်ပြုမှုနှင့် အနာဂတ်အပေါ် အခြေပြု၍ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ၁၉၁၁ တော်လှန်ရေးတုန်းက တိန္ဒာတစ်ယောက် အသက် (၇) နှစ်သားပင် ရှိသေးသည်။ ခရီးရည်တိက်ပွဲက ၁၉၃၄ မှာ စသည်။ အဲအချိန်မှာ တိန္ဒာအသက် က (၃၀)။ ပန်းပေါင်းတရာ့ ကမ်းပို့စတော့ တိန္ဒာအသက် (၅၂) နှစ်။ မဟာခုန်ပုံကျော်လွှားရေးစီမံကိန်းအပြီးမှာ၊ တိန္ဒာအသက်က (၆၀) နီးပါးရှိပြီ။ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး အပြင်းအထန်ကျင်းပွဲအတွင်းမှာ အသက် (၆၀) ကျော်(၇၀)အတွင်း ဆယ်နှစ်တာ ဖြတ်သန်းလိုက်ရပြန်သည်။ တိန္ဒာမှာ တတိယ အချယ်ရောက်သည့်တိုင်၊ နိုင်းရေးခရီးကြမ်းမှာ မိုးသက်မှန်တိုင်းများကို ခါးစည်းခံနေရဆဲ။ ကရာဏာသက်ဖွယ် တော်လှန်ရေးအဘိုးအို ပါတကား။

လက်တို့မသန်တော့မှ တည်ဆောက်ရေး သန်လျက်က သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည်။ သို့သော အဘိုးအိုမှာ တုန်းတုန်းယင်ယင် မဟုတ်။ သူ့စိတ်များ၊ သူ့ဇောများက ထက်သန်နေတုန်းး။ လေးမျိုးခေတ်မီရေးကို ကြည့်ပြီး စီးပွားရေးစကြာကို စလုညွှာတဲ့ အချိန်မှာ တိန္ဒာအသက်က ၇၄ နှစ်ပင် ရှိနေပြီ။ ကျွန်းတော်တို့နိုင်းက အသက် (၇၀) ကျော်မှ နိုင်းရေးအာဏာရခဲ့သည့် ဒေါအောင်ဆုံးစုကြည်ကို သတိရမိသေးသည်။ တကယ်တော့ ဒေါအောင်ဆုံး စုကြည်လည်း တိန္ဒာကြီးရသလိုပင် ကြံ့နေရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာက တရာတ်က အဘိုးအိုတစ်ဦး သူ့နိုင်းအတွက်၊ ကမ္မာအနှံး ခြေဆန် ခရီးနှင်နေခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်းတော်တို့ နိုင်းအတွက် မြန်မာအားဌားအိုတစ်ယောက် ကမ္မာအနှံးခြေဆန် ခရီးနှင်နေရသည်။ ထားတော့။

တိန္ဒာအကြောင်းကို ဖွံ့ဖြိုးရေးဝါဒများက လေ့လာခဲ့ရသည်။ သမိုင်းကို

အချိန်က ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်။ နိုင်ငံရေးသမားကတော့ လာမည့်ရွေးကောက်ပွဲကိုပါ
ကြည့်လိမ့်မည်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကတော့ နိုင်ငံ၏ နှစ်ပေါင်း ၅၀ /
၁၀၀ လောက်ကို ကြိုကြည့်ပေလိမ့်မည်။

ခေါင်းဆောင်၏ အမြင်ကပဲ သမိုင်းကို ပြဋ္ဌာန်းသွားလိမ့်မည်။

မျက်တောင်မွေးတစ်ဆုံးကြည့်သူများ ပါးလျေစေ။ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်
သူများ ပေါ်များစေ။

မှတ်ချက် - တိန်အကြောင်းတွေးရင်း ကျွန်တော်တို့ချုစ်သော အဘွား
အိုကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မိပါ၏။

(ကျွန်တော်အချုပ်နှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုံကြည့်သည် အဘွားအချုပ် ဖြစ်၍
ဤသို့သုံးနှုန်းသည်ကို နားလည် သဘောထားကြီးကြပါကုန်၊ အခြား သော
ရည်ညွှန်းချက်မရှိ။)

နံနက် ၁၀: ၁၂

မေတ္တား (၁ / ၅ / ၂၀၇)

E&F Publishing & Ormots

လူထိုးလှ (၁၉၁၀ - ၂၀၁၀) ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ်စာတမ်းများ
ကလောင်စု

စာကြည့်တိုက်များသာဝက ဦးလှ ဆိုခဲ့ဖူးသောစကားကို အမြဲမြင်နိုင်
တွေ့နိုင်မည့် နေရာမှာ ကျကျနာန် စာစီ၍ ကပ်ထားလိုက်သည်။ စာကြည့်တိုက်
များနှင့် ပတ်သက်သော ‘လူမိတ်ဆွဲစာအုပ်’ စာတမ်းမှ ကောက်နှတ်ချက်
ဖြစ်သည်။

‘စာကြည့် တိုက် တိုင်းမှာ
စာကြည့်တိုက်များဟာ အကြံ့ဥ္ဓာတ်ပေးပဲ
ကူညီသူပဲ၊ စာကြည့်တိုက်များဆိုတဲ့
အလုပ်မျိုးကိုရွေးချယ် အလုပ်လုပ်သူသာ
အလုပ်တစ်ခုရရှိဆိုတဲ့ သဘောလောက်
နဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ အခိုင်များများ ပေးပြီးစူးစူး
စိုက်စိုက် လုပ်သူမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်စာ
မျိုးတွေ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်။
လိုတဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း ဘယ်လိုရှာရ
မယ်။ စာကြည့်တိုက်က စုစောင်းထား
တာ တွေကိုဘယ်လိုအသုံးချိရင်၊ အကျိုး
ရှိမယ်။ အကြံ့ပေးနိုင်၊ ကူညီနိုင်ပါတယ်။

စာကြည့်တိုက်မျှူးဟာ ပြည့်သူလူထဲမှာ အင်မတန် အရေးကြီးအရာရောက် သူပဲ။ သူဟာ နာမည်ကြီးချင်မှ ကြီးမယ်။ သူ့အလုပ် အရေးကြီးပုံကို အများ က သိကောင်းမှသိမယ်။ အသိအမှတ်ပြုချင်မှ ပြုကြမယ်။ တကယ်တော့ သူ့အလုပ်၊ သူ့အကူအညီ၊ သူ့စေတနာ၊ သူ့လုပ်အားကို တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ ဟူ၍။

ကျွန်တော် တက္ကာသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ စာသမားဖြစ်လာတော့ ဘဲရပြီးရင် အင်ဂျင်နိယာမလုပ်ဖူးကွာလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်ပိုင်း၊ ငါ ဘယ်နယ်မှုးခြေခန်လို့ ရနိုင်သလဲဆိတာကို စဉ်းစား လေ့လာကြည့်တော့၊ စာနယ်ဇော်နယ်ကို တွေ့မီသည်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး လုပ်နိုင်မည့်အောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီစာနယ်ဇော်နယ်တော် တစ်ခုပဲ ရှိသည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် စာနယ်ဇော်ပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ ရတ်တရာရာ လေ့လာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့လေ့လာရင်း စာနယ်ဇော်နယ်က ကျွန်တော့ဟီးရိုးရှိုး၊ ပါးကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။ ဦးလှ နှင့် ဦးချစ်မောင်။

စာနယ်ဇော်နယ်ထဲ မဝင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့အတွက် အချို့မရှိ။ ကျွန်တော်က ပတ္တုမြားတစ်လုံးကို ကောက်ရွှေ့မီသည်လေ။ သူကား၊ ဦးလှ၊ လူထု ဦးလှ။

လူထုဦးလှနှင့် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်တို့ကို နှောင်းခေတ် စာနယ်ဇော်နယ်က ကျွန်တော့ဟီးရိုးများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ဒီဘက်ခေတ် စာနယ်ဇော်နယ်က ကျွန်တော့ဟီးရိုး၊ ပေါ်လှောက်ကတော့ လူထုဗိုဝင်းနှင့် မောင်ဝံသတို့ဖြစ်သည်။ စာနယ်ဇော်နယ် ခေတ်လှောက်များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူထုဗိုဝင်း၏ စာအုပ်များကို အဖတ်များသည်။ နိုင်ငံတကာ အဖြစ်အပျက်များကို စာနယ်ဇော် နယ်ကရှုထောင့်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် မူမောင်ဝံသစာများကို ကျွန်တော် ပို့၍ အဖတ်များသည်။ လူထုဗိုဝင်းက၊ စိတ်အစာနှင့် အတွေးအမြှင်ဘက်ကို ပို့ယိမ်း၍ မောင်ဝံသက အကြောင်းအရာနှင့် ရှုထောင့်ဘက် ပို့ကဲသည်။ ထားတော့။

နှောင်းခေတ် စာနယ်ဇော်ဟီးရိုး၊ ပေါ်လှောက်အကြောင်း ဆက်ရေးချင်သေးသည်။ ဦးချစ်မောင်ကို ကျွန်တော်တို့ သိကြသည်မှာ သူ့စာများကြောင့်မဟုတ်။ သူ့အကြောင်းသူ့အမျိုးသမီးတင်လေး (ခေါ်) မတင်လိုင်ရေးသော ‘သူလိုလူ’

စာအုပ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ “သူရတိလူ” နှင့် ဦးဝင်းတင် ဘာသာပြန်ထားသော ‘ကို’ ဝွေဗျာသည် တွဲ၍ ဖတ်ရမည့် စာအုပ် နှစ်အုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဦးလှမှာကား နာမည် လူသဘောက် လူလည်းလူသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးလှ၏ အသင်အပြင်မှာ၊ စာတ်ပုံများအရာအင်မတန် ဂျုလ်တမင်းဆန်သော ဟန်ပန် ဖြစ်သည်။ ဒေါင်ကောင်းကောင်းအရပ်၊ တည်ကြည်သောဥပမီ၊ ချင်ပြသော မျက်နှာထား၊ စမတ်ကျသောဝတ်ပုံစားပုံ စသည် တို့ကို အကဲခတ်မိသည်။ ဦးလှသည် စာပေအပြင်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာကိုယ်လည်း တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ရှုလုံးလှလှ အမျိုးသမီးတိုင်းကြောင်းသွားမည့် ဥပမီကပိုင်ဆိုင် ထားသူဟု ကျွန်ုတ် မြင်မိပါသည်။

စာအုပ်ထဲကအဖွဲ့အစည်း

ဦးလှ စာများကို ကျွန်ုတ် အကြေအလည် မဖတ်ဖြစ်ပါ။ သို့သော ဦးလှအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရတတ်သမျှ လေ့လာကြည့်မိသည်။ ဦးလှ၏ ခံပူဇော်၊ ယဉ်ကြည်ချက်နှင့် သူ့ရပ်တည်ချက်များကိုသိရှု အားကျ အတု ယူမိသည် အထိဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးလှ၏ စိတ်သဘောထားမှာ၊ ကျွန်ုတ် နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ယောက်သားတစ်ဦး၏ အဆင့်အတန်းမျိုးကိုတွေ့ရသည်။ ‘စာရေးဆရာတစ်ယောက် စာရေးတယ်ဆိတာ အသစ်တစ်ခုကိုမွေးဖွားပေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အရင်က ရှိပြီးသား၊ အနာက်လူတွေ မသိလိုက်၊ မမိလိုက်လို့၊ မမှုသွားကြလို့ ပြန်ဖော်ထဲတ်ပေးတာမျိုးပါ။ ခံစားမှုအသစ်၊ အတွေးအမြင် အသစ် ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ အကြောင်းကိစ္စအသစ် ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုင်ရာမထရေးလို့ ရ မယ် မထင်ဘူး။ လူထဲရင်လည်းတိုး၊ စာအုပ်ပုံရင်လည်း ဆွဲ။ လူထဲဦးလှကဒီအလုပ်နှစ်ခုကိုဘယ်ဘက်ကမှ အားမနည်းအောင် အနိမ့်သူပါပဲ။’ (စာ - ၁၂၉)

စာနယ်ဇော်သာက်မှာ ဦးလှ၏ စိတ်အခံကျိုးကျိုးစရာ။ ဦးလှကိုယ်တိုင် ကွန်မြှားနှစ်ဝါဒဘက် ယိမ်းခွဲသော်လည်း၊ ဦးလှသည် ကွန်မြှားနှစ် မဟုတ်။ လူထဲကောင်းကျိုးအပေါ် အခြေခံသောကွန်မြှားနှစ် အနှစ်သာရကို နှစ်ခြိုက် မြတ်နိုးခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုတ် မြင်ပါသည်။ လူထဲကောင်းကျိုးကို ရေးရှု၍ လူထဲအပေါ် အခြေပြုသော စာပေအကျိုး၊ ဒေသဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်ရေး

အကျိုးများကို တတ်အားသရွှေ ထမ်းချက်ခဲ့သော မွန်လေး၏ ရပ်စိရပ်ဖ စစ်စစ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဦးလှ၏ စာတွေကလူထုကိုအခြေပြုသည်။ ကွန်မြှေနှစ်လည်းလူထုအပေါ် အခြေပြုသည်။ ယခုဆောင် လစ်ဘရယ် ဒီမိုကရေစီလည်းလူထုအပေါ် အခြေပြုတာပဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်လိုက်။ ဒီမိုကရေစီဘက်သားများက ပြည်သူလူထုဆိုသော စကားလုံးကို ပါးစပ်ဖျားကမချုပ်။ စာအုပ်တွေထဲရော၊ ဆွေးနွေးပွဲတွေထဲရော၊ လွှတ်တော် ထဲရော၊ အားလုံးနေရာမလပ်စေရအောင် ပြည်သူလူထု၊ ပြည်သူလူထုနှင့် တစ်တွင်တွင် အော်နေကြသည်ပဲဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဦးလှကိုကွန်မြှေနှစ်တဲ့ဆိုပါတယ်။ လူထုကိုသာရေးရှု သော၊ လူထုကိုသာ ဖဟိုပြုသော၊ လူထုကိုသာအခြေပြုသောဆောင်ရွက်ချက်များ ကိုသာ ကျွန်ုတ်တော် နှစ်သက်မိသည်။

ဦးလှသည် သတင်းစာဆရာသက်သက် မဟုတ်။ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးလှသည် စာရေးဆရာသက်သက် မဟုတ်။ သုတေသနီတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးလှသည် စာသမားသက်သက် မဟုတ်။ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးအကျိုးဆောင် လည်း ဖြစ်သည်။

ပုံနှိပ်သူ၊ ထုတ်ဝေရေးသမား၊ စာအုပ်ပြန်ချိရေးအလုပ်များကိုထဲထဲဝင်ဝင် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဦးလှသည် နိုင်ငံတကာသို့ နိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပါ သွားရောက် နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဦးလှသည် စာစာသမားအနေဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းများလည်း လုပ်ခဲ့သည်။ စစ်အတွင်း၊ စက္ကဗျားပါးချိန်များတောင်၊ လူထုအကျိုးအတွက် ရတတ်သမျှ အရာများနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကို မဖြစ်မနေ လုပ်ခဲ့သူဖြစ် သည်။ ကျွန်ုတ်ဖတ်ဖတ်ဖူးသည့် အထဲတွင် သခင်ကိုယ်တော်မြိုင်း၏ အအွေးဖွံ့ဖြိုး စာအုပ်အဖူးကို ဂုဏ်အိတ်ကို အဖူးလုပ်ပြီး၊ ထုတ်ဝေသည်ကတကယ့် အမှတ် တရ။

ဦးလှ ရေးသည့် ဝွေးတွေက စိတ်ကူးယဉ် ဝွေးများမဟုတ်။

လက်တွေ့လူမှုဘဝအပေါ် သုတေသနပြုခြီး၊ လူထုနှင့်အပ်စပ်အောင် ရေးထား သော လူမှုဘဝ သရုပ်ဖော်ဝါယားဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတ် စီးရိုးများသည်၊ မြန်မာစာပေအတွက် ယခုထက်ထိအခန်းကဏ္ဍတစ်ရှုံးအဖြစ် အသုံးဝင်နေဆဲ။ အတူယူနေရဆဲ။

ယခုထက်ထိ မြန်မာစာပေမှာ ဘယ်စာရေးဆရာမှ တစ်စိုက်မတ်မတ် မလုပ်ခဲ့သည့် အရာကိုဦးလှ လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့အရင်ကလည်း ဘယ်သူမှ မရှိသေးဟု ထင်ပါသည်။ ယခုထက်ထိလည်းထပ်မံဖော်ထုတ် ရေးသားပြုစုသူ မတွေ့ရှာ၍ ဤအချက်မှာ ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားလုမျိုးများပုံပြင် စာအုပ် များဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှသည် ဗမာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့၏ စာပေများသည် ဖြန့်ကျက်ထားသည်။ ဖွင့်ထားသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး သဘော ဆောင်သည်။ ထိုမျှမက နိုင်ငံရေးနှင့် အခြားစာပေကိစ္စများတွင်ပါ ကျောက်ချ မနေ။ ပြည်ထောင်စုတစ်ရှုံးလုံးက အမျိုးသားရင်ကြားစွဲရေး၊ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး ကိစ္စရပ်များတွင်လည်း စာပေဘက်ကဇာ ရင်ကြားစွဲရေး လုပ်ငန်းများကို အကျိုးပြုခဲ့ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရေးဓလေ့၏သရုပ်သည်၊ ရိုးရာပုံပြင်စကားပုံ၊ ဒဏ္ဍာရီ များထဲ နှစ်မြှုပ်နှံသည်။ လူမျိုးအချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ပြီး စည်းလုံးညီညွတ်စွာ အတူပေါင်းစည်းနေထိုင်နိုင်ဖို့အထိ ရည်မှန်းမျဉ်လင့်ပြီး ပြုစုရေးသားခဲ့ဟန်တုသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်သော နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေး သမားပါးလားလို့ ကျွန်ုတ်မှတ် ချက်ပြုမိသည်။ ကျွန်ုတ်တို့ကထင်မိလိမည်။ ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ဗမာ၊ မွန်၊ ရခိုင်၊ ရှမ်းဆိုပြီး ပုံပြင်တွေ ချဉ်းသာရှိမည် ထင်လိမည်။ တကယ်ဖတ်ဖူး၊ လေ့လာဖူးသူများပိုသိလိမည်။ အခြားလူမျိုးစု ငယ်များ၏ ပုံပြင်များကိုသာ ရေးသားပြုစုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လိုဆူး၊ တောင်ရှိုး၊ နာဂါး၊ ပလောင်း၊ အင်းလေး၊ ယောနယ်.... စသည့် လူမျိုးစုငယ် ပုံပြင်များသာမက၊ အထင်ကရ ထင်ရှားဒေသများအပေါ် အခြေပြုခြီးထွက်ပေါ်လာသောဓလေ့ပုံပြင်များကိုပါ ပြုစုရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အံ့ဩဖွောက်ပေါ်လာသောဓလေ့ပုံပြင်များကိုပါ ပြုစုရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အံ့ဩဖွောက်ပေါ်လာသောဓလေ့ပုံပြင်များကိုပါ ပြုစုရေးသားခဲ့ခြင်း ပါဝင်သေးသည်။ ခေါမ၊ ဟိန္ဒာ၊ အီတလီနှင့် နိုင်ငံတကာမှ ပုံပြင်များပါ ပါဝင်သေးသည်။ ခေါမ၊ ဟိန္ဒာ၊ အီတလီနှင့် နိုင်ငံတကာမှ ပုံပြင်များဟူ၍။ ဤအချင်းအရာသည် မြန်မာဓလေ့ကိုအောက်သက်ကျအောင် သိနားလည်

စေလိုသော သူ့၏ဖေတနာကို တွေ့ရသည်။ ကမ္မာ့စလောကို အစဉ်အလာ တွေ့ထဲက ထိတွေ့ဆက်ဆံရေး၊ ကမ္မာသူကမ္မာသားများ၏ လားရာ ဓာတ်ခံကို နားလည်ပြီး နိုင်ငံတကာကို ခြေဆုံးစေလိုသည့် သူ့ဖေတနာကို ခံစားရသည်။

ဦးလှ၏ ရပ်ပုံလွှာ

ဦးလှသည် စာပေ နှင့် စာနယ်င်းနယ်တွင် အတွင်းအပြင်မျှ ကြည့်သောသူဖြစ်သည်။

အတွင်းခွဲဖြင့် ကျောက်မချာ။

ကျွေးမြောင်းသောအမျိုးသားရေးဝါဒမဟုတ်။

အစွမ်းရောက် ဘာသာမဲ့ ကွန်မြှာနှစ် အခြေပြုသမားမဟုတ်။

ဘာသာတရား အင်မတန်ကိုင်းရှိုင်းပုံကြည်သော၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် သမာသမတ်ကို မန္တိုင်ပြုသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးလှအဇာဖြင့်၊ စကားပြောမှုဖြင့် စာရေးနည်းကိုလည်းအားပေးလမ်းထွင်စေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မဣန်လေးစာရေးမှုသည်၊ စကားပြောဖြစ်သည်။ ဦးလှ၏ လက်မှာ နိုင်ငံရေးကလောင်၊ သူတေသီကလောင်၊ စာရေးဆရာ ကလောင်၊ သတင်းသမားကလောင်၊ သမိုင်းသမားကလောင် အမျိုးမျိုးကိုရောကြိုထားသူဖြစ်သည်။ လူထုဦးလှက စာပေဖြင့် နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့သည်။

‘လူထုဦးလှကို သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာလို့ အများကသတ်မှတ်ကြ ပေမယ့် သူဟာ သူတေသန အထုံးဖေါ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းတိုက်မှာ၊ စာကြည့်တိုက်မျှူး တာဝန်ယူပြီး ကျေးလက်မှာ စာကြည့်တိုက်တွေ တိုးပွားလာအောင် အားထုတ်လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်။ စာကြည့်တိုက်မျှူး ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်လည်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ လက်တွေ့လည်းတကယ်လုပ်နိုင်သူ့ ဒါပြောကြောင့်လဲ လူထုဦးလူရဲ့လက်က ထွက်လာတဲ့စာတွေဟာ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ မြင်တတ်တဲ့ လာဘ် နဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးကိုပေါင်းပြီးစာကြည့်တိုက်မျှူးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အချက်အလက်ရှာ့နည်းများနဲ့ ရေးခဲ့တာတွေကများပါတယ်။ ဒီလို စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့လက်က လွတ်လိုက်တဲ့ စာအပ်တွေကို သူတေသနသမားတွေကလည်း အနားမှာအမြှိုထားနေရတယ်။ သူ့အပြော၊

ဘုရားကိုလည်းစိတ်ချက် လက်ချ ယုံရဲတယ်။ ရသစာပေသမားတွေကလည်း တသသစ္စနောက်တယ်။” (၈ - ၁၂)

ဦးလှသည် စာနယ်ဇုင်းနယ်ပယ်တွင်သာ၊ ဘုရားကလောင်ကို ကျောက်ချ မထား။ ဝါသနာအဆင့် စာစုသူသက်သက်လည်း မဟုတ်။ သုတေသန အသွင်ဖြင့် လူထုမငြီးငွေးအောင် စာပေအတတ်ဖြင့် စွန်းဦး တီထွင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသက်သက်လည်း မဟုတ်၊ ထုတ်ဝေသူ၊ ပုံနှိပ်သူအဖြစ် လူထုအကျိုးပြု စာသမားများထံက စာပေများကို ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိဖို့ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစာခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုအမွှေ အနှစ်များ ထိန်းသိမ်းရေးစသည့် လုပ်ငန်းများကိုပါ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးသမား တစ်ယောက်လို ကြိုးပမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် ဦးလှအတွက် လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြစ်လာတာမဟုတ်ကြောင်း စာဖတ်သုတ္တာ သတ်ချုပ်သင့်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က နိုင်ငံရေးစနစ် အမျိုးမျိုးကို ကြိုးဆုံးပြီး စနစ်ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အစိုးရအဆက်ဆက်၏ စရိတ်အမျိုးမျိုးကို ဦးလှ ကြိုးခဲ့ရသည်။ လိုလွင်တစ်မျိုး၊ မလိုလွင်တစ်မျိုး ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ ဦးလှသည် လောကမ် (၈) ပါးကို အကြောင်းအရှင် ဆုံးဖွဲ့ဖြုံးသူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးမတည်ပြုမှု၊ ရိုက်ခတ်မှု များက ဦးလှဘဝကိုပါ ပျက်အောင် ဖျက်ခဲ့သည်အထိ ကြိုးခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံရေးစနစ်တွေ ဘယ်လောက်ပင် ပြောင်းပြောင်း၊ အစိုးရ အဆက်ဆက်ဘယ်လိုပင် ပြုမှု ပြုမှု၊

ဦးလှမှာ တသတ်မတ်တည်း၊ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရေးသားဆဲ၊ ပြုမှုဆဲ၊ လုပ်ကိုင်ဆဲ....

ကျောက်သားထဲမှာကျောက်တိုင်စိုက်သလို၊ ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် တည့်မတ်သူဖြစ်သည်။

ဦးလှမှာ ကျွန်းတော့၏ ဟီးရီး ဖြစ်မြဲ ဖြစ်ဆဲ။

အမာသည် ဦးလှကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုလွင် ဦးလှက စာအိတ်များကို တံတွေးဆွတ်၍ ကော်ကပ်လွှင်ပင်၊ စာရွက်က ဦးလှကို

ရှုမှာ စိုးထိတ်လောက်အောင် အမှာက သံသံလူပံ့ချစ်တာတံ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။
အမှာချစ်တာလည်းမလွန်။

အမှ ချစ်လောက်အောင်ပင် ဦးလှက ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသူကြီး
ဖြစ်နတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အမှ မလွန်ပါ။ အမေမာ မလွန်ပါ။ ဦးလှက ချစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

ညေ ၄ : ၄၅
(၁၃၁ မေ၊ ၂၀၁၇)

& Zeumba

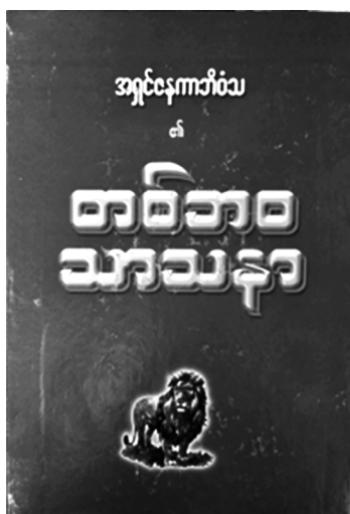
ထေရုမွတ္တိကျမ်းမြှု - ဦးယောသီတ

ထေရုမွတ္တိအမည် - အရှင်နေကာဘိဝံသ၏ တစ်ဘဝသာသနာ

ကျန်တော် စာကို ရူးရူးသွပ်သွဲ
ဖတ်ခဲ့စဉ် အခါတုန်း ကာလတုန်းက၊
အတ္ထုပွတ္တိ စာအုပ်တွေကို စာပေနယ်
တစ်ခုအနေနဲ့ တစ်စိုက်မတ်မတ်ဖတ်
ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထိတွေ့
ရတာနည်းတဲ့ ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူးလို့
လည်း ယုံကြည်ထားသည်။ ကမ္မာ၊
မြန်မာ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေအကြောင်း
ရေးထားသည့် စာအုပ်တိုင်း လိုလိုကို
အပိုင်ဝယ်စွဲး ဖတ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ
က နယ်ပယ်အစုံကဖြစ်သည်။ စာပေ၊

အနုပညာ၊ နိုင်ငံရေး၊ သိပ္ပါနယ်ပယ်၊

ပညာရှင်၊ စစ်စိုလ်ကြီး၊ သမ္မတ များ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ ဘာသာရေး၊
တော်လှန်ရေး စသည့် နယ်ပယ်အစုံမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ အကြောင်းစုံ

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖတ်သည်။ လူတွေ အမြတ်အမြတ် စာပေတွေ
ဖတ်ရင်း အနည်းအကျဉ်း သိလာသည်။

အထူးဖွေတိတွေထဲက စိတ်ပညာကိုတွေ့လာသည်။ သမိုင်းကို တွေ့လာ
သည်။ လူမှုဖော်ကိုတွေ့လာသည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စကို တွေ့လာသည်။
ဒဿနိကဗောဓိကို တွေ့လာသည်။ ကမ္မာကြီး အကြောင်းကို သိလာသည်။
လောက၏ ဖြစ်တည်ပျက်မှု သဘောကို သိလာသည်။

အထူးဖွေတိစာပေဆိုလျှင် လူတော်တော်များများအကြောင်း စုရေးထား
သည့် စာအပ်များမှ ဖတ်မိသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးချင်းအကြောင်း ရေး
ထားသည့် လုံးချင်းအထူးဖွေတိများကို ဖတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတော့ အကျင့်က
လူအများအကြောင်း စုရေးထားတာကို ပိုကြိုက်သည်။ ညီညီနိုင် ဘာသာပြန်
ထားသော ဒေးကာနက်ကိုပြရထားသည့် အထူးဖွေတိစုစုပေါင်းများကို ဖတ်ရင်း
အထူးဖွေတိ စာပေအပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထွန်းသစ်
ရေးသည့် အထူးဖွေတိစာအပ်များ။ ထို့နောက် ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း
ရေးသော ကျော်စွာ ၁၀၀ စသည့် စသည့် စာအပ်များကို ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည်။
ကျွန်ုတော့တွင် အမြင်တစ်ခုရှိသည်။ အထူးဖွေတိတွေ ဖတ်ရင်း၊ ကမ္မာကျော်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ဖက်လွှာတက်း သိကျွမ်းရင်းနှီးခွင့်ရသည်ဟု မှတ်ယူထား
သည့်အကျင့်။ သူတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွဲလို ပေါင်းသင်းခွင့်ရသည်ဟု
မြင်သည်။ သူတို့က ကျွန်ုတော့ကို သူတို့ အတွေ့အကြွေတွေ အမြင်တွေကို
နှစ်စဉ်နေားမှာ ထိုင်ပြီး ပို့ချု သင်ပြန်စေသလို ထင်နေသည်။ ထိုအမြင်ကြောင့်
လားမသိ။ ကျွန်ုတော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတွင် သူငယ်ချင်းများ
များစားစား မရှိ။

ထူးဆန်းတာက၊ ကျွန်ုတော် စံပြပုဂ္ဂိုလ်များသည် စုစိနာဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားဘဝ စာတို့ပေစ ရေးကျင့်ရလာတော့၊ စာရေးဆရာ
ဟူသမျှကို လေးစားအားကျေသည်။ ကျောင်းသားဘဝက လောကကြီးနဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆန်ကျင် ဂွတ်ကိုချင်သည့် စိတ်က ကဲနေတော့၊ သမိုင်းထဲက
တော်လှုန်ရေးသမားတွေက ကျွန်ုတော့ဟိုးရှိုးတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကမ္မာသမိုင်းတွေ
လေ့လာရင်း၊ ကမ္မာစစ်အကြောင်းကို ဖတ်မိသည်။ ထို့နောက် ကမ္မာစစ်အတွင်း
က ဟီးရီးလိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ကို အားကျေပြန်လာသည်။ အစုံ အစုံ အစုံ။

ထူးဆန်းတာက ကျွန်ုတော် အသက် ၁၆၊ ၁၇ နှစ်တွင်မှာ၊ ပုံခြံဘာသာ၏အနှစ်အသားကို ရှာဖွေချင်စိတ် ပြင်းပြ ထက်သနဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိရိုးပလာ ပုံခြံဘာသာမှ ထောဂါဒုပ္ပါဒ္ဓဘာသာဘဝသို့ အပြင်းအထန် ကူးပြောင်းချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုံခြံစာပေနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ တရားတော်များကို ပညာရပ်တစ်ခုသဖွယ် လေ့လာခဲ့မိသည်။ ဘုရားကို ကြည်ညိုသွေ့ပွားလွန်းလို့ ထို့သို့ လုပ်သည် မဟုတ်။ ဒီအထဲမှာ ဘာတွေရှိ သလဲဆိတာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလွန်းခြင်းကြောင့် ပုံခြံဘာသာဆိုင်ရာ စာအုပ် တွေ ဖတ်ဖြစ်သည်။ တရားတွေ နားထောင်ဖြစ်သည်။

ထိုမှ တစ်ဆင့် အရှင်အောက်ကို ကျွန်ုတော် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ လယ်တီးကုတ်၊ ဂန္ဓာရုံတို့၏ အနှစ်အသားက ဘာလဲ။ ဘာသဘာလဲ။ တကယ်တော့ စပ်စကြည့်ရင်း ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာမိတာ ဖြစ်သွားသည်။

အခုနောက်ပိုင်း ကျွန်ုတော် နယ်ဘက်တွေ့ရော၊ မြို့ပေါ်မှာရော စာသင်သွားသည့်အခါ လူငယ်တွေမေးတဲ့ ကျွန်ုတော့စံပြုပုဂ္ဂိုလ်ဆိတာ ဘယ်သူလဲလို့ အမေးခံရတိုင်း ဆရာတော်ကြီးများ၏ အမည်များကို ကျွန်ုတော် ထုတ်ချွတ်လေ့ရှိတာကို သတိထားမိသည်။ အထူးသဖြင့် သာသနာဖြေ ဆရာ တော်ကြီးများ၊ စွန်းနှီးတီထွင်ဆရာ တော်ကြီးများနှင့် သာသနာတော် ပြုပြင် ပြောင်းလေးရေးကို မဆုတ်မနစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ဆရာတော်များကို ကျွန်ုတော် အင်မတန် လေးစားကြည်ညိုမိသည်။

အရှင်အောက် က ဒီထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သည်။ အရှင်အောက်ကို လေးစားရသည့်အကြောင်းရှိသည်။ အလကားပဲတင်း သူများ လေးစားကြည် ညီ၍ လေးစားကြည်ညိုသည် မဟုတ်။ ကျွန်ုတော့လုပ်ရပ် အပြုအမှုတိုင်းတွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ အကြောင်းပြချက်ရှိသည်။ အလကား အုတ်ရောရော၊ ကျောက်ရောရော ဘဝတွင် ကျွန်ုတော်ဘဝကို အဆုံးသတ် မခံနိုင်း။

နံပါတ် (၁) ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်

ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်ဆို၍ သာမန်ကျမ်းလေး တစ်ကျမ်းလောက်ရေးပြီး ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် နာမည်တပ်သူ မဟုတ်။ ကျမ်းစာအုပ်အတွက်း ၇၄ ဗျာကို ရေးသားပြုစုခဲ့သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အတွဲများတွင် ၁၊ ၃၊ ၀၊

စတု စသည့် အတွဲများ ပေါင်းလှုပ် ရင် တဲ့ မကတော့။ ပြုစုံသော ကျမ်းများကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာ၊ ရဟန်းသံယာ စာသင်သားဆိုင်ရာ၊ ဝိနည်းဆိုင်ရာ၊ အဘိဓမ္မဆိုင်ရာ၊ သာသာနာရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲနှုန်းဆိုင်ရာ စသည့် အကြောင်းအရာအစုံ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထောင့်စုံ၊ ဘက်စုံ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် တစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

နံပါတ် (၂) ပညာရင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်

ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ
တက္ကာ သို့လိုတစ်ခုကို အစပြုခဲ့
သောသူဖြစ်သည်။ မဟာဂန္ဓာရုံ
ကျောင်းတိုက်တွင် သင်ရှိုးညွှန်းတမ်း
ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြုတွေ့နှုန်းသည်။
စာသင်နည်းစနစ်ကို သမာရိုးကျ
လမ်းကနေ ဖောက်ထွက်ပြီး စီရင်
သည်။ ခေတ်ဆန်ဆန် စကားနှင့်ဆို
လှုပ် curriculum φ syllabus နှင့်

teaching methodology ကို အစဉ် အလာမှ ဖောက်ထွက် တိုထွင်နှင့်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စာသင်၊ စာချေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပရော်ဖက်ဆာ၊ လက်ချာရာ တစ်ဦးဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုနောက်၊ ကျောင်းတိုက်ကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြီး အုပ်ချုပ်မံခန့်ခွဲသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြန်သည်။ ပညာရင်အဖြစ်သာမက စီမံခန့်ခွဲတတ်သူ၊ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို နိုင်နှင်းသူလည်းဖြစ်သည်။ ပညာရင်တော်တော်များများက လက်တွေ့လုပ်လှုပ် မအောင်မြင်တတ်သည်က များသည်။ ဆရာတော်က ထိုသို့ မဟုတ် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တတ်သည့် စွမ်းရည်လည်း ပြည့်ဝေးဖြစ်သည်။ သို့... ပြည့်စုံပေစွာ။

နံပါတ် (၃) တော်လုန်ရေးသမားဖြစ်ခြင်းကြောင့်

ရှင်အကာသည် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး လွှမှုးနေသော၊ ဘုန်းကြီးလောကာ၊

လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရေး အလွှာအများများကို ပြုပြင်တော်လှန်လိုဘူဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကိစ္စများကို မြင်ရကြားရတိုင်း စိတ်ထဲတွင် မချိတ်ကဲဖြစ်မိဘူဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံး၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်ယူကြည်မှု လမ်းကြောင်း အများကို လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုစိတ် ထက်သန်ပြင်းပြသူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စိတ်စေတနာ ထက်သန်သော်လည်း ဆရာတော်ဘက်တွင် မည်သူမှ မရှိ။ မည်သူမှ မရပ်တည်။ တရှုံးလည်း ဆရာတော် အမြင်အယူအဆများကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မဆန့်ကျင်သော်လည်း ယုန်ကလေ နာစေးနေသယာင် ပြရုံက်။ တော်တော်များများက စွမ်းပြုပြစ်တင်၊ ရူတ်ချ ခပ်ပြောင်ပြောင် ဆန့်ကျင်သူတွေသာ။ ပြည့်သူတို့တွေလည်း သူတို့ ဥာဏ်အတိအရှည်အရသာ မြင်နိုင်ကြသည် မဟုတ်လား။

နံပါတ်(၄)ဘုန်းကြီးပညာရေးဝန်စိုက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့သူ ဖြစ်ခိုင်းကြောင်း

၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်ကျမှုသာ ပါ့ဌီ၊ အဋ္ဌကထာ မူရင်းပါ့ဌီတွေကို တက်လှမ်းနိုင်သည့် ဘုန်းကြီးပညာရေးစနစ်ကို တော်လှန်ဖြို့ဖျက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နှစ်အနေည်းငယ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ပရိပတ္တိ၊ အဘိဓမ္မ၊ ဝိနည်းကျမ်းကို များကို ဆပ်ကိုင်တတ်သိအောင် လမ်းကြောင်းသစ်ချေပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စောင်ပုံတ်ခတ်၊ ကဲ့ရဲ့စွဲပွဲစွဲ ရူတ်ချမှုများကို ဥပဇ္ဈာတရားပွား၍ ယုံကြည် ချက် သန်သန်ဖြင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်ပြခဲ့သူဖြစ်သည်။ သံပာထု နှင့် အစိုးရ၏ အကူအညီ အကယ်အမကို မင့်လင့်ပဲ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုတ် ပြောရဲသည်။ ယခုခေတ် ထင်ပေါ်ကျိုးနေသည့် တရားဟော ဆရာတော်အားလုံးသည် မဟာဂန္ဓာရုံးဆရာတော် အရှင် နေကာ ဘိဝံသ၏ ကျေးဇူးနှင့်ကင်းသူ မရှိ။

ဆရာတော် ကျောင်းထွက် မဟုတ်ခဲ့တောင်၊ ဆရာတော် ကျမ်းစာ တွေကို အားကိုးလေ့လာခဲ့သူချည်း ဖြစ်သည်။ ယနှစ်ခေတ် မြန်မာလူထုသည် အရှင်နေကာဘိဝံသ၏ ကျေးဇူးများကို ခံစားနေကြရပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံဗုဒ္ဓဘာသာနာ တော်လှန်ရေးအစ သူရဲကောင်းများကို ကျွန်ုတ် သိသလောက် နံပါတ်စဉ်ချကြည့်လျင်

- (က) ပြည်ပ သာသနပြုခရီး အစက လယ်တိ။
- (ခ) ပရိယတ္ထိဘက်တွင် ကန္တရုံ၊ ပဋိပတ္ထိနှင့် ဝိပသာနာတွင် မိုးကုတ်။
- (ဂ) ပါဌိတတ္ထသိုလ်၊ သာသနာတတ္ထသိုလ်များနှင့် သံပူးဆေးရုံများအစက မင်းကွန်း။
- (ဃ)ထို့နောက်၊ အဘိဓမ္မ၊ ဝိပသာနာ၊ ကမ္မာအနှံး ခြေဆန်သည့် ဗုဒ္ဓသာသနပြုခရီးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံးလူမှုကုလိုကပ်ဆယ်ရေး ဆေးရုံများကို လုပ်နိုင်နေသည်က သိတရာ။

ကျွန်တော် ထင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိသည့် သံပူးမျိုးဆက်များ တာဝန်ကျေသည်။ မြန်မာ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမများအပေါ် တာဝန်ကျေသည်။ သူ့ဝန်ကို သူတို့နိုင်အောင် ထမ်းနိုင်ကြသည်။ ဝစ်သာအားရစရာ ကောင်းလှ သည်။ မြန်မာတို့ နေစဉ် ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းပေါင်းသားလေးကို မနက စောစော ခူးခံပ်လှုရှုရှုံးနှင့်သည်။

အရှင်ယောသိတ ရေးသည့် တစ်ဘဝသာသနာ (ရှင်နေကာဘိဝံသ အကြောင်း) စာအုပ်လောက် သွေ့ပွား ကြည်ညိုရတာ မရှိ။ မူရင်း ရှင်နေက ကိုယ်တိုင်ကလည်း သာမန်ပေါ်လည်မဟုတ်။ ရေးသားပြုစုပ္ပန်းသူ ဦးယော သိတကလည်း သာမန်ရဟန်းမဟုတ်။ ရွှေပေါ်ခြေဆင့် စိန်ဖြော်စီသောထေရုပွဲတို့ ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော့ ထေရုပွဲတို့ကို ဖတ်ရင်း၊ ဆရာတော့ကို ကြည်ညိုသထက် ကြည်ညိုလာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာရေးဖြစ်စဉ်တွေကို နားလည်လာသည်။ မဟာဂန္ဓာရုံကို ပိုမို စိတ်ဝင် စားလာသည်။ ရဟန်းတို့၏ ဂုဏ်ရည်ကို ပိုမိုသည်။ သံပူးမျိုးဆက် အဆက်ဆက်၏ စွမ်းလွတ်အန်နာခဲ့မှုများကို ခံစားမိလာရသည်။

ဆရာတော်က တော်းပန်လွန်းမက တော်းပန်ခြင်းကြောင့် သူ့၏ ထေရုပွဲတိစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ရေးသားသွားခဲ့သည်။ အမည်က တစ်ဘဝ သံသရာ ဖြစ်သည်။ conversation styleနှင့် ရေးသားခဲ့သော အတ္ထပွဲတိ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဆရာတော်က သူ့ဂုဏ်ကိုသူမဖော်။ သူ့စွမ်းဆောင်ချက်များကို တစ်လုံးတစ်ပါ ဒုမ္မာ ဤော်းဝါမထား။ ကိုယ်ရည် မသွေးဘဲ သူ့သဘောထား ရှုမြင်ချက်တွေကိုသာ ရေးသားသွားခဲ့သည်။

ပညာရှိရှိ၏ နိမ်ချုသည့် စိတ်ထားကို တစ်ပြုတစ်ခေါင်းကြီးတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်တော့ ခံတွင်းသိပ် မလိုက်။ ဦးယောသိတ ရေးသားသော

တစ်ဘဝသာသန၊ စာအုပ်ကို ဖတ်တော့မှ လိချင်သည့် ဆရာတော် ဂုဏ်ဖြပ်
များကို တစ်ပြုတစ်မကြီးကြည်ညိုရသည်။ ထိုစာအုပ်ဖတ်ရင်းဖြင့် စိတ်အား
တက်ကြွဲလာသည်။ သာသန၊ အာဇာနည်ဆိတာ ဒါမျိုးပဲကိုး ဆိုပြီး စိတ်ထဲက
အလိုလိုသိသွားသည်။

ခြေသံလို အားကြီး၊ မာန်ကြီး အဟန်ကြီးပြီး စွမ်းရည်ပြည့်သည့်
သာသန၊ စွမ်းသိတ္တာင် ပုဂ္ဂိုလ်ပါတကား။

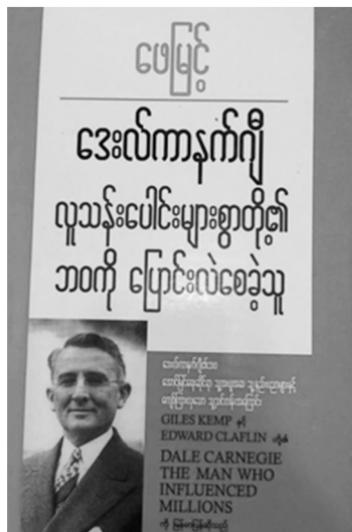
မတ်လ၊ ၂၀၁၇

၁၂။ လျှပ်စီမံချက်များ

ဒေးလ်ကာန်ကို (လူသုတေသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ)
ဖော်မြှင့်

ဒေးလ်ကာန်ကိုကို လူတိုင်း
သိကြမည် ထင်သည်။ သူ၏ နာမည်
ကျော် လူပေါ်လူဖော် လုပ်နည်း ကျမ်း
သည် မြန်မာ့စာပေတွင် အထင်ကရ^၁
အဖြစ် ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သမ္မာ
ကျမ်းစာ ပြီးလျင် စောင်ရေ အများဆုံး
ရှိက်နိုင် ဖြန့်ချိခြင်း ခံခဲ့ရသည့် စာအုပ်
ပင် ဖြစ်သည်။ ဦးနှက မိတ္တာဗလကိုကာ
အဖြစ် ၁၉၃၈ ခုနှစ် လွှတ်လပ်ရေး မရ^၂
ခင် ကာလကတည်းက၊ ရေးသား ထုတ်
ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဦးနှက၏ ဘာသာပြန်
စာအုပ်ပင် လျင်၊ ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းအရ^၃
အပ်ရေး၊ သိန်းနီးပါး မြန်မာပြည်၌
ဖြန့်ချိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တကယ်ပြန်ခဲ့သည်မှာ ထိအရေအတွက်ထက်ပင်
ပိုများပြားနိုင်သေးသည်။

မိတ္တဗလလန္တကာကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘဝတစ်ဆိတ်ချိုးပြောင်းလဲ သွားခဲ့သောသူ အမြောက်အများရှိလိမ့်မည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်းတော် ကိုယ် တိုင်ပင် ပါသေးသည်။ ကမ္မာတွင်လည်း ထိန်သုံးလည်း ကောင်းပင်။ လူ ပေါင်းသန်းနှင့်ချို့သော လူသားဘဝများကို 'အေး' က ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့၊ ဤဖြစ်စဉ်သည် သာမန် ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လူသား ဘဝများကို ယခုထက်တိုင် သက်ရောက်မှု ရှိနေခြင်းသည် အလကားပတင်း မဟုတ်။ နောက်ကျယ်က အကြောင်းတရားများ မြောက်များစွာ ရှိနေသည်။ ပြန်ကြည့်ကြအုံးစို့။

ယခုထိ မသေသေသူးသူ

'အေး' ကြောင့်ပင် လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သင်တန်းကျောင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပေါ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထက်တိုင် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှင်သန်းကြီးထွားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ ကမ္မာ အနဲ့ ဖြန်ချိုး မလုပ်ကိုင်ခင် ကတည်းက၊ ကာနှင်းကျိုးသင်တန်းကျောင်းများမှာ ကမ္မာအနဲ့ ချက်လွှင့်ကြီးထိုးနေဖြီး ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း စွမ်းရည်ဖြင့်၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မြှင့်တင်ရေး နည်းနာများကို ပို့ချိနေသည့် စီမံခန့်ခွဲမှုသင်တန်း များ၊ ခေါင်းဆောင်မှု သင်တန်းများနှင့် အခြားသင်တန်းပေါင်းများစွာတို့၏ သင်တန်းဆရာများ၊ ဟောပြောပို့ချုပုသူများသည် 'အေး' ၏ နည်းနာများကို အသုံးပြုနေဆဲဖြစ်သည်။ 'အေး' မှာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်ကတည်းက ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် 'အေး' ကား၊ မသေး၊ မသေး။ ကာနှင်းကျိုးကား၊ မသေး။ 'အေး' မှာ စွန်းလို့တိတွင်သူတည်း။

'အေး' ကို ၁၈၈၈ ခုနှစ်မှာ မွေးသည်။ 'အေး' ကွယ်လွန်သည့် အချိန် အတွင်း၊ 'အေး' မှာ ကမ္မာစစ်ကြီး (၂) ခုနှင့် ကြိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ ခေတ်ပျက်ကို အကြီးအကျယ်ကြိုခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ကမ္မာစီးပွားရုက်ကပ်ကြီးကို လည်း 'အေး' ကိုယ်တိုင် ကြိုခဲ့ရသေးသည်။ 'အေး' မှာ ဂွယ်လွယ်နှင့်မအောင် မြင်ခဲ့ပါ။ အောင်မြင်စေနိုင်သော ရေခံမြော်ပင် မရရဲ့။ 'အေး' မှာ အားလုံးကို ဗလာန္တိက စခဲ့ရသည်။

‘ဒေး’ရေးခဲ့သော နာမည်ကျော် စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ထိုအထဲမှ အကျဉ်းကြားဆုံးနှင့် လူသီအများဆုံး စာအုပ်(J)အုပ်မှာ၊ မိတ္တဗ္ဗလလ နှီကာ နှင့် သောကကင်းဝေးနှုနိုင်ရေး စာအုပ်များပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ် နှစ်အုပ်စလုံးကိုပင် မြန်မာဘာသာအနေဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သောကကင်းဝေးနှုနိုင်ရေးစာအုပ်ကို ဆရာကြီး တက်တိုးက ဘာသာပြန် ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ‘ဒေး’ရေးခဲ့သော စာအုပ်များမှာ သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူဖြစ် သည်။ သောကကင်းဝေးနှုနိုင်ရေး စာအုပ်မှာလည်း ‘ဒေး’ ကိုယ်တိုင် ပရီဝေး သောကမီးများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံတွေ့ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့သော အတွေ့အကြုံများမှ၊ ‘ဒေး’ ကိုယ်တိုင် နှိုက်ထဲတဲ့ပြုစားမြင်းဖြစ်သည်။

ဒေး၏ ငယ်ဘဝ

‘ဒေး’မှာ တကယ့်လူ့ဖလံလေးဖြစ် သည်။ ဗလမရှိ။ မရှိသော ချာတိုက်ကလေး။ ‘ဒေး’က ဆင်းခဲ့သော မိသားစုမှ မွေးဖွားလာသည်။ ကျောင်းကိုသွားရင် ဘာဌားသိ ဖိုင်ပေါက်နဲ့ သွားရသည်။ ‘ဒေး’က ကျောင်းမှာလည်း စာတော်သည့် စာရင်းမဝင်။ အား ကစားမှာလည်း မထူးချွန်။ တောင့်တင်းသန်မှာပြီး ကြည့်ကောင်းသော ခန္ဓာကိုယ် လည်း မရှိ။ ရှုပ်ရည် ကလည်း ပေရောနရော။ အိမ်မှာ အလယ်ကြမ်းလုပ်ရသည်။ ကျောင်းမသွားခင်၊ ကျောင်းက ပြန်အပြီး ညာအတို့ အိမ်အလုပ်တွေ နှင်းကန်လုပ်နေရသော ချာတိတ်။ အပေါင်းအသင်းလည်း မဆန်။ စကား ပြောလည်း မကောင်း။ နောက်ပြီး ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်သေးသည်။ အဖြူ စိုးရိမ်ချက်များ နှင့် ကြောင့်ကြမှုများနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသော ‘ဒေး’၏ ငယ်ဘဝ။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ‘ဒေး’မှာ လူရာမဝင်ခဲ့။ လူတော့ မတိုးခဲ့။ နောက်ဆုံး စာသင်ခန်းထဲက အတန်းဖော်ကောင်မလေးများကပင် ‘ဒေး’လို ချာတိတ်ကို ‘စာမလိုတ်’။ ‘ဒေး’ဘဝကား၊ နာကျည်းစရာအတို့

တကယ်တော့ အေး အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ ဦးနှမိတ္ထဗ္ဗလလ စာအုပ်ကို အဆုံးထိ မဖတ်မိခင်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ မိတ္ထဗ္ဗလစာအုပ် နိဒါန်းစာဖတ်ပြီးသည့် အချိန်မှာပင် အေး ကို ကျွန်တော်နှင့် ထပ်တူမြင်လိုက်မိ သည်။ ကျွန်တော့ ငယ်ဘဝကလည်း အေး ကဲ့သို့ပင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ အတူတက္ကာအတူဆုံးမှာ အေး ကဲ့သို့ပင်၊ လူရာမဝင်ခြင်း၊ လူတော့မတိုးခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို အေးထို့ အပ်နှုန်းလိုက်မိသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အေး ကို လိုက်ရှာသည်။ အေး ရေးတတ်ခဲ့သမျှကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ပြီးသည့် စာအုပ်အားလုံးကို ဝယ်စုသည်။ သကြီးမကြီး ဖတ်သည်။ မှတ်စုထုတ်သည်။ အေး ၏ အရွှေတ္ထနှင့် သူ့ဘဝကို ရှာဖွေသည်။ အေး ၏ ဘဝတစ်လျောက်လုံးကို၊ မျက်စီ ဒေါက်ထောက်ကြည့်မိသည် အထိ အေး ကို အလွတ်မပေးခဲ့။ ယခု ကျွန်တော့ လူမှုဆက်ဆံရေးပုံစံများတွင် အေး ၏ တန်ဖိုးများ နှစ်မြုပ်နှံသည်။ အေး မှာ၊ ကျွန်တော့ ဆရာတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အေး မိသားစုက စိုက်ပျိုးရေး နှင့် ဓမ္မာမြို့ရေးကို အခိုကထားလုပ်သည်။ ကံဆိုးမှုများက အကြိမ်ကြိမ်ကြံ့ရှာသည်။ မြစ်ရေရွှေမံးလို့ သီးနှံများ ပျက်ပြီး စီးပွားကျသည်။ အီမ်မှာမွေးသည့် စွားတွေ၊ ဝက်တွေက ဈေးကောင်း မရ။ မနက်စောစော ချမ်းချမ်းစီးစီးမှာ နာရီ နှီးစက်ပေးပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်ထူး ဝက်ပေါ်ကလေးတွေကို နှိမ့်တိုက်။ တောင်းထဲ ပြန်ထည့်။ စီးစိန်ဘေးမှာ၊ ပြန်ချထား၊ အိပ်ရေးမဝင်သည့် မျက်လုံးများကို ပြုးပြု၍ ကျောင်းစာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး စာကျက်။ ထင်းခွဲ၊ ရေခံပို့၊ နွားချေးကြီး အလုပ်တွေ လုပ်ရ။ နွားစာစင်း၊ နွားကျောင်း၊ ဝက်စာ ကျွေး အလုပ်တွေလည်း လုပ်ရ။ မိုးရာသီဆို နှဲတွေ ဗုက်တွေထဲမှာ နွားတွေနဲ့ အတူ ရှုန်း။ အေး ငယ်ဘဝမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးအသိုင်းအစိုင်းက အသိအမှတ်ပြုခံရတယ် ဆိုတာ မရှိခဲ့။ အေး ကိုယ်တိုင်က တစ်နှုတ်ခြား ကျောင်းမှာ လူကြောက်ကလေးတစ်ပေါ်က ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ။ သူ့ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ တွေမှာ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့သည် အထိ။ အေး က ကျောင်းမှာ ဆရာ/ဆရာမတွေ

အရေးပေး၊ ပစားပေးခဲ့ရသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။ သူငယ်ချင်း၊ အတန်းဖော်များထဲ၌လည်း အရာမဝင်။ သူငယ်ချင်းပင် များများစားစား ရှိခဲ့ဟန် မတူ။

သို့သော် ‘ဒေး’ ၏စိတ်သဏ္ဌာန်၌ လူရာဝင်ချင်စိတ် လူတော့ တိုးချင်စိတ်၊ လူအများ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ချင်စိတ်က ကိန်းသထက် ကိန်းလာသည်။ အောင်းသထက် အောင်းလာသည်။ အောင်းမှာ၊ ကိန်းမှာ ကြောရှုည်လာသော အခါ ဖိသိပ်အားပြင်းသော ယမ်းသဖွယ်၊ နောက်တစ်ချိန်များ ပေါက်ကဲ့အား ပြင်းထန်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ‘ဒေး’ မှာ သူ့ကိုယ်သူ သံ, ဖို့ကြီးစား ခဲ့သည်။ မီးဒက်နာနာခံပြီး ပြင်းထန်သော တူထုချက်ပေါင်းများစွာကို ခဲ့ရပြီးမှာ၊ ‘ဒေး’ အောင်မြင်မှုလမ်းစကို အစခဲ့မိသည်။ ‘ဒေး’ ၏ အောက်သက် ကျော်ကာ၊ သူ့အောင်မြင်မှုအချိန် ကာလကို ယခုထက်ထိ ဆွဲဆန့်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဘဝကော်ခုံ အဖုံး

ကျွန်ုံးတော် ထင်သည်။ အောင်မြင်မှာ၊ ကျော်ကြားမှုတို့သည် တစ်ရက် တစ်မန္တက်တည်းနှင့် မရ။ အောက်သက်မကျေသော အောင်မြင်ပေါက်မြောက် မှုများမှာ အချိန်သိပ်မကြား။ ‘ဒေး’ ကျဉ်းလည့်ခဲ့သော ဘဝများကအစုစု။ ‘ဒေး’ မှာ ဘဝကော်ခုံ အဖုံးကို ကပြ အသုံးတော်ခဲ့သည်။ သူ့ကျဉ်းလည့်ရဲ့ရာ ဘဝကော်ရုပ်များကပင်၊ သူ့၏ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနည်းနာကောင်းများ ၏အပုံအပိုးဖြစ်ဖော်ခဲ့တာ ‘ဒေး’ ကိုယ်တိုင် အစက မသိခဲ့။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ ကာမူ ‘ဒေး’ က အလုပ်တိုင်း အလုပ်တိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ မပြတ်သုံးသပ် ခဲ့သည်။ အဆင်ပြေနေ့၍ မိန်းပြီး မနေ။ အဆင်မပြေရင်လည်း တစ်ခုခုကို လွှာမချုပ်။ အပြစ်မတင်။ ဘာ့ကြောင့်... ဘယ်လို ဆိုတာကို အမြဲသုံးသပ်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ ပို့ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ရှာဖွေဖော်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ‘ဒေး’ က၊ စာတိုက်ကနေ တစ်ဆင့် စာပေးစာယူနဲ့ စကားပြောသင်တန်းလုပ်ဖို့ ကြီးစား ခဲ့သည်။ မအောင်မြင်။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလုပ်သည်။ သူ စိတ်မပါ။

ပြောတ်အဖွဲ့မှာလည်း၊ အတ်လိုက် လုပ်ခဲ့သေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သုံးသပ်ပြီး၊ စိတ်ပျက်ကာ ဈေးပြန်ရောင်းသည်။ စက်ပစ္စည်းအကြောင်း

နားမလည်ဘ။ မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီကာ ကုန်ကားများကို ရောင်းပေးခဲ့သည်။ မက္ခင်းနစ်အကြောင်းနားမလည်။ စက်အကြောင်းမသိဘဲ ရောင်းထွက်အောင် ပြောဆိုနေရသည့် အလုပ်ကို ၇၃။ မှန်းလာသည်။ နောက်အလုပ်တစ်ခု ထပ်ပြောင်းသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဝါယွေးတော် ကြိုးစား ခဲ့သေး သည်။ ၇၃။ ဘဝကို ချုပ်ကြည့်လိုက်လျှင်၊ ဘတ်ရပ်စုစု တွေ့ရသည်။

- ❖ အတန်းဖော်ကောင်မလေးတွေ ၇၁မလိတ် သည့် ချာတိတ်
- ❖ လူဖလံကလေး
- ❖ လူကြောက်သူ၊ လူတော့မတိုးသူ၊ လူရာမဝင်သူ
- ❖ ဆင်းရုံသား မိသားစုမှာ မွေးဖွားလာသူ
- ❖ နွားကျောင်းသား၊ ဝက်ချေးကြိုး၊ နွားချေးကြိုး၊ ထင်းခွဲ အလုပ် များနှင့် ပေရောနရေး ကောင်လေး
- ❖ ချေးသည်
- ❖ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
- ❖ အရောင်းသမား
- ❖ ဘတ်သမား
- ❖ သာမန်ညောင်ည် သင်တန်းဆရာ
- ❖ ဝါယွေးပြီး ပေါက်မြောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ ကြံခဲ့ဖူးသူ

၇၃။ က သူ့ကိုသူ အမြှရှာနေသည်။ သင်တန်းဆရာ စ၊ လုပ်တော့၊ သူ့သင်တန်းကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာ အမြဲလေ့လာနေသည်။ သုံးသပ်နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ အမြှရှာဖွေနေ သည်။ ရတတ်သမျှ၊ စာအုပ်များမှ မှတ်စုများ ထုတ်သည်။ နောက်ဆုံး မိတ္တာလုံးကာကွေးကို ပြုစုစုအတွက် ပင် စာကြည့်တိုက်ပေါင်းမြောက်များစွာမှ လူ့အတ္ထားပွဲတို့ပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် စိတ်ပညာ၊ ဒသနိကဗေဒ စာအုပ် ပေါင်းများစွာကို ရှာဖွေမွေနောက်ကြည့်ခဲ့သည်။ “ငါးမိနစ် အတ္ထားပွဲ” နှင့် ကျော်ကြားသူတို့၏ လူမသိ သူမသိ ဖြစ်ရပ်များ။ စာအုပ်များသည် အဆိုပါ စာကြည့်တိုက်မြောက်များစွာမှ လေ့လာထုတ်နှစ်ခဲ့သော မှတ်စုများကို ပြန်လည် ပြုစုစုသော စာအုပ်များဖြစ်ခဲ့သည်။

ကာနက်ရှိ သင်တန်းကျောင်းများမှာ တစ်ကျောင်းတည်းမဟုတ်။ အမေရိကန် နယ်တစ်ခွင့် ပြုပြုစင်အောင် အနဲ့ပြန့်ကျခဲ့သော အခြေအနေ အတိရှိခဲ့သည်။ သက်ကြီးပညာရေးသင်တန်းကျောင်းများဟုပင်ဆိုနိုင်သည်။ လူ တစ်ယောက် ငုပ်လျှိုးနေသော ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စများကို အရောင်တင်သည်။ သွေးသည်။ သ၊ သည်။ ခွဲထုတ်သည်။ တုံးနေသော လူအစွမ်းအစများကို ချွဲထွက်လာအောင်၊ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ဖြစ်လာအောင် ‘ဒေး’က အမြှန်ည်းနာ သစ်တွေ ရှာဖွေခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးကြည့်သည်။ သင်တန်းများမှာ သုံးသပ်ချက်များ ပေါ်ချက်များကို အမြန်အထောက်အထားထောင်သည်။ ဘယ်လောက်အထိ ထိရောက်သလဲ၊ အရေးပါသလဲ ဆိုတာကို ‘ဒေး’က အမြဲနားစွင့်နေသည်။ လူတွေ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ထိအောင် စွဲယူနိုင်သော စကားလုံးများနှင့် ကိုယ်အမှုအရာ ဟန်ပန်များကို နယ်ချုပြုးလေ့လာသည်။ ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ၏ အဆွဲတများနှင့် အားသာချက်များကို ခွဲထုတ်သည်။ သူတို့ ဘူးကြောင့် အောင်မြင်ရသလဲ ဆိုသည့် အကြောင်းအရင်းကို ရှာသည်။ အဘယ့်ကြောင့် မဟာဂန္ဓုဝင်မိန္ဒီခွန်းကြီးများ၊ ဟောပြောချက်ကြီးများ ဖြစ်ရသလဲ ဆိုသည့် အောက်ခံအကြောင်းအရင်းများကို ထောင့်စွဲအောင် ရှာသည်။ လူအများ၏ စိတ်နှင့် အတွေးအခေါ်တို့ ကျဉ်းလည် ကျက်စားရာ သဘာဝများ ကို ရှုကြည့်သည်။ လူမှုဖော်နှင့် လူစိတ်သဘာဝ၊ လူသမိုင်းများကို အနဲ့ခြေဆိုကြည့်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူ့သင်တန်းကို လူတွေအတွက် ပိုကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

‘ဒေး’မှာ သူအကြောင်းကို သူ ကယ်နကာ သိအောင်လုပ်သူဖြစ်သည်။ လူအများအကြောင်းကိုလည်း လိပ်ပတ်လည်အောင်သိဖို့ ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိတ်၊ လူ့သဘောကို အမြဲ အကဲခတ်နေ၍ လူအစွမ်းအစများ ပေါ်ထွက်လာဖို့ မလိုသောအကာများကို ဖူးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော မိုက်ကယ် အိန်ဂျယ်လို့၊ လို့ လူသန်းပေါင်းများစွာ တို့၏ ကျောက်ဆစ်သမား။

အားလုံး သတိထားဖို့လိုသည်မှာ

‘ဒေး’အနေဖြင့် လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲ မပစ်ခင် ဘယ်အရာကို အရင်လုပ်ခဲ့သနည်း ဆိုသည့် မေးခွန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

‘အေး’သည် လူသန်းပေါင်းများစွာကို ပြောင်းလဲမပစ်ခင် သူ့ဘဝကို အရင် ပြောင်း လဲပစ်နိုင်ခဲ့သူတည်း။

ကားလုံမတ်ခံက ပြောဖူးသည်။

ကမ္မာကြီးကို ပြောင်းလဲချင်ရင် မင်းကိုယ်မင်း အရင်ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်ပါ... ဟူ၍။

၂၇ : ၁၃
(၁၅၊ ၈၉၊ ၂၀၁၇)

rmē

မရှိမဖြစ်မိုး

၍။

‘ဂျူးက သူ့ဘဝမှာ မထားလိုက်ရတဲ့ မာနတွေအားလုံးကို ခင်မိုးမြင့်
အပေါ်ကို ပုံအော ပစ်ချလိုက်ပုံရတယ်’

တကယ်တော့ အချစ်ဝ္ဗ္ဗများသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။
ဘုန်းကြီးနှင့် ဘီးကဲ့သို့ မအပ်စပ်သော အရာများဟုပင် ကျွန်တော် ကာလ
အတော်ကြာ ယူဆထားခဲ့ဖူးသည်။
တကယ်တော့ ‘မိုး’ သည် ကျွန်တော်
စတုလွှာမြောက်ဖတ်သည့် ဂျူးဝ္ဗ္ဗသာ
ဖြစ်သည်။ ပထမက ‘တိမ်နဲ့ချိတဲ့
ကြီး’၊ ဒုတိယက ‘မြစ်တို့၏မာယာ’၊
တတိယက ‘မိန်းမတစ်ယောက်၏
ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်’၊ စတုလွှာကမှ ‘မရှိ
မဖြစ် မိုး’။

တကယ်တော့ ‘မိုး’ ဝ္ဗ္ဗ
တစ်အုပ်လုံးကို ကျွန်တော် နေရာတိုင်း
တွေ့ရသည်မှာ ‘မာန’ သာဖြစ်သည်။
မာနနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိတ်

များများစားစား မသိ။ ကျွန်တော်သီသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တွင်းက ကျွန်တော်မာနနှင့် ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ဖူးသည့် အမျိုးသမီးတချို့၏ မာနအကြောင်းသာဖြစ်သည်။

ရတနာပုံတက္ကသိုလ်တွင် ဟောပြေပွဲလုပ်ရန် ဂျိုးက ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်သိုက်နှင့် ဆုံးသောအခါတုန်းက ဂျိုးကို သူ့ဝထွေတဲ့က တတ် ကောင်တွေအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးကြည့်ဖူးသည်။ ဂျိုးက ကျွန်မ ခင်မိုးမြင့်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ...သူ့လို ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး... ဆိုပြီး ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒ္ဓါနာက်ပိုင်း ခင်မိုးမြင့်ကို ကျွန်တော်ဝထွေတဲ့မှ သူ့စရိတ်ကို သတိထားရှာကြည့်ခဲ့သည်။ မိန့်မနှင့် မာနအကြောင်းကို ကျွန်တော် အတော်အတန် ခံစားလိုက်မိသည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း အင်မတန် မာနကြီးလွန်းတဲ့ မိန့်မတွေ၊ အိမ်ထောင် မကျတာ... မဆန်းပါဘူး... ဟူလည်း စိတ်ထဲက ဘုတောကြည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် အချစ်၊ မာနနှင့် လက်ထပ်မှုအနုပညာတို့ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သော ယဉ်ဆချက်၊ အမြင်များ ရောဖြမ်းဝင်လာသည်။ တကယ် တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘာမှ လောက်လောက်လားလား မသိ။ အထင် အမြင်များဖြင့်သာ၊ တွေးတော့ ယဉ်ဆချက်၊ ကောက်ချက်ပြောခဲ့သည်များသာများသည်။

ဝထွေတဲ့မှာ ခင်မိုးမြင့်၏စွမ်းရည်များကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ခင်မိုးမြင့်၏ မာန။ ထို့နောက် ခင်မိုးမြင့်၏ လိမ်လည်မှု။ ဤအချက်သည် ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြောမတိ ကောက်ချက်သာဖြစ်သည်။

ခင်မိုးမြင့်က မာနအတွက် သူ့ကိုယ်သူ လိမ်သည်။ နောက်ဆုံး အတွေ့အကြောမတိ ပြုချက်ဖြင့် အချစ်ကို ပုံဖျက်ပစ်လိုက် သည်။ နောက်ဆုံး ခံစားရသည်က သူပင် မဟုတ်လား။ ခင်မိုးမြင့်ကဲ့သို့သော မိန့်မများသည် ဤသို့ခံစားရသည် ကိုပင် နှစ်မြိုက်တတ်သော သဘာဝရှိသည်လား မပြောတတ်။

ဦးမင်းထင်....

လရောင်ရဲ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် အနီးကပ်ဆုံး

ယောက်ရှားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ကစားမိတဲ့ အဖြစ်ကို

အချစ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်။

ဉာက ကိစ္စကို မေ့လိုက်ပါ။

ကျွန်ုံမတို့ ဘယ်တော့မှ တွေ့ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

၈၁ - J၇၀

(လုပ်ရိုင်းစက်သော်လည်း ပဲ့သော့သော့ အန်ဂုံရောင် လက်ရေးများ) စာချက်ခေါက်ကလေးမှ

‘မျှေး’ ဝဲဗျာများကြောင့် မြန်မာ အမျိုးသမီးထုအတွင်း လောက်လောက် လားလား စွမ်းရည်နှင့် အမျိုးသမီးများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်ုံတော် လုံးဝ အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ယခုခေတ် စွမ်းဆောင်ရည်ရှိသော လူငယ် လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတော်တော်များများသည် ‘မျှေး’ ဉာဏ်နှင့် သိပ် မကင်းကြဟု ကျွန်ုံတော်ထင်သည်။ တရားသေ ထင်မြင်ချက်မဟုတ်။ ယေဘုယျသဘောဖြင့် အတော်များများ တွေ့ရဖူးသည်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွှဲကောင်းလွှဲနှင့်ပါသည်။

ကျွန်ုံတော် ‘မျှေး’ ၏ ဝဲဗျာအနည်းငယ်ကို သာ ဖတ်ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ ထင်မြင်ချက်များဖြင့်သာ၊ မျှေးကို ခင်ကျဉ်းကျဉ်း အကဲခတ် နိုင်စွမ်းသာရှိပါသည်။ ကျွန်ုံတော် ဖတ်ခဲ့ဖူးသလောက် ‘မျှေး’ ဇာတ် ကောင်များကို ‘ပညာ၊ မာန နှင့် ကျား/မ စိတ်သဘောဝ တို့ကို ဗဟိုပြုကာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင် အခင်းအကျင်းများဖြင့် ဇာတ်စုံ ခင်းထားသည်သာဖြစ်သည်။’

‘မျှေး’ ကို ဖောက်ထွက်သော စာပေ အချင်းအရာတစ်ရပ်ကို ခိုင်ခိုင် မာမာ တည်ဆောက်ပေးနိုင်သော အမျိုးသမီးဟီးရိုးတစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုံတော် အသိအမှတ်ပြုသည်။ ‘မျှေး’ ဝဲဗျာများ ဖတ်ရင်း၊ အပြုအမှု၊ အထိအတွေ့၊ တွေးဆချက်၊ ဟန်ပန် အလှုပ်အရား၊ ဖြစ်တည်မှုများကို ရပ်လုံးကြေအောင်၊ အသေးစိတ် နက်နက်နဲ့ ဖော်ညွှန်း ရေးသားနိုင်သည့် စွမ်းရည်ကို ကျွန်ုံတော် အအုံသုဆုံးဖြစ်သည်။ ‘ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်’ ဝဲဗျာ ဤအချက်သည် အလွန် သိသာသည်။

‘ဝဲဗျာကောင်းတွေဟာ သိပ်ချစ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ညားလေ့မရှိဘူး။’ သိပ်ချစ်တဲ့သူတွေ ဝေးရင်လည်း ဝဲဗျာကောင်းဖြစ်ဖို့ ပိုများတယ်။’ ဘာရယ် မဟုတ်၊ မျှေးဝဲဗျာတွေမှာ ခေါင်းထဲ အလိုလိုဝင်လာသည့် အထင်အမြင် တစ်ခုဖြစ်သည်။ လူတွေဆိုတာလည်း၊ ဝေးသွားမှ ပိုပြီး တသော ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လား...။ ဒါကြောင့်လည်း ဝဲဗျာဆရာတို့က သူတို့ ဝဲဗျာတွေကို

စာဖတ်ပရိသတ် တသသ အမြိုက်နေစေရန်၊ ချစ်သောသူများကို ဝေးကွာ ပေးလိုက်ရခြင်း အကြောင်းပေလား မပြောတတ်ပေ။

တကယ်တော့ ဝေးကွာသော အကြောင်းတရားသည် ဝထ္ာတဲ့မှာသာ ခံစားလို့ ကောင်းပြီး၊ အပြင်လက်တွေ့၌ အလွန်ဆိုးဝါးသော ခံစားချက်ဖြစ် ပါသည်။ လူတွေက ဝထ္ာတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်သွင်းလိုက်ကြရင်ဖြင့် အခု အခံကင်းသော လမ်းကြမ်းကို လျှောက်ရသည့်နှင့် လူမှုဆက်ခံရေးများ ကြမ်းရှုကုန်ကြရသည်။ သို့... လူသား ဘဝဖြစ်တည်မှုသည်၊ ခံစားချက် များဖြင့် လုပ်ရှားယိမ်းယိုင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကြောင့် “စာဖတ်၊ စာရေးတဲ့ မိန်းမသားတွေ ဂျိုးကို မကျော်နိုင် သေးသရွေ သူ့ချစ်သူ အမျိုးသားတွေ ဒုက္ခ ကောင်းကောင်းရောက်ရတယ်” လို့ ကျွန်တော် မှတ်ချက် ပေးဖူးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသလို စာအုပ်ကိုကျော်ပြီး မြင်နိုင်စွမ်းရှိဖို့ ကျွန်တော်တို့ အားထုတ်ကြရမည် မဟုတ်လား။

ဘာပဲ ပြောပြော၊ မြန်မာ့စာပေလောကတွင် “ဂျိုး” လို စာပေသမား တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာတာ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သတင်း မီဒီယာ၊ စာအုပ် တွေမှတ်ဆုံး မြန်မာ့အမျိုးသမီး စွမ်းဆောင်ရှင်များ နယ်ပယ်ကဏ္ဍအသီး သီးမှ၊ ပေါ်ထွက်လာသည့်ကိုလည်း ဝစ်းသာရသည်။ နိုင်ငံရေးလောက၊ စီးပွားရေး လောက၊ ပရဟိတ လောက၊ ပညာရေးလောက၊ စာနယ်ဇေားလောက၊ စာပေလောက၊ ဆေးပညာလောက၊ လောက...လောက..... လောက အစ ရှိသည့် နယ်ပယ်အစုစုတွင် မြန်မာအဖို့ ရှိထားနေပြီးဖြစ်သည်။ ဆက်လက်ပြီး ရှိနော်းမည်လည်းဖြစ်သည်။

ည ၁၀ နာရီ ၄၂ မီနဲ့
၂၀ / ၃ / ၂၀၁၇

မှတ်ချက်

ဂျိုး ဝထ္ာများကို အကြေအလည် ခံစားဖတ်ရှုဖူးသူများအကြောင်း တွေးမိရင်း၊ မပုံးမရဖြင့် စာအုပ်ရှိပြီး ရေးခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း.... ဤမျှသာ တတ်စွမ်းသည့်ကို သည်းခံပေးကြပါကုန်။

ပညာအလင်းမိတ်ဆက်

ပညာအလင်းမိတ်ဆက် (မုဒ္ဓး မိတ်ဆက် စာစဉ်)

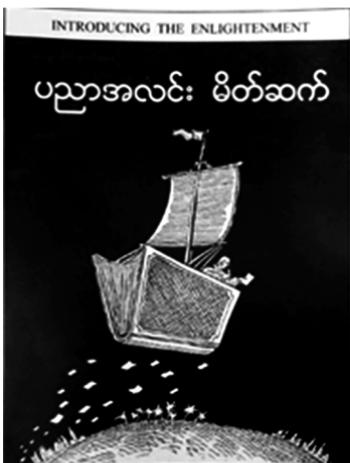
Introduction the Enlightenment

ပညာကို မေးမေးတက် လိုချင်နေတဲ့ ငါအဖို့ ।

ပညာရဲသော့၊ ပညာရဲသာဝနဲ့ ပညာရဲသမိုင်းစဉ်ကိုလေ့လာတိုင်း
ဘယ်သောအခါမှ ညီးငွေ့သွားသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

မုဒ္ဓးအုပ်စုကို စာဖတ်နာသူ
တိုင်း အတော်သတိထားမိမည် ထင်
သည်။ ကိုတာ၊ ဘိုးလိုင်၊ ကျော်ဝင်း၊
တင်မောင်သန်း (သင့်ဘဝ)၊ မောင်သစ်
ဆင်း၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း စသည်
ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များကို မုဒ္ဓးအုပ်စုစာရင်း
တွင် ကျွန်ုတ်တော်ထည့် သွင်းထားမိသည်။

လစ်ဘရယ် အိုင်ဒီယာ ရေစီး
ကြောင်းကို မုဒ္ဓးနှင့်အတူ ကျွန်ုတ်တော်
လိုက်ပါဖူးသည်။ ယခုလည်း လိုက်ပါ
နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒီဘိုးနှီး၊ ကိုယ်း နှင့်
ပိတာဒရပ်ကာကို မုဒ္ဓး ဂိုဏ်းသားများ
ထံမှ ကျွန်ုတ်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း
ကျွန်ုတ်တော်၊ ကျွန်ုတ်သည်

(စကားချပ် - ဂိုဏ်းသားဟူသော အသုံးအနှစ်းကို သဘောရှိးဖြင့်သာ သုံးနှစ်း ပါသည်) မုချေးက ထုတ်သော သီပွဲစာစဉ် များကို ဒသာနစာစဉ်များလောက် ကျွန်တော် မန်စ်ခြိုက်။ ကျွန်တော် ကျင့်လည်နိုင်စွမ်း မရှိသည့် နယ်ပယ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော အတွေး၊ ပညာနှင့် အိုင်ဒီယာ ရေးဦးစွဲတွင်မူ ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ကြီး စီးမျှလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာသမားအဖြစ် ခံယူသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာသဘော၊ ပညာသဘာဝ၊ ပညာသမိုင်းစဉ်၊ ပညာဖြစ်တည်မှု၊ ပညာပုံသဏ္ဌာန်ကို နှစ်ကာလအတော်ကြောအောင် ရှာဖွဲ့ဖူးသည်။

ပညာဆိုတာ ဘာလ၊ ပညာ ဆိုတာ ဘာလ။ ဉာဏ်ဆိုတာ ဘာလ၊ အသီဆိုတာ ဘာလ။

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲက မေးခွန်းများကို စီတန်းချေရေးမိသည်။ ဒယ်အိုး ဆရာတော်က ဟောသည်။ ပညာနှင့် ဉာဏ်၏ ဖွင့်ဆိုချက်ကို ဟောသည်။

အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အမှားအမှန်ကို ဝေဖော်ပိုင်းခြား နိုင်တာ ပညာ တဲ့။

အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အမှားအမှန်ကို ဝေဖော်ပိုင်းခြား သိတာ ဉာဏ် တဲ့။

သို့... ရှင်းလင်းပြတ်သားသည့် ရှင်းလင်းချက်ပါတကား။ ဗုဒ္ဓ အရင်းအမြစ်မှလာသည် အသီးအပွင့်ဆိုတော့ တယ်လည်း ချိုပေသကိုး။ သိသာ သိပြီး မလုပ်နိုင်လျှင် ပညာမဖြစ်။ ဉာဏ်အသီအဆင့်မြှော်သာ ရပ်ဇော်သည့် သဘောကို သတိချပ်ကြည့်ပါ။

ဦးအောင်သင်းက သိပ်သူသမီးကောက်စာမှ ကောက်နှတ်၍ ပညာ ဆိုတာကို အနက်ဖွင့်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ပညာဆိုတာ ဘာလ ပညာဆိုတာ အကြောင်းကို သိခြင်းတဲ့။ ပြီးသွားပြီ။ ‘အကြောင်းကို သိအောင် လုပ်ရင် ပညာဖြစ်တယ်’ ခေါင်းထဲတွင် ရှင်းသွားသည်။ ပညာ၊ ပညာ၊ ပညာ... ပညာ ရှိချင်ရင် ဘာလပ်ရမလ အကြောင်းကို သိအောင်လုပ်ရမယ် သို့... မြန်မာတွေ မည့်ခဲ့ကြပါလား။ အခုရော

‘ပြဿနာ၏ အကြောင်း၊ အပြုအမူ အပြုအဆိုတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်၊ ယိမ်းယိုင်ချက်၊ ရပ်တည်ချက် စတာတွေက ဘယ်အကြောင်း တရားက လာတာလဲ’

ဆင်ခြင်ခြင်းကို လူတွေ ဘယ်အချိန်တုန်းက စပြီး ခြေခြားဖြစ်မှစ်
လုပ်ခဲ့ကြသလဲ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း သမိုင်းအစက ဘယ်မှာလဲ။ ဆင်ခြင်
ခြင်း၏ သမိုင်းအစက ဘာလဲ။

ဗုဒ္ဓက သူကိုယ်တိုင် ပညာအလင်းပေါက်မြောက်ရာကစပြီး၊ တရားဦး
ဓမ္မစက်ကို စပြီး လူညွှန်သည့်အချိန်က စသည်။ ကာလာမသုတေက အထင်
အရှား သာကေဖြစ်သည်။ ဝေဖန် ပိုင်းခြား စီစဉ် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခြင်းကို
အခြေပြုထားသည့် အချက်ဖြစ်သည်။ အရှေ့တိုင်းမှာ ဗုဒ္ဓနှင့်သာဓကတင်အပြီး
အနောက်ဘက် လုညွှန်ကြည့်ကြော်းစွဲ။

ရီမေးဆန်း။ ခင်ဗျား ကြားများသိလိုလိုရှိသော စကားလုံးဖြစ်လိမ့်မည်။
ဖြေကြည့်ပါ။ ရီမေးဆန်းခေတ်ဆိတ်တာ ဘာလဲ။ ဦးအောင်သင်းက သူ့ ဟော
ပြောပွဲတွင် ထပ်ဟောသွားသေးသည်။ (If you don't ask me, I know:
If you ask meç I don't know.) တဲ့။ မမေးရင် သိတယ်၊ မေးရင် မသိဘူး။
လူတွေ တော်တော်များများ ကြံ့သည့် ပြဿနာ၊ ကိုယ့်အသိကိုကို ပြန်ဆန်းစစ်
တတ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းတွေ မညာမတာ မေးတတ်ဖို့
လိုလိမ့်မည်။ ထားတော့။ ရီမေးဆန်းကို အကျဉ်းမျှပဲ ဖွင့်ကြဖို့။ ကျွန်တာ
ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်လေ့လာ။

ရီမေးဆန်း ခေတ်ကို ဉာဏ်အလင်းခေတ် (တစ်နည်း) ပညာအလင်းခေတ်
ဟူ၍ ဖွင့်သည်။ ရှုံးခြုံရှိခြီးသော အစဉ်အလာ၊ စလေ့၊ ဘောင်၊ စည်း၊
အယူအဆ၊ အမြင်၊ အစွဲများကို ဆင်ခြင်တဲ့တရားဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြား စီစစ်
စဉ်းစား သုံးသပ်ဆင်ခြင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ အမြောက်အမြား ထွက်ပေါ်
လာသည့်ခေတ်။ သမိုင်းစဉ်ယေားအရဆိုလျှင် ၁၈ ရာစု။ ပါရီမြို့ကိုပဲဟိုပြုပြီး၊
ဥရောပတဲ့ခွင့် ထို့နောက် အမေရိကန် ကိုလိုနိုင်ယ်များအထိပါ ပျုံ့သွားသည့်
ဖြစ်စဉ်ကြီး။ ၁၈ ရာစု ပညာအလင်းခေတ်ကို ရီမေးဆန်းခေတ် (တစ်နည်း)
Age of Enlightenment လို့ ဝိုင်းပြုကြသည်။

အစက ဤသို့ စသည်။ ငြင်းခွန်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်း၊ အပြန်အလှန်
ဆွေးဆွေးခြင်းဖြင့် မူလအရှိတရားများ၏ အထိုင်ကို လုပ်အောင် လုပ်ကြသည်။
ထို့နောက်နဲ့သည်။ ထို့နောက် တွန်းထိုးသည်။ ထို့နောက် လွှာသည်။ ထို့နောက်
ဖြေသည်။ ထို့နောက် အသစ်တဖန် ရှာဖွေသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်များကို

တည်ဆောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ထို့နောက် အယူအဆသစ်ကို တင်သည်။ ထို့နောက် အစမ်းသပ်ခံသည်။ ထို့နောက် အတည်ပြုသည်။ ထို့နောက် ဆပ်ကိုင်မိပြီး အရာကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ထဲချေပစ်လိုက်သည်။ ပညာရေး သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တော်လှန်ရေးလုပ်ခြင်း၏ အဆုံးတရားကို ရှာဖွေ တွေ့ရှုလိမ့်မည်။ ဤဖြစ်စဉ်၌ မနိုင်သောအရာများ ကျခုံးမည်။ ဖုံးထားသော အရာများ ပေါ်မည်။ ကွယ်ထားသော အရာများ မြင်လာမည်။ သိမှုအပ်စုနှင့် မသိမှု အပ်စအကြား ပဋိပက္ခများဖြစ်မည်။ ကျရှုံးမည့်သူရှိမည်။ အောင်ပွဲ ခံမည့်သူရှိမည်။ အောင်ပွဲခံသူတိုင်းကား သိမှုအပ်စအဖွဲ့ဝင် မဟုတ်နိုင်။ ဤကား ပညာဖြစ်စဉ်ယေားကြီးကို မိမိအတွေ့နောမတိဖြင့် မြင်မိသော အစဉ် တရားပတ်တည်း။

ဗုဒ္ဓက ဓမ္မစက်ကို ပဋိပိုက် (၅) ဦးဖြင့် စ၍ လှည့်သည်။ ရီမေးဆန္ဒခေတ် ကို ဘေကွန်၊ နယူတန်နှင့် ချိန်လေ့တို့ (၃) ဦးက စပြီး တွန်းသည်။ ထို့နောက် သောမတ်(၁)ဟော၊ ဂျက်ဖာဆင်၊ မွန်တက်(၁)ကယူ၊ ဖော်(လ)တယား ရူးဆိုးနှင့် စီစာရှိ တို့က အားဖြည့်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အနောက်ကမ္မာ၌ ပညာ စက်ကြီး စ၍ လည်ခဲ့သည်။

၁၈ ရာစု၊ ကမ္မာအနောက်ခြစ်းမှာ ပြောင်းလဲမှုကြီး (၃) ရပ်ပေါ်ခဲ့သည်။

(၁) အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲမှု

(၂) နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲမှု

(၃) စက်မှုလက်မှု ပြောင်းလဲမှု

အတွေးအခေါ်ပြောင်းလဲမှုတွင် အပေါ်၌အပ်စီးထားသော အစဉ်အလာ၊ သမာရိုးကျာ၊ အယူသီးမှုများကို တော်လှန်အုံကြွေးသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ညွှန်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးမှိုင်းနှင့် ကြပ်ခါးများကို ခွာချေသည်။ တစ်နည်း ကျောင်းတော်ကို စိန်ခေါ်သည့်သောပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲမှုတွင် ‘ဖအောသ သား မင်း ဖြစ်သည့်စလေ’ ကို နှိုးသည်။ ဘုရားသခင်၏ တာဝန် ပေးချက်အရ အပ်ချုပ်မှုကို တော်လှန်ခဲ့သည်။ တစ်နည်း နှစ်းတော်ကို စိန်ခေါ်သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ စက်မှုတော်လှန်ရေးဖြင့် လူမှုတော်လှန်ရေး ကို စနိုင်ခဲ့သည်။

လစ်ဘရယ်ပညာရပ်တို့၏အချုပ်သည် ရေသောက်မြစ် (၃) သွယ် ပေါ်တွင် အခြေခံသည်။ နိုင်ငံရေး၊ ဘောဂလေဒနှင့် ဒသဗုဏ်လေဒတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် မက်(ခို)နှင့်အေမဲစမစ်တို့သည် နိုင်ငံရေးဘောဂလေဒ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်များအဖြစ်၊ သူတို့၏သီအိရိရီများ ယခုထက်ထိ အသုံး ဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ၁၈ ရာစုသည် ပညာပြောင်းလဲရေးက စတင်လိုက်သည့် တော်လှန်ရေးကြီး (၃) ရပ်ကို အောင်မြင်စေခဲ့သည်။ ပြင်သစ်တော် လှန်ရေး၊ အမေရိကန်တော်လှန်ရေးနှင့် စက်မှုတော်လှန်ရေးများပင် ...

ပညာက အတွေးအခေါ်ကို စဉ် တော်လှန်သည်။ အတွေးအခေါ်က နိုင်ငံရေးတော်လှန်မှုကို စသည်။ နိုင်ငံရေး တော်လှန်မှုနောက်တွင် စက်မှုတော် လှန်ရေး လိုက်လာသည်။ စက်မှုတော်လှန်ရေးသည် စီးပွားရေး တိုးတက်မှု ကိုမောင်းနှင့်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကပင် လူမှုအပြောင်းအလဲကို ဦးတည် စေခဲ့သည်။ လူမှုအပြောင်းအလဲကပင် ပညာတော်လှန်ရေးကို စဉ်ဆက်မပြတ် ကြီးထွားစေခဲ့သည်ပင်။

အပြောင်းအလဲကို ဘယ်က စ... ပညာက... စ

ပညာက စ, မပြောင်းရင်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောင်းလဲမှု ဘယ် အရာမှ မဖြစ်။

တိုစိတိနှင့် ပြောင်းလဲမှုဖြင့် သမိုင်းကို မချီမနိုင်။

အီလော်လူးရှင်း (Evolution) လား။

ရီလော်လူးရှင်း (Revolution) လား။

ရီဖော်း (Reform) လား။

ရီအင်ဂျင်းနီးယားရှင်း (Re-engineering) လား။

‘ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီ’

ဘာလ အပြောင်းအလဲ (CHANGE) ဆိတာ ကယာနော သိအောင်လုပ်။

ကယာနော သိတာ ပညာ။ ဖွင့်ထားတဲ့ စိတ်ဟာ ပညာ။ ဖြစ်နိုင်ချေကို သိတာပညာ။ ဖြစ်တန်စွမ်းကို ခန့်မှန်းနိုင်တာ ပညာ။ အတိုင်းအဆနဲ့ အတိုင်းအထွာကို သိတာ ပညာ။ အကြောင်းကို သိတာ ပညာ။ ဝေဖန်တာ ပညာ။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတာ ပညာ။ ဆန်းစစ်တာ ပညာ။ ဆင်ခြင်တာ ပညာ။ ဆက်စပ်တာ ပညာ။ လုပ်နိုင်တာ၊ ကျင့်နိုင်တာ ပညာ။

မှတ်ထားတာ ပညာမဟုတ်။ သညာဟာ ပညာ မဟုတ်။
ပညာဖြစ်ဖို့ အကြောင်းကား သူ စိ ပု ဘာ စိ လိ သိ စာ သီကံး
ပန်းသွင် နေတိုင်း စဉ်ရန်ပင်။

ကြား၊ ကြံး၊ မေး၊ ပြော၊ စူး၊ ရေး၊ လေး၊ နှတ် အချက် (၈) ချက်ဖြင့်
ချုပ်လိုက်ပါသည်။ သတိချုပ်ရန် အချက်ကား မြန်မာ၌ အတော်တော်များများ
ရှိနှင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ရှာဖွေ သုံးစွဲတတ်ရင်ပင် ဖြစ်သည်။

မတ်လ၊ ၂၀၁၇

ပန္ဒလ် & စာ

ကထာကျမ်း

တော်ကောင်းမင်း

ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ကယ ကြံခိုင်ရမယ်။

စိတ်ဓာတ်ဖြူဖြူ ပြတ်သားရမယ်။ အကြောင်းကတော့ ဘူးရဲ့တာဝန်
ဝါဌရားတွေက ကြီးမားလှတယ်။ ဘူးမှာ ခရီးရည်ကြီးသွားဖို့ ရှိနေတယ်။

နေ့စဉ်သုံးရတနာများဟု နာမည်ပေးထားသည့် ကျွန်ုတော့ မှတ်စုံ
စာအုပ် ပထမစာမျက်နှာ၏ ကွန်ဖြူးရပ်
အဆို အမိန့်တစ်ခုကို ရေးမှတ်လိုက်
သည်။ ဤစာပိုဒ်တစ်ခုအတွက် ပထမ
စာမျက်နှာတစ်ခုလုံးကို နေရာပေးလိုက်
သည်။ ဘူးအောက်တွင် အခြားမည်သည့်
ကောက်နှစ်ချက်မှ မရေးတော့။ ရေး
ချင်လျှင် နောက်စာမျက်နှာ ကူးဖြီး
ရေးခဲ့သည်။

ကျွန်ုတော့ မှတ်စုထဲတွင် ကွန်
ဖြူးရပ်ကို ကဏ္ဍတစ်နေရာ သီးသန့်
ပေးထားတာ နှစ်အတော်ကြာဖြူး။ ကွန်
ဖြူးရပ်နှင့် ဆွန်ဗူးတို့ကို အရေ့တိုင်း

ဒသနလေ့လာမှုတွင် ဒုတိယနေရာမှာ ကျွန်တော် ထားထားသည်။ အရှေ့တိုင်း ဒသန၏ ပထမနေရာမြဲကား ဗုဒ္ဓကို ထားထားသည်။ မကွယ်မဂ္ဂက်တစ်းဝန်ခံ ရလျှင်၊ အနောက်တိုင်း ဂရိုရောမတို့၏ အတွေးအခေါ်များထက် အရှေ့တိုင်း ဒသနများကို ကျွန်တော် ပိုမိုအာရုံကျမိုမိသည်။ အရှေ့တိုင်းဒသနက ပထမ ဦးစားပေးနေရာတွင်ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ ပလေတိ၊ အရွှေတိတယ်၊ ဂျွန်လော့၊ မက်(ခါ)၊ ကိန်း(စ)၊ အဒမ်စမစ်၊ ရူးဆိုး၊ ဒေးကား စသူတို့ကို နေရာပေးထားသည်။

ကွန်ဖြူးရှုပ်၏အဆိုအမိန့်များကို လွန်ခဲ့သည့် စ နှစ်ခန်း လောက် ကတည်းက စွဲစွဲမြှေမြှေ ကြိုက်မိသည်။ ကြိုက်ရုံတင်မကာ၊ ကွန်ဖြူးရှုပ်၏ အနှစ်သာရများကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစိမ့်စိမ့်ဝင်လာအောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် ကွန်ဖြူးရှုပ်၏ ဒသနများထဲမှ ဘဝနေနည်း၊ စိတ်ထားနည်း၊ သင်ယူလေ့လာမှုနှင့် ပတ်သက်သော ရှုမြင်ချက်၊ ရုမှုဆက်ဆံရေးအပေါ် သဘောထားများကို ပိုကြိုက်မိသည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ်အနေဖြင့် ပညာရေး၊ လူမှုရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရုပ်များကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဟောခဲ့သည်။

ကထာကျမ်းသည် စကားကျမ်း(တစ်နည်း) အဆိုအမိန့်ကျမ်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ်နှင့်သာဝကတို့၏အပြုအမှု၊ အဆိုအမိန့်များကို စုစုည်း ထားသောကျမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ်စာများကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထားသမျှ၊ ရတာတ်သမျှ ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဆရာတော် ဦးဇော်က စာအုပ်များဖြင့် နီးနီးကပ်ကပ် ထိတွေ့ကြည့်ခဲ့ရာ ဆရာတော် ဦးဇော်က ကို မြန်မာပြည်၏ ကွန်ဖြူးရှုပ်ဟု အမည်ပေးလောက်ရအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကွန်ဖြူးရှုပ်စာများက ကျင့်ဝတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့ကို သင် ပေးသည်။ ထို့နောက် လေ့လာသင်ယူမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်ပေးသည်။ ထို့နောက် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း၊ နေနည်း၊ ထိုင်နည်း၊ ပြောနည်းဆိုနည်း၊ ပြုမှုနည်းများကို သင်ပေးသည်။ နောက်ခုံး မိမိကိုယ်ကိုမှသည် လောက တရားကြီးနှင့် ဆက်စပ်ပုံကို သိမြင်စေခဲ့သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ် အဆိုအမိန့်တွေ ကနေ ပညာသမား၏သရုပ်ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် လူ့ကိုယ်တွင်းက ဒသနတရားကို အစခွဲထဲတိမိသည်။

ကွန်ဖြူးရှုပ်က လူတို့၏ မဟာဆရာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည်။ သင်ကြားရေးနယ်ပယ် ထဲတွင် ရှိနေသူ ကျွန်တော့အဖို့ ဆရာတစ်ယောက်၏ ကျင့်ဝတ်၊ သဘောထား၊ လုပ်ရပ်နှင့် အပြုအမှုများကို ကွန်ဖြူးရှုပ်ထံမှ ရဲ့သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနှင့် အုပ်ချုပ်သူတို့၏ အပြန်အလှန် အညေမည့် ဖြစ်တည် ဖော်မှုကို ကွန်ဖြူးရှုပ်က နားလည်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ် အဆို အမိန့်များက နေ့တစ်ဆင့် ကွန်ဖြူးရှုပ်၏ အန္တာတွေနှင့် မနောအသွင်ကို ဖမ်းမိန့်င် ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် အခြား ဒသနနယ်ပယ်များကို ခြေဆန့်ခဲ့ရသည်။ သော်... အဖိုးတန်ပေစွာ။

ကွန်ဖြူးရှုပ်သည် လောကီနယ်၌ ကျွန်တော် ကိုးကွယ်သော ဆရာတစ်ဆုပင်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကွန်ဖြူးရှုပ်အပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ဆန် ကိုးကွယ်မှု ကျွန်တော် ပြုလာမိသည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ်ထံက စိတ်ဓာတ်ခွန်အားနှင့် ကြံခိုင်မှု၊ ရှိုးသားမှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဗုဒ္ဓ လမ်းပြသည့် ပြဟ္မာစိရိတာရားများကဲ့သို့ပင် သံသရာခရီးသွား ကျွန်တော့အဖို့ လက်ကိုင်ပြုစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကွန်ဖြူးရှုပ်ကိုဖတ်ရင်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ မင်္ဂလာတရားတော်များကို ပြန်လည် ယဉ်စပ် ကြည့်ဖူးသည်။ အရှေ့တိုင်းတို့၏ ရေခံမြေခံကို မှန်းဆမိသည်။

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်မှု၊ ကြံခိုင်ပြည့်ဝမှု၊ ကရဏာတရားရှိုမှုတို့၏ အနှစ်သာရကို တွေ့ရသည်။

ကွန်ဖြူးရှုပ်သည် လူသားတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သို့သော သာမန် လူသား မဟုတ်။ ဖွင့်ထားသောစိတ်နှင့်ယဉ် သည့် လူသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကထာကျမ်း ၇.၂၀ ြို့ ြို့ မိန့်၏။

ငါသည် မွေးရပါ အသိရှိသာသူ မဟုတ်။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအား နှစ်ဖြူးကြုံ ငြင်းတို့ကို ဖျက်လက်စွာ လိုက်စားသော သူသာတည်း။

အနက်ကား ြို့သို့ (ငါဟာ အရာရာမှာ အသိပညာတွေရှိသူအဖြစ် မွေးဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ငါ ရှေးခေတ် စာအုပ်စာပေတွေကို နှစ်နှစ်ဖြူးကြုံလေ့လာပြီး အဲဒီ စာအုပ်စာပေများကို တက်ကြွတဲ့ စိတ်နဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး နားလည်အောင် လုပ်ခဲ့ရတယ်။) သော်... အနောက်တိုင်းပညာရေး၏ liberal art သဘောနှင့် ယဉ်စပ်စိပြန်သည်။

နောက်တော့ ဖူကူယားမား၏ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေး နည်းစဉ်များက ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်သည်။ ပြည်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ နိုင်ငံပြုသူခေါ်နှုတ်ဘာ ဘာလဲ။ တော်လျှန်ရေးသမား၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးသမား စသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ (၃) မျိုးကို ကျွန်ုတ် သရုပ်ခွဲမိသည်။ ကထာကျမ်း ၁၃·၅ မြဲ ဤသို့ မိန့်၏။

ကဗျာသုံးရာ အာရုံဆောင်နိုင်သောသူသည် ပြည်ပြုစေသော မပေါက်မြောက်နိုင်....

ကဗျာဆရာတစ်ထောင်နဲ့ တိုင်းပြည်တည်ဆောက်လို့မရဘူး။ ဘယ်က မှန်းမသိဝင်လာခဲ့သည့်အတွေး။ သို့သော် မော်စီတုန်း ကိုယ်တိုင်က ကဗျာဆရာ ဖြစ်သည်။ အင်း... ကဗျာသမားတွေက တော်လျှန်ရေးမှာတော့ သိပ်အားလုံးရတဲ့သတ္တဝါတွေပဲကိုး။ တည်ဆောက်ရေးမှာရော... သိပ်အားလုံးဝင်ဖို့ ကောင်းမှာပဲ...။ သို့ ပေမယ့် တော်လျှန်ရေးနှင့် တည်ဆောက်ရေး ရောနာသည့် ကျွန်ုတ်တို့ အဖို့ကား... ဝိပါဒအတွေးများ ရောယ့်ကိုလျက်။ ကျမ်း၏ ၇·၂၇ မြဲ ကျင့်ဝတ်ကို ပြု၏။

ငါးကိုသာများ၍ ငါးအုပ်ကို မဖမ်း။ ပုံသောင့်ကိုသာ ပစ်၍ နားသော ငါ်ကို မပစ်။

ကျွန်ုတ်ဖြူးရုပ်သည် ပုထိဇ္ဇာတစ်ပါးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဉာဏ်နှင့် ယုဉ်သော ရိုးသားသူဟု ကျွန်ုတ်မှတ်ချက် ပြုမိသည်။

ကျွန်ုတ်ဖြူးရုပ်ထံမှ စဉ်ဆက်မပြတ် လေ့လာမှု (continuous learning) ကို ကျွန်ုတ် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ယခင်က မိမိ ဘယ်ပညာရပ်ကို ဆည်းပူးခဲ့တယ် ဆိုတာနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ဘယ်လို စဟုသုတေသန တွေကို ဆည်းပူးနေတယ်ဆိုတာကို အစဉ်တစိုက် သုံးသပ်ရင် သူဟာ အခြားလူတွေအတွက် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကိုက်ညီတယ်။

သင်ကြားရေးနယ်ပယ်မှာရှိသော ကျောင်းဆရာဖြစ်သူ ကျွန်ုတ် ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှန်ထဲတွင် ပြန်ကြည့်မိသည်။ နောက်တော့ မေးခွန်း (၂) ခု ကိုယ့်ဘာသာ မေးလိုက်သည်။

(၁) ငါ ဘာတွေကို လေ့လာခဲ့သလဲ။

(၂) ၃။ ဘာတွေကို လေ့လာဉီးမှာလဲ။ အဆိုပါ မေးခွန်းနှစ်ခုက ကျွန်းတော်ကို မည်ကာမထူး ကျောင်းဆရာ အဆင့်မှာ ရပ်မဖော်ပို့ တိုက်တွန်း ပေးခဲ့သည်။

• လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထားကောင်းမြတ်တဲ့သူတွေရှိတဲ့ နေရာမှာ ရွှေးချယ်ပြီး မဖော်မှုံးဆိုရင်၊ အဲဒီလူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပညာရှိများစာရင်းမှာ သင်းနှင့်မှာလဲ။ မဂ်လသုတ်အတွင်းမှ ပတိရှုပဒေသဝါသောစ မဂ်လနှင့် ယုဉ်ကြည့်မိသည်။

• ရွှေးယ် နေပိုဒ်တစ်ခုမှာ မိသားစုံ ၁၀ စုသာရှိတယ်။ တာဝန်သိတတဲ့ ယုဉ်ကြည့်ထိုက်တဲ့ လူတွေကို တွေ့ဖို့ မခက်ခဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စာပေလေ့လာ သင်ကြားဖို့ နှစ်သက်တဲ့ သူမျိုးတော့ တွေ့နှင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။

လောကမှ လူကောင်းဆိုတာ ရှားလှသည်။ ထို့ထက် လူတော် ပို၍ ရှားလှသည်။ ထို့ထက် လူတော်လူကောင်းကအရားဆုံးဖြစ်သည်။ ဤ အဆို အမိန့်က စာသမားအဖြစ် တစ်သက်လုံး တစ်စိုက်မတ်မတ်ရှိနေဖို့ ကျွန်းတော့ကို တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

• အမြှေ့အမြင်ရှိတဲ့.. အများအကျိုးဆောင်တဲ့သူဟာ ကြိုးခိုင်တဲ့တော် များကို နှစ်သက်တယ်... ”

တော်ပေါ် ခရီးတွေမှာ ခြေလျင်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်းတော် သွားတိုင်း ဤ အဆိုအမိန့်က ခေါင်းထဲ ရောက်ရောက်လာသည်။

• စကားတတ်တဲ့သူကို မင်း... ဆရာသွား မလုပ်နဲ့။ မင်းပြောတာတွေ အရာမရောက်ဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ ပြုစ်မပြောတဲ့ သူကို မင်းစကားသွားပြောရင်လည်း မင်းစကားတွေ အလဟသ ဖြစ်သွားမှာ ပဲ။ ဥာဏ်ပညာရှိတဲ့သူတွေကတော့ မိတ်ဆွေတွေလည်း မဆုံးရအောင် ကိုယ့်စကားတွေလည်း အလဟသမဖြစ်အောင် လုပ်နှင့်ကြလေရဲ့... ဤ အဆိုအမိန့်နှင့် ဆက်စပ်လျက်၊ သီတရုဆရာတော်ကြီး ဟောသည့် ဝါကျ (၂) ကြောင်းကို မြင်စိပြန်သည်။

• စကားကျယ်၊ နားငယ် မဆန္တဘူး။ စကားငယ်၊ နားကျယ် မန္တဘူး။ ဟူ၍ သော်... သူနားနှင့်ကိုက်အောင် ပြောတတ်သည့် ပညာဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာ ခြေခြေမြတ်မြစ် နားလည်မိလိုက်သည်။

လူတွေဆီကန္ဒ သင်ယူတတ်ဖို့ ဂုဏ်ဖြူးရှုပ်က အကောင်းဆုံး သင်ပြခဲ့သေး သည်။

‘ငါအဖော် နှစ်ယောက်နဲ့ အကူရှိနေစဉ်မှာ သူတို့ ဆီက ငါ တစ်ခုခုကို အမြဲ သင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့တဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားတွေ ကို ငါရရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ အားနည်းချက်တွေကိုတော့ ငါကိုယ်ငါ ပြပြင်ဖို့အတွက် သင်ယူနိုင် ခဲ့တယ်..’ ဟူ၍

မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ဂုဏ်ဖြူးရှုပ်နှင့်ပတ်သက်သော စာစုများ၊ ကျွန်ုတ်မှတ်စုံ၏ ကောက်နှင့်ချက်များအဖြစ် စုပြုရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်။

- ❖ ဥာဏ်အလင်းရောင်ရတဲ့ ပညာရှိဟာ လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းတဲ့ရောနဲ့ တူတယ်။
- ❖ စာဖတ်ခြင်းနဲ့ လေ့လာကျက်မှတ်ခြင်းမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုမပါရင် အကျိုးမရှိ တဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ အဲဒီလိုပဲ စာဖတ်ခြင်းနဲ့ လေ့လာကျက် မှတ်ခြင်း မရှိခဲ့ရင်လည်း အတွေးတွေဟာ ဘေးဖြစ်စေနိုင်တယ်။
- ❖ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငြင်းခုံခုခြင်းမရှိဘူး။ သူ့အတွက် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်မှု တရာ့မျိုးမျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ လေးမြားအတတ် လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။
- ❖ တကယ်လို့သာ လူတစ်ယောက်ဟာ မနက်ခင်းမှာ အမှန်တရား တွေကို ကြားနိုင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူဟာ ညနေခင်းမှာ နောင်တတရားတွေနဲ့ သေဆုံး သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။
- ❖ လူကြီး လူကောင်းတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြောနဲ့တင် မဖြီးစိုး သတိထား ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တာကယ် ကြိုးစားကြတယ်။
- ❖ အဆင့်အတန်း မြင့်မားသူတွေဟာ စံတင်လောက်တဲ့ ကိုယ်ဝင်စာပေ တွေကို ကျယ်ပြန်စွာ လေ့လာတယ်။ သာမန်လူတွေကတော့ အကျိုးအမြတ်ရဖို့ကို သာ နားလည်ကြတယ်။
- ❖ ဥာဏ်ပညာရှိသူဟာ တက်ကြွေ ဖျက်လတ်တယ်။ အကျိုးဆောင် သူကတော့ တည်ပြုမဲ့တယ်။ ပညာရှိဟာ သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့် နေဖြီး အကျိုးဆောင်သူကတော့ အသက်ရည်ရည်နှင့် စင်ကြယ်တဲ့ ဘဝမှာ နေထိုင်တယ်။

- ❖ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သူတွေဟာ လူတွေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေကြပေမယ့် အသင်းအဖွဲ့ အုပ်စ မဖွဲ့ကြဘူး။ နိမ့်ကျတဲ့သူတွေ ကတော့ အသင်းအဖွဲ့ အုပ်စတွေ ဖွဲ့ကြပြီး လူတွေနဲ့ တကယ် လိုက်လျောညီထွေတော့ မနေကြဘူး။
 - ❖ အထက်တန်းကျတဲ့သူတွေဟာ သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ဝင့်ကြားခြင်း မရှိဘဲနဲ့ သိက္ခာရှိကြတယ်။ သာမဏ်သူတွေ ကတော့ သက်သောင့်သက်သာမရှိဘဲ ဝင့်ကြားနေကြတယ်။ သူတို့မှာ သိက္ခာမရှိဘူး။
 - ❖ လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်က အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ် တော့မယ် ဆိုရင် ပထမဆုံး သူ့ကရိယာ တန်ဆာပလာတွေကို ထက်ရှုအောင် သူလုပ် ရမယ်။
 - ❖ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ ဘာတွေကိုပဲလုပ်လုပ် ရှုရေးကိုကြော်တင် မစဉ်းစားရင် သူ့လက်တစ်ကမ်းမှာရှိတဲ့ သောကတွေမြောင့် ဒုက္ခဖြစ်မှာ သေချာတယ်။
- ကထာကျမ်း၌ ကွန်ဖြူးရှပ် အဆိုအမိန့်များကို မူရင်းသဘောများနှင့် အပ်စပ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကမ္မာသမိုင်း နှင့်ချီး၍ ယဉ်ကျေးမှုသက်တစ်း ခိုင်မာကျယ်ပြန့်ခဲ့သည့် တရာတ်ပြည်ကို လေ့လာလျင်ကား၊ ကွန်ဖြူးရှပ်ကို မလေ့လာလျင် မပြီးနိုင်ချေ။ ကွန်ဖြူးရှပ် သည် “စိန္တောဒ” လေ့လာရေးနယ်ပယ်၌ ကြီးမားသော ကဏ္ဍတစ်ရပ်အနေဖြင့် ရှိခဲ့သည်။ ရှိနေသည်။ ရှိနေညီးမည်။

အယ်ရမာနိဘ္ဒ

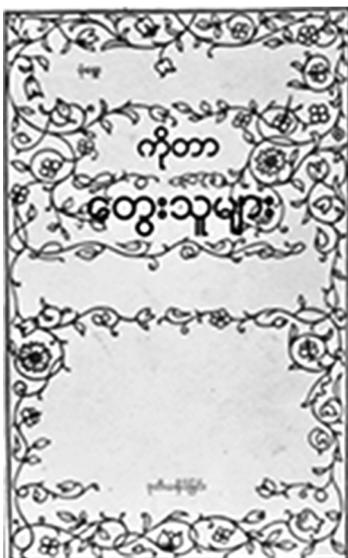
(ကိုတာ/တော်ဖလာ၊ ဒရပ်ကာ နှင့် ဒီဘိုးနီး)

စာအုပ်အမည် - တွေးသူများ

ရေးသူ - ကိုတာ

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ဖတ်ပြီးချင်း၊ စာအုပ် နောက်ဖုံး၏ ဤသို့ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်။ ၃၄... တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိုင်ဒီယာအတွက် အတွေးက အရေးကြီးတယ်။ ဟူ၍။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်စာဖတ်အကျင့် သည် စာတစ်အုပ်ကို တစ်ထိုင်တည်း အပြီး ထိုင်ဖတ်ရှိး ထုံးစံမရှိ။ ဘယ် လောက်ပင် ကောင်းကောင်း ကျွန်တော် တစ်ထိုင်တည်း မဖတ်နိုင်။ သူ့အ ကြောင်းနှင့် သူ ရှိပါလိမ့်မည်။ ဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ သို့သော ကျွန်တော် စာကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် အမြဲ ထိုတွေ့နေတတ်လေ့ရှိသည်။

အိုင်ဒီယာ ငတ်မွတ်ဆုံးလူသား တွေကာ၊ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်သည်။ အစဉ်အလာ

ဘောင် သမာရိုးကျဘောင်မှ ရှန်းထွက်ရကောင်းမှန်းမသိသူများ များစွာရှိလှသည်။ စကားတစ်ခုရှိသည်။ “တွေးမလား၊ သေမလား” ဆိုလျှင် လူတော်တော် များများက၊ သေခြင်းတရားကိုရွှေ့ချယ်ကြသည်။ ဘာထရန်ရပ်ဆဲက လူဟာ တွေးဖို့ သိပ်ကြောက်တယ်လို့ ပြောဖူးသည်။ စာရေးဆရာ နေဇ်လတ်က သူ့ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်၌ ရေးခဲ့ဖူးတာရှိသည်။ “လူတွေကို ရွှေ့ခိုင်းကြည့်ပါ၊ တစ်နာရီ မြိုက်ပေါက်မလား သို့မဟုတ် တစ်နာရီ တရားထိုင်မလား” တော်များများကတော့ တစ်နာရီလုံးမြိုက်ပေါက်ခြင်းကို ရွှေ့မည်သာ၊ မလူပ် မယုက် တရားထိုင်ရတာက စိတ်အလုပ်ဖြစ်သည်။ စိတ်အလုပ်ကို ကာယ အလုပ်ထက် ပိုပင်ပန်းကြောင်း ပြလိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းအကြား၌ တွေးခြင်းက အမြှို့ဖော်သည်။ ပုခက် အတွင်းမှ ရှုတွင်းအထိ တွေးခြင်းက မပြတ်ရှိဖော်သည်။ သို့သော် လူအများက တွေးသာ တွေးနေကြသည်။ တကယ် မစဉ်းစားကြ။ တွေးတော်ခြင်းနှင့် စဉ်းစားခြင်းအကြား၊ ကွာဟမ္မာကို ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်အောင် ကြည့်သင့်သည်။ တွေးခြင်းသည် ပုံးလွှင့်သောစိတ် မဟုတ်။ ရောက်တတ်ရာရာ လွှင့်မျေားနေသော စိတ်မဟုတ်။ ကမ္မာ့ကြီး၏ စီးပွားရေးအဆင့်အတန်းနှင့် နိုင်ငံရေးစနစ်တို့ မပြောင်းလဲသေးခင်၊ အတွေးအခေါ်ဒေသနတော်လှန်ရေးများ ဦးစွာဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲမှုများ၏နောက်၌ စီးပွားရေး အဆင့်အတန်း၊ နိုင်ငံရေးစနစ်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု ပုံစံတို့ လိုက်ပါပြောင်းလဲကြရသည်။ လူ့သမိုင်းကို နောက်ပြန်ကြည့်ကြပါကုန်။

ခေတ်နောင်း ဒေသနသမားများကို သိရန်းလိုအပ်သည်။ ထို့ထက် ခေတ်သစ်ဒေသနသမားများကို ထိတွေ့ဖို့က လက်တွေ့ဘဝအတွက် ပိုအရေးကြီးသည်။ ခေတ်နောင်း ဒေသနသမားများတွင်၊ ဆိုကရေးတီး၊ ပလေတိုး၊ အရွှေ့တို့တယ်၊ ကွန်ဖြူးရှုပ်၊ ဟီးလို့၊ မက်ခဲ့၊ စမစ်၊ ရူးဆိုး စသူများရှိသည်။ သိအိုရီကြီးများကို အတောင့်လိုက် မဖြိုချင်သူအဖို့ ခေတ်သစ်ဒေသနသမားနှင့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပေါင်းသင်းကြည့်သင့်သည်။ အကျိုးတော့ မယုတ်တန်ရာ။

ခီဘီးနိုး

ကိုပေး

ဒရပ်ကာ

တော်ဖလာ

စသူများနှင့် ကျွန်တော် ထိတွေ့ဖူးသည်။ သူတို့ကို ခေတ်သစ်ဒသသန သမားများ စာရင်း၌ ကျွန်တော် ထည့်သွင်းထားသည်။

အသက် ၁၇ နှစ်မှာ စ၊ ထိတွေ့မိတာက ‘ကိုယ်း၏သား’ နှင့်ဖြစ်သည်။ စတီဖင်ကိုယ်း၏သား ‘ရှောင်ကိုယ်း’ ရေးသည့် ‘7habbits’ ကို ဖတ်ဖူးမည် ထင်သည်။ ဆရာကျော်ဝင်းက ‘၂၁ ရာစသားရွှေ့’ ဆိုသည့် အမည်ဖြင့် ဘာသာ ပြန်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာနှင့်တွေ့တော့ သူရေးသည့်စာအုပ်တိုင်းတွင် အဖန်ဖန်အလုပ်လုပ်နိုင်ရသည့် စာအုပ်ဟူ၍ ထိစာအုပ်တစ်အုပ်သာရှိဖူးသည်ဟု ပြောဖူးတာ အမှတ်ရသည်။ ကိုတာ၊ ကျော်ဝင်း၊ တင်မောင်သန်း တို့ မုံရွေး အုပ်စုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိလှုပ်ယ် လူလတ်ပိုင်း အတော်တော်များများ၏ အိုင်ဒီယာ ရေစီးကိုလမ်းကြောင်း ဖောက်ပေးနိုင်သော စာရေးဆရာများစာရင်း ဝင်သည်။

ကိုတာ / ဒရပ်ကာ၊ တော်ဖလာ နှင့် ဒီဘိုးနီး

အထူးသဖြင့် ဆရာကိုတာက၊ လစ်ဘရယ်အား ပညာရေး ရေစီးကို စွန်း၍ဘီထွင်ဖောက်သော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ ဒီဘိုးနီး၊ ဒရပ်ကာနှင့် တော်ဖလာတို့ကို မုံရွေးသယနာအုပ်စု၏ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် သိကျမ်း ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဒီဘိုးနီး၏ Lateral Thinking/Six Heads Thinking နှင့် Six Action Shoes စသည့် စာအုပ်များသည် နာမည်ကြီးသည်။ မြန်မာ ဘာသာပြန်အဖြစ် အတော်တော်များများပင် ဘာသာပြန်ပြီးဖြစ်သော စာအုပ် များဖြစ်သည်။ ကိုတာက ဖြန့်ထွက်တွေးခြင်းဟု ဘာသာပြန်စာအုပ်ထုတ်သည်။ ဦးထုတ်ခြောက်လုံး၊ စဉ်းစားနည်းနှင့်ဖိန်းခြောက်ရန် ဆောင်ရွက်နည်း ဆိုပြီး မြတ်ငြိမ်းက ဘာသာပြန်ထားတာရှိသည်။ ကျော်ဝင်းက အတောင်ပံပါသော စကားလုံးများဆိုပြီး ဒီဘိုးနီး၏ ဝါဘာရုပ်ဇာုံများကို အလင်းပြထားသည့် စာအုပ်ရေးထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒရပ်ကာ ဟု ဆိုလိုက်လျှင်လည်း၊ အမ်ဘီအသမားများ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လေ့လာလိုက်စားသူ အတော်များများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒရပ်ကာသည် မက်ခံပါဒီဒီတို့ ဖွင့်ဆိုဟောကြားခဲ့သော၊ လူတန်းစားတို့က်ပွဲကို စီခံခန့်ခွဲမှုဖြင့် နိုင်းသတ်ပေးသူဖြစ်သည်။ ခေတ်သတ်

မန်နေဂျာ လူတန်းစားကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ဒသဗုဒ္ဓဘာသာမှားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အေတာ်သစ် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများနှင့် နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်ရေး ဖြစ်စဉ်ကြီးခွဲ ဒရပ်ကာ၏ သက်ရောက်မှုများကား ကြီးမားလု၏။

ဒရပ်ကာသည် စီမံခန့်ခွဲမှု၏ ဖောင်ကြီးဖြစ်သည်။

ဒရပ်ကာသည် စီမံခန့်ခွဲမှု၏ အနှစ်ချပ်ဖြစ်သည်။

ဒရပ်ကာသည် လူတန်းစားတိုက်ပွဲကို စီမံခန့်ခွဲမှုဖြင့် ဇြမ်းစေသူဖြစ်သည်။

ဒရပ်ကာသည် မန်နေဂျာလူတန်းစားကို မွေးထုတ်လိုက်သော မွေးသမီခေါင်ကြီးဖြစ်သည်။

တော်ဖလာဟု ဆိုလိုက်လျှင် သူ့အတွေ့ရပ်ပုံစွာကို သူကိုယ်တိုင်စွာကျကျဖွင့်ဆိုပုံကို ကျော်တော် အမြဲအမှတ်ရ နေမီသည်။ တော်ဖလာကို အင်တာဗျားသူကမေးသည်။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ စာရေးဆရာလား၊ လူမှုဝေဖန်ရေးသမားလား၊ ဒါမှုမဟုတ် အနာဂတ်ဝါဒီလား။ တော်ဖလာက အင်တာဗျားသမားမေးသော မျက်နှာစာဖက်မှ မဖြေား၊ အခြားမျက်နှာစာများကနေ လှည့်ပြီး ဓမ္မကျ ဖြေလိုက်သည်။

တော်ဖလာက ကျော်ကို ကျော်သရုပ်ဖော်လို့ရသေးတယ်ဗျာ... လို့ပြောသည်။ ကျော်က...

- ❖ အိမ်ထောင်ရေးသူခ အပြည့်အဝခံစားရရဲ့ လင်ယောကျား
- ❖ သားသမီးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ဖောင်
- ❖ အရပ်ခြောက်ပေရှုတဲ့ ကောင်
- ❖ ရုပ်ရှင် ကြမ်းပိုး
- ❖ အခွန်ထမ်းဆောင်သူ
- ❖ ပညာတတ်
- ❖ အမေရိကန်တစ်ယောက်
- ❖ လွှန်ခဲ့သော နှစ် ၃၀ က တော်ဖလာဆိုလျှင်
- ❖ ဂဟောဆောတဲ့ ကောင်
- ❖ သံရည်ကျိုး အလုပ်သမား
- ❖ သံပြားအပေါက်ဖောက်တဲ့ ငနဲ့

- ❖ ပန်းပဲဆရာရဲ၊ တောက်တို့မယ်ရ အခိုင်းခံ
နောက်ရှိသေးသည်။
- ❖ တက္ကသိုလ်ဘဲ့ရ
- ❖ ကဗျာရူး စာရူး
- ❖ နိုင်ငံရေး ပိုးဝင်နေတဲ့ သတ္တဝါ
- ❖ စိတ်ကူးယဉ် ငြောင် စသည်ဖြင့်။

တွေးသူများ စာအုပ်သည် အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အထွေထွေတို့
မဟုတ်။ ထိုသူတို့အကြောင်း တို့ထိထားသောစာအုပ်သာဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်ုတ်အနေဖြင့် သမိုင်းကိုလေ့လာရာ၌ ဖွံ့ဖြိုးမှုရေစီးလိုင်းများဖြင့်
သမိုင်းကို ချဉ်းကပ်ပုံကို တော်ဖလာနှင့် ဒရပ်ကာတို့ ထံမှုရသည်။ စီမံခန့်ခွဲမှု
၏ အနှစ်ချုပ်သဘောတရားများကို ဒရပ်ကာထံမှ ထပ်ပြီးရသည်။ အိုင်ဒီယာ
ဖေဒ နှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုသဘောတရားများကို ဒီဘိုးနိုးထံမှုရသည်။

ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင် အိုင်ဒီယာအသစ်များ ထုတ်နှင့်သူ မဟုတ်စေကာ
မူ၊ အိုင်ဒီယာထုတ်ရန် အမြဲဆောင်သူ လုံးဆောင်ပေးနေသည့် စာအုပ်များဖြင့်
မပြတ် ထိတွေ့ရတာ ကြိုက်လှသည်။ အတွေးသစ်၊ ရှုထောင့်သစ်၊ နည်းနာ
အသစ်များကော် ဖောက်ထွက် ချဉ်းကပ်ရတာကို နှစ်သက်သည်။ သမာရိုးကျု
ဘောင်၊ အစဉ်အလာဘောင်ထံ၌ အကျဉ်းကျမန်ချင်သူအဖို့ တော်ဖလာ၊
ဒရပ်ကာ၊ ဒီဘိုးနိုး နှင့် ကိုဗေး တို့က မ,စ ပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

တွေးသူများ၌ ချားလုံဟန်ဒီ၊ အင်ဒရူးဂရို့စံ၊ ပီတာဆန်ဂါတို့
အကြောင်း တို့ထိထားသေးသည်။ ထိုသူတို့ အကြောင်းကို ကယ်နကာ၊ လုံးစွေ
ပတ်စွေ နားမလည်ထားသောကြောင့် ထိုသူတို့အကြောင်း ကျွန်ုတ်မရေးပါ။
မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ၊ စဉ်းစားစရာ အစဉ်တစ်ခုရသော၊ စဉ်းစားသော၊
တွေးသော သူများ၏ ပိုပါးပါး ထိတွေ့ ခွင့်ရသော စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုသိပ္ပနယ်တို့၏ ခြေဆန့် ကျဉ်းလည်နေသော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအဖို့၊ ကိုတာ/တော်ဖလာ၊ ဒရပ်ကာ နှင့် ဒီဘိုးနိုး တို့နှင့်
ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းကြပါကုန်။ ထူးသထက် ထူး၊ မြှုံးသထက် မြှုံး မူ
များကို ကြို့ ရမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

၂၁ ရာစုကို အိုင်ဒီယာဖေဒဖြင့် ချီမံနိုင်ကြစေ။

မသေချာမှု၊ မရေရာမှု၊ အမြဲဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေသော ဓာတ်သစ်
ကမ္မာ့ကို ပညာဖြင့် ချဉ်းကပ်နိုင်ကြစေ။

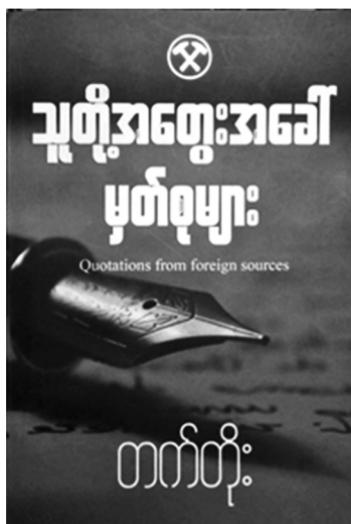
ည ၇။ ၂၆
၅ / ၄ / ၂၀၁၇

[i faygi ft မြှုပ်]

သူတို့ အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ (ပေါင်းချုပ် - င အပ်တွဲ)
တက်တိုး

နှစ်းရင်းဝန် ဒစ္ဆရစ်လီ ပြောဖူးတာရှိသည်။
‘စကားလုံးတွေက၊ လူကို အုပ်ချုပ်တာ’ ဟူ၍။
ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ စကားလုံးတိုင်းကတော့၊ လူကို မလွှဲမဲ့
မိုးနိုင်ရာ။ လူကိုလွှဲမဲ့မိုးနိုင်သော ဝါဟာရစကားလုံးများက မည်သို့ မည်ပုံ
နည်း။ အဘိဓာတ်တွေ၊ ဝါဟာရအဖွင့်
ကျွဲ့မဲ့တွေကို ရတတ်သမျှ ကျွန်တော်
စုဆောင်းလေ့ရှိခဲ့သည်။ စကားလုံးများ
၏ နောက်ကွယ်က၊ ပါဝါကိုသိချင်၊
မြင်ချင် ထိတွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြုခဲ့သည်။
ခွန်အားရှိသောစကားလုံးများကအားယ်
သိနိုင်း။ လူတွေကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့
သော မိန့်ခွန်းများက ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ
နည်း။ သမိုင်းတွင်၊ မိန့်ခွန်းတွေ၊ အဆို
တွေ၊ ဟောပြောချက်တွေ၊ မှတ်ချက်
စကားတွေကိုထွက်တဲ့ နှစ်ပိုင်ရှင်တွေ
ဆီက စကားလုံးတွေက ဘယ်ရောသာက်
မြစ်က ဆင်းသက်လာသနည်း။

၂၇ ရက်၊ မေလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်က *အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ* စာအုပ်ကို ရာပြည့်စာအုပ်ဆိုင်မှ ကျွန်တော်ဝယ်ဖြစ် ခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေအကြား တစ်အုပ်တည်း တစ်ထိုးတည်းချောက်က်နေသည့် စာအုပ်ခံပုံတူဖို့ လက်က အလိုလို ဆွဲထုတ်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ နယ်ပယ်အသီးသီး၊ ခေတ်ကာလ များစွာက၊ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ အဆိုအမိန်များ စုစည်းမှုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်စရိတ်က တို့စိတိနှင့်စာတွေ ကောက်ချက်တွေကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် စားသုံးလေ့ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်စာရှည်ကြီးများကို ဖတ်ဖို့ စိတ်မရှည်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ နောက်... စာအုပ်မှ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့် လောဘကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်စာဖတ်အလေ့က စာတွေ အများကြီးဖတ်ပြီး၊ သဘောတရား၊ အမြင်တစ်ခုကို ရတာထက်၊ စာတို့တစ်ကြောင်း၊ တစ်ပုဒ်လောက်ပတ်ပြီး လောကအမြင်တစ်ခု၊ ရူထောင့်သဘောထားတစ်ခုရရှင်သည့်ဆန္ဒရှိ သည်။ တဗြားသူများကတော့၊ ကျွန်တော် အကျင့်ကို ဖြတ်လမ်းနည်းလိုက်သည်ဟု ထင်ကောင်းထင်နိုင်သည်။ ထားတော့၊ လွှတ်လပ်စွာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် အတိုင်း အသုံးပြုကြပါစို့။

အဆိုအမိန့်ပေါင်းချုပ်က ကျွန်တော်အချိန်တွေကို အလဟသု မဖြစ် စေခဲ့။ ဘယ်ဇူး ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ဇူးရာ မဆို စာအုပ်၏ မည်သည့်စာမျက်နှာကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုခု အမြှေရသော ကြောင့် အဆိုအမိန့်စုစည်းစာအုပ်များကို ကျွန်တော် စွဲစွဲမြှေ့မြှေ့ကြောက်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ စာဖတ်မှုအတွက် ကြီးစွာသောအားထုတ်မှု လုပ်ရန် မလိုအပ်။ ရသမှုအချိန်များ စူးစိုက်နိုင်သလောက် အကျိုးအမြတ်ရသော စာအုပ်ပင်တည်း။ ပေးလိုက်ရတာ နှင့် တူတူတန်တန် ပြန်ရသည့် စာဖတ်နည်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သတိထားရန် တစ်ချက်မှာ အဆိုအမိန်များကို ဖတ်ရင်းနှင့် စကားလုံးပိသည့်ဒဏ်ကို ခံရနိုင်သည်။ သတိထားကြပါကုန်။ လူပေါင်းစုံ၊ နယ်ပယ်ပေါင်းစုံ၊ ဖြတ်သန်းမှုပေါင်းစုံ၊ အမြင်အယူအဆပေါင်းစုံကို စုပေါင်း ထားသည့် ကောက်ချက်များဖြစ်သည့်အတွက်၊ ရွာဘုန်းကျော်းမြှု စားရသော ဟင်းပေါင်းသဖွယ်။ မြှေ့ရှုက်ပေစွာ၊ ဟင်းပေါင်းဆိုသည်ကား၊ အရသာပေါင်းစုံ ကို ခံစားရသည်။ နှီးသုံးမှုအားလုံးကို ချက်ပြုတ်ထားသည်။ မတူသော

ဆွမ်းလောင်းအိမ်အသီးသီးက အချက်အပြုတ် လက်ရာများကို ရောဖွံ့မဲးထားသည့် အရသာတည်း။ မြန်မာတို့ ဟင်းပေါင်းကို မစားဖူးသူမရှိ။ သူ့တစ်မယ်တည်းနှင့် အတော်တာသွားသော ဆရာတော်ဟင်းပေါင်းအိုးကြီးကို ကျွန်ုတ် အင်းမရ မနက်တိုင်း စားခဲ့သည်။

သမိုင်းဝင် ဒသနရှင်ကြီးများ ရှိသည်။ အနောက်တိုင်း၊ အရှေ့တိုင်း၊ အတွေးအခေါ်အကော်အမော်များကို အားလုံး သိကြမည်ထင်သည်။ သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များကား၊ ဒသန၏ ရေသောက်မြစ်များ ပမာ။ ယခု တက်တိုးစာအပ်၏ အတွေးအခေါ်ပေါင်းချုပ် ဒသနများမှာ၊ အခက်အလက်၊ သစ်ရွက်၊ အပွင့်အချုပ်၊ အဖူးအညွှန်များသွေးယူ။ သူ့နေရာနှင့်သူ လုပန္တသော ပဒေသာ စုံမှုတည်း။

အရောင်ပေါင်းစုံကို ဟာမိန့်ကျကျ ကြည့်နေရသည့် သစ်ရွက်များ သွေးယူ။

အဖူးအပွင့်ပေါင်းစုံက ဂန္ဓဝရုပေါင်းစုံကို တစ်ပြိုက်နက်တည်းနှစ်းရှိက်လိုက်ရသည့်သွေးယူ။

အရသာပေါင်းစုံရောဖွံ့တ်းနေသော သစ်သီးများကို ကိုက်ဝါးလိုက်ရသည့် သွေးယူ။

အခက်အလက်၊ အကိုင်းလက်တံများကား၊ ညီပေစွာ။ သီပေစွာ။

ဒသနများကို စာဖတ်အလေ့စွဲမြို့စဉ်အချိန်ကတည်းက၊ နှစ်နှစ်မြို့ကြိုက် စားသုံးတတ်သည့် အကျင့်က ယခု ထက်ထိ စွဲနေသည်။ နောက်လည်း အတွေးအခေါ်များကို ငမ်းငမ်းတက် ရှာဖွေနော်းမည်ဖြစ်သည်။ အတွေးသည် လူ့၏အသက်။ အတွေးတွေကို ဖြစ်စေတာက အာရုံများမှ တစ်ဆင့်လာသည်။ အာရုံများအလောက်၊ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်များဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တွေးတော်စိတ် ပေါ်လာသည်။

လူတွေ အတွေးများအတိုင်း ပြုမှုသည်။ ပြောဆိုသည်။ အတွေးများက လူ့ အပြုအမူ အပြုအဆိုများကို ပြဋ္ဌာန်းသည်။ လူက သူတွေးတဲ့အတိုင်းသာ ပြောသည်။ သူတွေးတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်သည်။ သူ့အပြား၊ သူ့အလုပ်များ သည် သူ့ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းသည်။

အတွေးများသည် အလေ့အကျင့် အဖြစ်မှသည် အလေ့အထသို့၊ ကူးပြောင်းသွားကုန်၏။ အလေ့အထများရှည် ကြောလျင်ကား၊ အကျင့်စရိတ်ဖြစ်သွားသည်။ လူစရိတ်ကဲ၊ လူအဆင့်အတန်းကို ပြုနာန်းသတ်မှတ်သည်။ လူ၊ အဆင့်အတန်းမှာ ဘဝအဆင့်အတန်းကို ညွှန်ပြသည်။ ဘဝတန်ဖိုးမတူညီမှုများသည် အတွေးအခေါ်၊ ရွယ်ယောင့်အမြင်၊ မတူညီမှုများက ဆင်းသက်သည်။

သူတေသိ ဘုန်းမြင့်သွေးက ရေးဖူးသည်။ စာကောင်းရေးချင်လျင်၊ စိတ်ကောင်းမွေး...ဟူ၍။ ခွန်အားပါသော ကြံ့ခိုင်သော၊ အမိပ္ပာယ်ရှိသော အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင်များသည်၊ ဒသဗုဏ်ကောင်းများမှ မွေးဖားသန်စင်လာသည်။

အတွေးအခေါ်များကို စားသုံး
ရာတွင် နေ့စဉ် အစာအာဟာရကို
မြှုပ်သည့်ပမာ ကျင့်ကြံ့အပ်သည်။
ကျိန်းမာကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာဖြစ်ရန်
အစာအာဟာရနှင့်အနေအထိုင် အကျင့်
အကြံပေါ်များစွာ မူတည်သည်။ အစာ
အာဟာရစားလျင်၊ အရသာပေါင်းစုံ
ပါသင့်သည်။ ချို့၊ ချဉ်း၊ င့်၊ စပ်၊ ဖန်၊
ခါး အရသာခြောက်ပါး စုံလင်သလို
ပင်။ ထို့နောက် စားသည့် အစာသည်
သန့်ရှင်းရမည်။ လတ်ဆတ်ရမည်။
ထို့နောက် ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်ပြု
ဆင်ရမည်။ ထို့နောက် သင့်တင့်မျှတွေ
စွာ စားသုံးရမည်။ သောဓာတ် ပြည့်ဝစေရန်လည်း၊ ပူးမူးနေးနေး စားသုံး
သင့်သည်။ အခြေခံ အစားအစာ၊ ခွန်အား ဖြစ်စေသောအစာ ရောဂါကာကွယ်
စေသော အစာဟူ၍ အမျိုးအစား စွဲထား သည် မဟုတ်လား။

အတွေးအခေါ်များ စားသုံးရှုံးလည်း ထိန်ည်းလည်းကောင်းပင်။
အခြေခံ အတွေးအခေါ်များကို စားသုံးရသည်။ ထို့နောက်၊ ခွန်အားဖြစ်စေသော

ဒဿနများကို ညာက်ညာက်ဝါးရမည်။ ထို့အောက် ရောဂါဆိုများကို ကာကွယ် နိုင်စွမ်းဖြန့်သည့် ဒဿနများကို စားသုံးရမည်။ ဤကား၊ အခြေခံ ဒဿန လွှဲလာရေး နည်းစဉ်တည်း။

အတွေးအခေါ်များသည် ဗဟိုသဘောဆောင်၏။ ပဒေသာလည်းစုံ၏။ စိတ်လိုလက်ရ ကိုယ်ကြိုက်သော အစာများကိုချည်း မတန်တဆ စားသုံး ချေက ရောဂါဘယ ဝင်လွယ်၏။ အင့်ကိုကြိုက်လို များများစားလျှင်သွေးတိုး ရောဂါဖြစ်မည်။ အချို့၊ အအီ အစိမ့်ကို အတိုင်းအထက်အလွန် မြှုပ်ချေက၊ ကြောလျင်၊ သွေးချို့ ဆီးချို့ ဝေဒနာ ကျေရောက်မည်။ အတွေးအခေါ်များကို မိမိဟာ့သယ၊ အတ္ထာ နှင့် လွန်ကဲစွာ စားသုံးသောသူများ ဝေဒနာ ရောဂါဘယ အပြည့်နှင့်လူအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျဉ်းလည်းနေသည်ကို သတိချပ်၍ ကြည့်ကြပါကုန်။

- ဖက်ဆစ်ဝါဒကား၊ အမျိုးသားရေးဒဿနကို အလွန်အကျိုးစားသုံးမှု၏ ရလဒ်တည်း။
- ကွန်ဖြူနှစ်ဝါဒကား ဘုဒ်ဒဿနကို အလွန်အကျိုးစားသုံးမှု၏ ရလဒ်တည်း။
- ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကား သမဝါယမဒဿနကို အလွန်အကျိုးစားသုံးမှု၏ ရလဒ်တည်း။
- အရင်းရှင်ဝါဒကား၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်ဒဿနကို အလွန်အကျိုးစားသုံးမှု၏ ရလဒ်တည်း။
- ကုန်သည်ဝါဒကား၊ နောက်စိုင်မှု အလိုလောဘ၏ တွန်းအား တစ်ရပ်တည်း။

ထိုအရာများနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူစွာ -

ကူးကူး

မဟာပုရိသဝါဒီ များကား၊ တစ်ဖက်စောင်းနှင်း အတ္ထာဗဟိုပြစားသုံးမှု များ၏ ရလဒ်တည်း။

မိမိ၏ဦးနောက်နှင့် နှလုံးသား၏ ခြေခြေမြစ်မြစ်ရှိသော ကိုယ်ပိုင် ဒဿနများ တည်ဆောက်နိုင်ရန် အတွက်ကား၊ ကိုယ်စားသုံးသော ဒဿနများ၏ သန်ရှင်းလတ်ဆတ်မှုကို အလေးထားရန် လိုအပ်သည်။ အရာာပေါင်းစုံကို

မိမိခန္ဓာအတွက် အာဟာရသပါယမျှအောင် နိုဝင်ပါ။ ဉာဏာတ် အပြည့်ဝဆုံး အချိန်မှာ စားသုံးပါ။ မျှမျှတတ် စားသုံးပါ။ အစုံစားပါ။ နည်းနည်းချင်းစီကို များများစားပါ။ ဒဿနမြိုင်နည်းကို ရရှိပြီး သကာလ၊ ကိုယ်နှင့်ကိုက်ညီသည့် ချက်ပြုတ်နည်းဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ် စားသုံးကြကုန်အဲ။

ကျွန်ုတ်အတွက်ကား၊ အတွေးအခေါ် ပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရ တိုင်း…

ဘကြီး ဘုန်းကြီး၏ ဟင်းပေါင်းအိုးကြီးကို နှိုက်မြည်းနေရသဖွယ်... ဝိကာလဘေးဇူးတွေအပ်ပို့ကို ဉာဏ်ရည်စွာပြတ်သန်းပြီးသကာလ၊ မန်က် စောစော ဆွမ်းစား တုံးမောင်းခေါက်သံကို မျှော်နေရသည့် အာရုံဆွမ်းသဖွယ် ဟင်းပေါင်းချက်နှင့် ကုန်း၍ လျေားခဲ့ဖွုံးသည်တည်း....။

နိနက် ၁။ ၂၂

၉ / ၄ / ၂၀၁၇

omoehtouf

ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး

အရှင်နေကာဘိဝံသ (မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး)

‘ခနေယာ နာမ သာသနသု အာယု’

ဝိနည်းတရားတော် သည်
သာသနာတော်၏ အသက်ဟု ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်တို့ မိန့်တော်မူခဲ့ဖူးသည်။
စည်း မရှိသော် အကွပ်မရှိသောကြမ်း
ဗရမ်းဗတာ... ဆိုသည့် စကားပုရှိသည်။
တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း တည်ရှိနေ
သော စကဗျာရှိကျင့် သူတော်ကောင်းအဖွဲ့
စည်းကမ်းတို့ မလိုအပ်။ သို့သော် ထို
သူတော်တောင်မှ မိမိကိုယ်နှင့် စိတ်ကို
အစဉ်ထိန်းသိမ်းသော အပွဲမာဒ တရား
ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို စောင့်စည်းနေရသည်
သာ။ မမွေစက် ကြီးကို အစဉ်လည်
ပတ်စေရန် သာသနာတော်တစ်ရုပ်အဖြစ်

တည်ထောင်တော်မူခဲ့သော၊ ဂါတမဗုဒ္ဓအနေဖြင့်၊ လိုအပ်သော ဝိနည်းသိက္ခာ
ပုဒ်များကို အကြောင်းအကျိုး ညီညွတ်ချိန်တွင် ပညတ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ရသည်သာ။

အနာဂတ်သာသနာတော် သန့်ရှင်းရေးနှင့်သာသနာ အဓန့်ရည်တည်၌ ရေး အပါအဝင် အခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများ ကို ထောက်ရှုခြင်းအလိုကြာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ဥပဒေများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။ ပဋိဝင်္ဂီဒီးဦးဖြင့် တရားဦး မမွေစက်ကို စတင်၍ လျဉ်းတော်မူပြီး ကာလမှစ၍ နှစ် ၂၀ အထိ ဝိနည်းဥပဒေတို့ မပေါ်ခဲ့သေးချေ။ မလိုအပ်၍ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သာသနာတော်၏ တရားပေါက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တရားကျိုးလို၍ ဝင်ရောက် လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များတို့ များပြားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို့နောက် ပိုင်းကာလများ၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သာသနာထဲကို ခြေဆန်ဝင်ရောက်လာ သော သံယာအရေအတွက်များပြားလာခဲ့သည်။ ထို့သံယာများထဲတွင် ဆဗ္ဗိုရဟန်း အုပ်စုသည် အထင်ရှုးဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့သံယာအစုကြောင့်ပင်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်မများ အများအပြား ပြုစွာနှုန်းခဲ့ရသည်။ ခေတ်စကားဖြင့် ပြောလျှင်၊ ဆဗ္ဗိုသံယာများသည် ဘုက္န်းလန်း၊ ဒုစာ သံယာအုပ်စုဟုပင် ဆိုနိုင်ချေသေးသည်။ ဟိုလိုမလုပ်ရဆိုလျှင်၊ ဒီလိုလုပ်သည်။ ဒီလို မလုပ်ရ ဆိုလျှင် ဟိုလိုဟိုလို လုပ်သည်။ ကဏ္န်းလို သံယာအုပ်စုပင်တည်း။

ရှင်နေကာဘိဝံသသည် သာမဏေဆိုင်ရာ၊ ရဟန်းဆိုင်ရာ၊ လူပုဂ္ဂိုလ် ဆိုင်ရာ၊ သာသနာတော်အရေးနှင့်ဆိုင်ရာ ရှိသာင့်ရှိထိုက်သော ကျမ်းစာများကို မချင်းမချိန် ပြုစွာထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းစာ မြောက်မြားစွာအနာက်၊ ရဟန်းသံယာ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် လေ့လာရန် အသင့်တော်ဆုံး၊ အလွယ်ကူ ဆုံး ကျမ်းစာအုပ်မှာ ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး ကျမ်းစာအုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

လူတော်ဝတော်များများက သုတေသန အတိနိပါတ်တွေမှာပဲ လမ်းဆုံးကြတာ များသည်။ အထူးသဖြင့် မိရိုး... ဖလာ... ဘာသာဝင်တော်တော်များများသည် ဤသို့ဟုပြုဖြစ်သည်။ တချိုက ဘာသာရေးလေး အနည်းအကျဉ်း လိုက်စားရာ ကနေ၊ နည်းနည်းအထူးများလာသောအခါ အနာပါနနှင့် ဝိပသုနာဘက် ကူးလူးကြသည်။ ဤနေရာတွင်လည်း အချိုက ပြုတ်ကျကျနှဲခဲ့သည်။ အချို့ က တရာ့တိုက်လိုက်ပါလျက်။ ခြေလှမ်းသီသီ လိုက်နိုင်သော ဘာသာဝင် အနည်းအကျဉ်းသာရှိသည်။ ဝိပသုနာ၊ အနာပါနနှင့် ယူဉ်လျက် အဘိဓမ္မကို လိုက်စားသူလည်း နည်းပါးလှသည်။ အချို့ အဘိဓမ္မလေ့လာသူများပင်

ဝိပဿနာကို မကူးနိုင်ဘဲ၊ အဘိဓမ္မာကို ခုံမင်တွဲကပ်နေသော လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ ရှိနေသေးသည်။

ထိအထဲတွင် ဝိနည်းကို မိမိတိန္ဒေါ်သက်ဆိုင်သည်ဟု ထင်မြင်သော ယုံကြည်သော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ၊ သာဝက မှာ အင်မတန်နည်းသော အတိုင်းအတာမျှသာ ရှိပါလိမ့်မည်။ ဝိနည်း၊ ဝိနယ ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးရဟန်း သံပူးအတွက်သာဟု ပေယျလက်နဲ့ ပြထားသော ဘာသာဝင်အမည်ခံသူများ မြန်မာပြည်၌ အမြောက်အများ ရှိသည်။ ယခုလည်း ရှိသည်။ ယခင်ကလည်း ရှိသည်။ နောက်လည်း ပို၍ပင် ရှိလာလိမ့်၌ဦးမည် ဖြစ်သည်။

သာသနာတော် ယိုယျာင်းလာရခြင်း အကြောင်းတရား မြောက်များစွာ ရှိနိုင်သည်။ ထိမြောက်များစွာသော အကြောင်းတရားများမှ ဝိနယ(စည်းမည်း/ ဥပဒေ)နှင့် ဆက်စပ်သော အပိုင်းများကို ပိုင်းခြားဖော်ထုတ်ရသော်။ သက်နှုန်း စည်းခြင်းသည် လွယ်ကူခြင်း ရခြင်းအကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ကာလလူဦးရေး၊ လူပေါင်း မြောက်များစွာ သာသနာတောင်အတွင်း ဝင်တွက်သွားလာမှု များပြားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဥပဒေများကို စည်းကြပ်ရန် အလွန်ခက်ခဲသွားရသည်။ ဥပဒေများကား အသက်ဝင်မှု ကင်းပလျက် ကျမ်းစာအုပ်၌ တစ်ရေးနှီးပုံံမများသာ တစ်ခါတရုံ နှီးထလာရသော အခြေ အနေတွင် ရောက်နေသည်။

ဂါတမဗုဒ္ဓက တော်ဦးချင်း တစ်ပါးချင်းအနေဖြင့် သတိတရားလက်ကိုင် ထားရုံဖြင့်၊ ဝိနည်းပေါင်းများစွာ၏ အကျဉ်းအကျပ်မှ လွန်မြောက်နိုင်သည်ကို ပောသော်မူသော်ဖြားလည်း၊ အစည်းအရုံးအသိုက်အဝန်း၊ လူမှုအလွှာတစ်ရပ် အနေဖြင့် တည်ရှိလာသော သာသနာရေး ယဉ်ရားကြီးတစ်ခုလုံး အနေဖြင့်မှာ၊ ဝိနည်းဥပဒေတို့၏ အရေးပါမှုသည် အထွက်အထိပ်၌ ရှိနေလျက်ပင်။

ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမ တို့အနေဖြင့် မိမိတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော သံပူးအတွက်များ စောင့်စည်းအပ်သော စည်းကမ်းများကို စိတ်ဝင်တစားလေ့လာ ရူးစမ်းမှု အားနည်းရခြင်းသည်လည်း၊ ဝိနည်းတို့ အသက်မဝင်ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မြန်မာတို့အနေဖြင့် သဒ္ဓါတရားကို အကြီးအများပြု၍ ဘာသာရေး ကိုးကွယ်မှုများပြားခြင်းသည် ရေရှည်၌

မကောင်း။ သဒ္ဓါန့် ပညာကို မျှခြေညီနိုင်မျှ အနာဂတ်သာသနရေး၌
ကိုးကွယ်သူရော၊ အကိုးကွယ်ခံသူပါ ပိုမို သန်စင်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သဒ္ဓါ လွန်က ပညာနည်း၊ အလွှဲ ကြည်သူ၏။

ပညာများပြား သဒ္ဓါ ရှား၊ အများဖြစ်တတ်၏။

လူပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် မျက်ကန်းယုံကြည်မှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ သမား
ရိုးကျ သာသနရေးလေ့လာမှုမှ ဖောက်ထွက်၍ ကိုးကွယ်ယုံကြည်နေက၊
ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သော ဝိဘဏ္ဍဝါဒအဖြစ် ရောက်စေအံ့။ ပညာနှင့် သဒ္ဓါကို
မျှခြေညီနိုင်သော ပညာရှိသုတေသနကောင်းများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

ဝိနယတို့ကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် အနာဂတ်သာသနတော်ကို
ပြခြင်းအကြောင်းကို ဖန်တီးခြင်းလည်း မည်၏။ ထိုအပြင် ရဟန်းသံပာတို့
နေထိုင်ကျင့်ကြံရသော အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အသွားအလာ၊ စားတာ
သောက်တာ၊ ကြံစည်အားထုတ်မှုများသည် လွယ်ကူသောအကျင့်များမဟုတ်
ကြောင်း နားလည်လာနိုင်သည်။ ထိုသိန္ဓားလည်မှုကြောင့် သာသနူဝန်ဆောင်၊
သာသနူဝန်ထမ်း သံပာများကို ပိုမိုသဒ္ဓါတရား ကြီးမားလာနိုင်သည်။
သဒ္ဓါတရားကြီးမားရုံမက ကျယ်ပြန့်လာမည်။ သဒ္ဓါတရားသည် နိုင်မာလာ
မည်။ မည်သည့် အတွက်းအထိုး၊ အတိုက်အခိုက်ကိုမဆို ထုသားပေသားကျစွာ
အစမ်းသပ်ခံနိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကေဒါများ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

မမွေဂုဏ်တော်၌ ဗဟို ပသီကော် ဂုဏ်တော်ကို ဘာသာဝင်တို့
ကိုယ်တိုင် သက်သေထူးနိုင်လိမ့်မည်။ ဗဟို ပသီကော် ဟူသည် လာပါ၊
ကြည့်ပါ၊ ရှုလှည့်ပါ၊ သုံးကြည့်၊ ကျင့်ကြည့် ဆိုပြီ ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
တဖက်အနက်၌လည်း၊ စိန်ခေါ်ထားခြင်း သဘောဖြစ်သည်။ လာခဲ့လိုက်...
လုပ်ကြည့်လိုက်... သုံးကြည့်လိုက်... ဆိုပြီး အစမ်းသပ်ခံနိုင်မှုဖြင့် အခြေပြု
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မမွေတို့သည် အစမ်းသပ်ခံနိုင်ရုံဖြင့်၊ စိန်ခေါ်နိုင်ရုံဖြင့် မလုံလောက်သေး။
မမွေကို ကျင့်သုံးသူများကိုယ်တိုင် ကြံ့ခိုင်မာကော်သော ကိုယ်ခံစွမ်းအား
ရှိထားရမည်။ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမ၊
ဘာသာဝင် အားလုံး၌ ကိုယ်ခံစွမ်းအား၊ ကိုယ်လုံပညာများဖြင့် ဖြည့်ကျင့်အပ်မှ
ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ဖြစ်ရန် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်ကတည်းက ကြီးစားနေသည်မှာ ယခုချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဒေသနာများကို ပညာရပ်တစ်ခုသွေးယ် လေ့လာပြီးမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပိဋက္ခတ်ညီလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့ အတွေ့နောမတိအရ၊ သွေးတရားသက်သက်ဖြင့် မည်ကောမတွေ ဘာသာဝင်တစ်ယောက် မဖြစ်လို့။ ရတတ်သွေး လေ့လာရွေးစမ်းရင်းဖြင့်သာ ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်ရည်နှင့် မမွေအနှစ်သာရ များကို ထိတွေ့ခံစားမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိမျှမက ငွေးအကျိုးကျေးဇူးများကို အစဉ်အဆက် သယ်ပိုးဆင့်ကမ်းလာသော သံပူးအသိက်အဝန်း၏ ဂုဏ်နှင့် သက်စွန်းကြီးပမ်းမှုများကို သိနားလည်လာရသည်။

မမွေဒေသနာများ ထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်၊ ကျင့်သုံးရေးတာဝန်၊ မြှင့်တင်ရေးတာဝန်၊ ကျယ်ပြန့်စွာ ထိုးဖောက် ပုံမှန်းစေရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရသည်မှာ သံပူးတော်များအတွက်၊ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ ထို တာဝန်များကို သိတရာ့ဆရာတော်ကြီးက ပီလေးလုံး (4 P) ဖြင့် ဟောထားသည်။

Preservation (ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေး)

Practices (လက်တွေ့ကျင့်သုံးရေး)

Promotion (မြှင့်တင်ရေး)

Propagation (ထိုးဖောက် ပြန်ပွားစေရေး)

စသည့် တာဝန်များကို သံပူးတော်များ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်ထမ်းဆောင်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းက ကျွန်တော့ကို ရဟန်းသံပူးတော်များအပေါ် ပိုမို ကြည်ညီမှတ်က်သန်စေခဲ့သည်။ ထိုဝန်တာများကိုထမ်းဆောင်နိုင်ရန် ရဟန်းပညာရှိလည်းဖြစ်ပါမှ စင်ကြယ်သော သူတော်စဉ်လည်း ဖြစ်ပါမှ သာသနာရေးဝန်များကို များများ ထမ်းနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း သတိရမိသည်။

သော်... သာသနုအာအာနည်များဆိုတာ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများပါလားဆိုတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

ဤသို့လုပ်ဆောင်နိုင်သည်မှာ သာသနာကို ထိန်းသော တရားကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတရားကား ဝန်ယူဝန်ည်းသိကွာပုံမှုများ ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားဥပဒေတော်ကြီးကို လေ့လာရင်း၊

- ❖ ထောင့်စွဲသော အခြင်းအရာ
- ❖ ပြည့်စုံသော အခြင်းအရာ
- ❖ မျှတသော အခြင်းအရာ
- ❖ ညီညွတ်သော အခြင်းအရာ
- ❖ အကြောင်းအကျိုး ညီသော၊ ယဉ်တို့ကျသော၊ ယထာဘူတကျသော အခြင်းအရာ
- ❖ ခေတ်မီသော အခြင်းအရာ
- ❖ အရှည်ဖြော်မြင်သော အခြင်းအရာ
- ❖ လက်တွေ့ကျသော အခြင်းအရာ
- ❖ စိတ်၊ စေတ္တသိက်၊ ရုပ်တို့တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ရာ တရားများကို ခံစားမိလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓသည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များ ပည်တ်ရာ၌၊ အကြောင်းဝါး၊ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမပေါ်ခင် ကြိုတ်၍ ပည်တ်တော်မမှ၊ အကြောင်းကိစ္စပေါ်မှ ပည်တ်သည်။ ပည်လျှင်လည်း ငါတကော မကော။ သံယူ အစည်းအဝေး ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ကြောင်းကျိုးညီစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ အပြစ်တင် သင့်လျှင်၊ အပြစ်တင်ဝေဖန်၍ ဆုံးမစကားဆိုသည်။ ထို့နောက် သင်ခန်းစာ ယူ၍ ဥပဒေအဖြစ် လိုက်နာရန် ပြဋ္ဌာန်းသည်။ ထိုပြဋ္ဌာန်းမှု၏ ဗုဒ္ဓသော ထားချွည်းသာ၊ ငါ့စကားနားရပြောဟောသည်မဟုတ်။ သံယူထုက ပည်တ် ထားထိုက်သည်။ ပြဋ္ဌာန်းထားသင့်သည်ဟု အယူရှိမှုသာ သံယူသော နှင့် အသီ ပြဋ္ဌာန်းသည်။

ဤအချက်သည် ယနေ့ခေတ် ကမ္မာလုံးချို့ ခေတ်စားနေသော လစ်ဘရယ်ဒီမိုကရေစိ၏ သဘောတရားများကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်ကတည်းက ဗုဒ္ဓက လက်တွေ့ကျင့်သုံးခဲ့သည်ကို ထောက်ရှုနိုင် သည်။ ဒီမိုကရေစိ စနှစ်းများသည် ဗုဒ္ဓသံယူအစည်းအရုံး၌ ပေါ့ပို့အဖြစ် စွဲမြို့နားဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် ဝိနည်း ဥပဒေများဟူ၍ အားလုံးကို ကန်သတ်ချုပ်ချယ်သော အရာများချည်းဟု မမှတ်ယူရာ။ အချို့သော ပုဒ်မများသည်။ သံယူအခွင့်အရေး အတွက် ပည်တ်ပြဋ္ဌာန်းထားသောသဘောကို တွေ့ရသေးသည်။

ဒီမိုကရေစီးနိုင်ငံကြီးများတွင် နိုင်ငံကြီးသားစိတ်ဓာတ်၊ ပြည်သူနှစ်တိ ကျင့်စဉ် များကို ပြဆိုရန် အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်ဟူသော ထုံးနည်းကို ဘုရားဥပဒေ တော်ကြီး၏ အကျယ်အလည်တွေရနိုင်သည်။ အင်မတန် ဆေတ်စီသကိုဟု ကျွန်ုတော့ စိတ်၌ ကြည်ညိုမိပြန်သည်။ စည်းကမ်းလိုက်နာရန် တာဝန်များ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်သာမက၊ ရသင့်သော အခွင့်အရေးများ မဆုံးရုံးစေရန် ပြဋ္ဌာန်းထားသော သိက္ခာပုဒ်များလည်း မျှတညီညွတ်စွာ ပါဝင်လျက်။

ဗုဒ္ဓသည် ဝိနည်း ဝိနယ်ကို မူအဖြစ် ထားခဲ့ပြီးပြီ။ မူများကို အသက် ဝင်အောင် ကြီးပမ်းခဲ့သည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝေါဘာရအနေဖြင့် ဆိုရမှု Law Enforcement နှင့် institutionalization လုပ်ငန်းစဉ်များကို စနစ် တကျ လုပ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားဥပဒေတော်ကြီးသည်

- ❖ လူကို ခင်၍ မူကို ပြင်သော စနစ်ကို မတွေ့ရ။
- ❖ လူကို ချစ်၍ မူကို ပစ်သော စနစ်ကို မတွေ့ရ။
- ❖ လူကို မှန်း၍ မူကို သုံးသော စနစ်ကို မတွေ့ရ။

အားလုံးကို တည်တည့်တည်း၊ တစ်ပြိုက်နက်တည်း သက်ဝင်၊ အကျိုးခံစားရအော်။

ဥပဒေ၏ အကျိုးသည်

ကောင်းသူကို ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ ချမ်းသာစေခြင်း အကျိုးလည်းရှိ၏။ ဆိုးသူ / ယုတေသူကို နှစ်မြိုင်ခြင်း အကျိုးလည်း ရှိ၏။ ပစ္စာဖွန့် ချမ်းသာစွာနေရခြင်း အကျိုးလည်းဖြစ်၏။ အနာဂတ်၌ ချမ်းသာစွာနေရခြင်း အကျိုးလည်း ဖြစ်၏။ မကြည်ညိုသူကို ကြည်ညိုလာအော်။ ကြည်ညိုပြီးသားသူကို သွွှေ့တရား ပိုမိုခိုင်မာလာအော်။ သူတော်ကောင်းတို့ အစဉ်တည်တဲ့ရန် မွေးမြှု။ ခြင်းလည်း မည်၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို သိဒ္ဓိတင်ခြင်းလည်းမည်၏။

ဘုရားဥပဒေတော်ကြီးကို လျေလာ၍

- ❖ မည်ကာမတ္ထာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြစေ။
- ❖ မိရိုး..ဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြစေ။
- ❖ ပညာ နှင့် သွွှေ့ကို မျှခြေ ညိုနိုင်ကြစေ။

- ❖ အနာဂတ်သာသနူဝန်ကို ထမ်းနိုင်ရန် ကိုယ်ခံစွမ်းအား မြှင့်တင်နိုင်ကြစေ။
- ❖ သာသနာတော် သန့်ရှင်းရေး အသိများ ရကြစေ။
- ❖ ကိုလေသာ အာသဝါကို ကင်းချုပ်ရာကို အပို့ဗ္ဗာတရားကိုဖြေစွင်း၍ လွတ်မြောက်နိုင်ကြစေ။

လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်သာ ညွှန်း၍ ရီဗျူးရေးပါ၏။ (စာရေးသူ)
နှေ့လယ် ၁၁ : ၅၀
၁၉ / ၄ / ၂၀၁၇

Ethnic Form

နိုင်ငံရေး စာကိုး စကားကိုး
မောင်ဝံသ

- ❖ အများက နိုင်ငံရေး ကလိမ်ခြုံဟု သတ်မှတ်ခံရသည့် မက်ခီယာ ဗယ်လီ၏ စကားက ဒီလို။
- ❖ အကန်းတွေချည်းရှိတဲ့အနေရာမှာ၊ မျက်စိတစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့သူက ဘုရင်ပဲ။
- ❖ စစ်သေနှင့်ဗျာသမား ဆွန်ဇူးကလည်း ဤသို့ ဆိုပြန်သည်။
- ❖ စစ်ဆင်ရေးအားလုံးဟာ လူညွှန်မှုအပေါ် အခြေခံတာချည်းပဲ။
- ❖ ပြင်သစ်ခေါင်းဆောင် ချားလုံခြုံကိုလုပ် က နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ဒီလို သမုတ်ပြန်သေးသည်။
- ❖ သခင်ဖြစ်လာရန် အလိုင်း နိုင်ငံရေးသမားဟာ ကျွန်း တစ်ယောက် လို ဟန်ဆောင်တယ်။

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော သတင်းစာဆရာတိုး မောင်ဝံသ၏ နိုင်ငံရေးအဆိုအမိန့် စာအုပ်ပါးကလေးဖြစ် သည်။ သတင်းစာဆရာတိုးများတွင် ကျွန်းတော်လေးစားအားကျေရသော ဆရာတိုးများရှိသည်။ နောင်းခေတ်မှာ လူထုံးလှန်င့်ဂျာနယ်ကော် ဦးချို့မောင်တို့သည် ကျွန်းတော်အသဲ့ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ မရေးမနောင်းကာလ တစ်စိုက်မှာတော့ လူထုစိန်ဝင်းနှင့် မောင်ဝံသတို့ကို ကျွန်းတော်အားကျေသည်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာဆရာဟူသည် နိုင်ငံရေး လောကနှင့် ဆက်စွယ်နေသည့်တိုင်၊ နိုင်ငံရေးအပမြို့မှူ ခံပါးပါးရှိမှု ပြည်သူ့

အတွက် အကျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ကဗျာလိုလို၊ စာလိုလို၊ နိုင်ငံရေးသူတော်ကြောင်လိုလိုနှင့် စာနယ်ဇ်းလောကတွင် စတုထွေမဏ္ဍားင် မပီးသသောသူ များကို ဖြင့်တိုင်း

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ယခုခေတ်ကားပြည်သူ့မျက်နှာနှင့် ပြည်သူ့အကျိုးကိုသာ ကြည်သော စာနယ်ဇ်းသမားက ရှားပါးမျိုးစိတ် စာရင်း၌ ဝင်လေပြီတော်း။

ကွန်မြှာဖြစ်လောက၌ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေးလုပ်သည့် နည်း စဉ်တစ်ခုရှိသည်။ ကွန်မြှာဖြစ်ဝါဒကို အိုင်ဒီယော်လိုကို တစ်ခုအနေဖြင့် လေ့လာစရာ ရွင်ခြင်ကျယ်ကျယ် နယ်ပယ်

ကြီးတစ်ခုဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ထားသည်။ မောင်ဝံသ၏စာအုပ်သည်၊ နိုင်ငံရေးသတ္တုဝါများနှင့် စာနယ်ဇ်းလောကသား များကို သရော်ထားသော စကားစုများကို စုပေါင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆိုးမြင် ရှုထောင့်ဖြင့် ချုံးကပ်ထားသော စာအုပ်၏ ဖြစ်သည်။

စကားတစ်ခုရှိသည်။ ‘အကောင်းမြင်သူက၊ လေယာဉ်တိတုံင်တယ်..။’ အဆိုးမြင်သူက လေထိးတိတုံင်တယ်’ ဟူ၍။ ဤကောက်ချက်အရဆိုလျှင်၊ လူမှုသိပ္ပန်ယ်၌ အကောင်းမြင်သမားရော၊ အဆိုးမြင်သမားပါ သူ့နေရာနှင့် သူ အသုံးတည့်သည်ဟု မြင်သည်။ အမှာင်ဘက်အခြမ်းမှ ကိစ္စရပ်များကို မသိနားမလည်သေးဘဲ၊ အလင်းသို့ ရောက်နေသူကို အပုံးစုံ ပေါက်မြောက်သူ ဟု မခေါ်နိုင်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဟောစဉ်တရားတစ်ပုံးမြှင့် ဤသို့ ရှု၏။ ဝိဇ္ဇာကို မြင်ဖို့၊ အဝိဇ္ဇာအကြောင်း သိမှရမည်။ ဤမေးအေးခြင်း ချမ်းသာ ကို ရောက်ဖို့ ဆင်းရုံးကွာ၏ အကြောင်းကို သိရမည်။

မကောင်းမှုကို မသိဘဲနှင့် ကောင်းမှုကို ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိ။ နောက်ထပ် စကားတစ်ခုရှိသေးသည်။ ‘အသိဉာဏ်ဆိုတာ မသိမှ (အဝိဇ္ဇာ တရား) တွေကိုတိုးပြီး ရှာဖွေတွေရှိခြင်း မဟုတ်လား’။ မောင်ဝံသ၏စာကိုး

များက နိုင်ငံရေး အမောက်ဘက်အခြမ်းကို မျက်လုံးကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖွင့်ပြီး ကြည့်တဲ့တဲ့သော အလေ့အကျင့်ကို ရစေသည်။ တရုတ်စကားပုံတစ်ခုရှိသည်။ ‘စာဖတ်သောသူနှင့် တစ်နာရီ စကားပြောခြင်းသည်’ တစ်လ စာဖတ်သည့်နှင့် ညီ၏’ ဟူ၍။ ဤသို့ဆိုလျှင်၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှ ဒူပေဒါပေ ဖြတ်သန်းပြီး၊ အရေထာ ဝါရင့်နေ သောသူများထံမှ၊ ယူဆချက် အမြင်များကို ကြားနာရသည် က၊ နိုင်ငံရေး၏အရှိတရားကို ကောင်းစွာအကဲခတ်နိုင်ရန် လမ်းစကို ရစေသည်ပင်။

စာကိုး၊ စကားကို့၌ ကျွန်တော် ဟာဒယနှင့်တွေ့သော စကားစုများကို အနည်းငယ်ထဲတဲ့နတ်ပြုအဲ။ ကျွန်တော်ဟောမှူးပြောမှု ပွဲတစ်ချို့တွင် ဟန်းတား သွေ့နှစ်မဆင်၏စကားကို မကြာခဏ ကိုးကားပြောခဲ့ဖူးသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်ချင့်မှ ကြိုက်လို့မယ်’ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ပြည့်သူလူထု ဆိုတာ သူနဲ့တန်တဲ့ အထိုးရကိုရတယ်’ ဟူ၍။ ထို့နောက် ဆက်၍ မည်။ စိတ်ကူးယဉ်စုများနှင့်၊ ရီယယ်ပိုလိုက်တစ်လမ်းပေကြားငွေး၌ ကျဉ်လည်ကျက်စားအေး သော နိုင်ငံရေးသတ္တဝါများကိုတွေ့တိုင်း၊ အော်တိုဗုန်းဘစ္စမတ်၏ အဆိုအမိန့် ကို အမြဲကြားယောင်နေမိသည်။ ‘ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကိုလုပ်တာ နိုင်ငံရေး’။ မူရင်းက ဒီလိုလာသည်။ ‘Politics is the art of possible’ စံနှင့် အရှိတရား တို့အကြား မျှခြေည့်နိုင်သော နိုင်ငံရေးသမားများ ခေါင်းဆောင်ကြလျှင်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည် ခေတ်ဆိုးကို နှစ်တို့တို့သာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရအဲ။

မိုလ်ချုပ်ကြီး မောင့်ဂိုမာရိုက ခေါင်းဆောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖူးသည်။ ထိုအတွေ့၌ နိုင်ငံရေးသမားနှင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တို့၏ အမိကကွာခြားချက်ကို အနက်ဖွင့်သည်။ ‘နိုင်ငံရေးသမား ဆိုတာ လာမယ့် ဈေးကောက်ပွဲကိုသာ ကြည့်တယ်။ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကတော့ လာမယ့် မျိုးဆက် တစ်ဆက်ကို ကြိုကြည့်တယ်’ ဟူ၍။ စာ - ၆၇ ၌ ဖော်မင်းကလပ်ကလည်း ထိုသို့ ပြောပြန်သည်။ ‘နိုင်ငံရေးသမားဟာ လာမယ့် ဈေးကောက်ပွဲ ကိစ္စကို စဉ်းစားတယ်’ နိုင်ငံပြုခေါင်းဆောင်က လာမယ့် မျိုးဆက်အရေးကို စဉ်းစားတယ်’ ဟု ဆိုပြန်သည်။ သို့.... အမြင်ကွာခြားမှုပေကြားင့် ဘဝတွေ ကွာခြားသွားရပါလားဟု ကျွန်တော် မြင်မိသည်။ တချို့က ကန်းသည်။ တချို့က မျက်တောင်မွေး တစ်ဆုံးသာ ကြည့်သည်။ တချို့က တစ်ထွာ

ကြည့်သည်။ တရှိုက၊ တစ်တောင်ကြည့်သည်။ တရှိုက တစ်လုံးကြည့်သည်။ တရှို့က မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်သည်။ တရှို့က တိမ်မြပ်ကွယ်လျှိုးနေသည့်အရာများကိုပါ မြင်အောင်ကြည့်သည်။

ကြည့်ပုံကွာလျှင် မြင်ပုံကွာလျှင် လုပ်ရပ်များကွာသည်။ လုပ်ရပ်များ ကွာခြားခြင်းကြောင့် ဘဝအဆင့်အတန်းတွေ ကွာခြား၊ ကွဲပြားသွားကုန်ကြသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်းတော်တို့ရော ဘာတွေကို ကြည့်ပြီး၊ ဘာတွေကို မြင်နေကြသနည်း။ ကြည့်ချင်တာရွေးကြည့်ပြီး၊ မြင်ချင်တာပြုရွေးမြင်နေကြသည်လား။ စဉ်းစားစရာပင်။

စာ / ၂၁ မှာ သမ္မတဟောင်း ရှင်မိကာတာ၏ မယားက ဒီလိုဆိုသည်။ ‘ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဟာ လူတွေကို သူတို့ သွားချင်တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားတယ်’ ကြီးမြတ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကျတော့၊ လူတွေ လုံးဝမသွားချင်တဲ့ နေရာ၊ သွားဖို့လိုအပ်တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားတယ်’ ဟူ၍။ ကျွန်းတော် နိုင်ငံရေးပါတီ စနစ်အကြောင်းလေ့လာသောအခါ၊ ပါတီအမျိုးအစားခွဲသည့်နေရာ၌ integrative party လား၊ ဆိုတာကို ခွဲထားတာ တွေ့ရသည်။ အနေက်ကား ရုတုသသောထား နောက်ကို သံယောင်လိုက်ပြီး၊ မဲရအောင်လုပ်သည့်ပါတီလား၊ လူထုအကျိုးကို နားလည်အောင် ရှုံးဆောင်၍၊ အကျိုးဖြစ်မှုကို ထောက်ခံအောင် ကြီးစားသည့် ပါတီလား ဆိုသည့်သဘောကို ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ကြမ်းကြမ်းဖွဲ့ရလျှင် ရုတုနောက်မြို့ခွဲလား၊ လုတုရှုံးဆောင်လား ဟူ၍ ခွဲခြားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကိုယ်စားပြုပါတီဟု အနေက်ဖွင့်သည်သာ။ သို့သော ထင်ရှားအောင် ကျွန်းတော်ရေးရခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရေး အခင်းအကျင်း၌ ရုတုရှုံးဆောင်ပါတီများ၊ လူထုရှုံးဆောင် နိုင်ငံရေးသမားစစ်စစ်များ လောက်လောက်လားလားရှိလျှင်ကား...။ နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက်ရှိသွားများ၊ ဤအချက်ကို အထူးသတိချပ်ရန် သင့်၏။ ‘အရာရာပြောင်းလဲနေပြီ လူတွေက ရုချင်တော်တွေ ပြောတာကို အလေး အနေယူပြောင်းလဲနေပြီး၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ပြောတာကို ဟာသလို သဘောထား နေကြတယ်...’ ပိုလ်ရောဂါး ပြောသည့်စကား။ မြန်မာ ပြည်သူရုတုအနေဖြင့်၊ ၂၀၁၀ ရွေးကောက်ပွဲကာလမှသည်။ ယခု ၂၀၁၇ ကြားဖြတ်ရွေးကောက်

ပွဲကာလအတွင်း၊ နိုင်ငံရေးဟာဒယချင်ဆေးများကို အတော်အတန် မြည်းစမ်းစားသောက်ခဲ့ဖူးမည်ထင်ပါသည်။ ဆိုရှယ်မီဒီယာ၌ ပုံနှံခဲ့သော၊ ပျော်နေသော ပုံနှံလတ္တံသော အနီးအမောက် မတည်မှုများကို အပွဲမာဒတရားလက်ကိုင်ထား၍ ရှုစားကြပါကုန်။

စာ - ၇၀ မှာက ဒီလို။ “နိုင်ငံရေးသမားတွေက ကလေးသေးခံ အဝတ်နဲ့ တူတယ်။ နှစ်မျိုးစလုံးဟာ ပုံမှန်လေပေးစို့ လိုတယ်” သို့... ဒါကြောင့်လည်း ဒီမိုကရေစို့ ပုံမှန်ရွေးကောက်ပွဲများ (regular election) များက အရေးကြီးနေသည်လား မသိ။

စတာလင်နောက်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိုးကွယ်မှုကို အကြီးအကျယ် ရှုတ်ချဲ့သည့် ဆိုပိုက်ခေါင်းဆောင် ခရားရှုက်ကလည်း နိုင်ငံရေးသမားတွေ ပေးသည့် ကတိကဝ်တ်များကိုဉ်သို့ရှုသည်။ “နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ နေရာ တိုင်းမှာ အတူတူပါပဲ၊ သုတေသန မြစ်မရှိတဲ့နေရာမှာတောင် တံတားတွေဆောက် ပေးစို့ ကတိပြုတတ်ကြတယ်...” ။ ကွန်တော်တို့ မျိုးဆက်သစ်များအနေဖြင့်၊ ရွေးကောက်ပွဲပေါင်းများစွာကို၊ ကြံ့ရွှေ့မည်။ မဆွယ်ပွဲပေါင်းများစွာကိုလည်း၊ ကြံ့ရွှေ့မည်။ မတောင်းသော ကတိကဝ်တ်များကိုလည်း အပေးခံကြရှိုးမည်။ ဆင်ခြင်တံတာရားမြင့်မားသော ဒီမိုကရောက်တစ် လူအဖွဲ့အစည်းအဖြစ် အခိုင် အမာ တည်ဆောက်နိုင်လျင်ကား ဒီမိုကရေစို့လမ်းသည် အားနည်းချက် ပါးပါးလျလျသာရှိနိုင်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ဆေးအတွက် လေး... နိုင်သည်။

စာ - ၁၀၂ မှာ ဤသို့ ဖတ်ရသည်။ “ပညာရေးကောင်းရင် ဤမဲ့ချမ်းရေး အဓန်ရှည်တယ်၊ နိုင်ငံရေး ကောင်းရင်၊ စစ်မက် အန္တရာယ်ကင်းတယ်” ဒီစကားစုကို ဖတ်မိရင်း၊ အစိုးရအဆက်ဆက်၏ ဤမဲ့ချမ်းရေး စကားပိုင်း များကို မျက်စိတဲ့ ဖြင်လာသည်။ ကချင်၊ ၁၊ ကိုးကန့်၊ လူမျိုးနဲ့ နယ်မြေ တရာ့က စစ်ရေး တိုက်ပွဲများကို ဆက်ခါဆက်ခါ ဖြင်လာသည်။ သို့... လွတ်လပ်ရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးဖက်တော် ပြည်တွင်းစစ် ပါတကား။ ဤအကျိုးဆက်က၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ပညာရေးနှင့် နိုင်ငံရေးရည်ချိန်ကို လက်ညွှိုးထိုးပြုသည်။

ကွန်တော် ဆက်၍ရေးလျင် ကုန်အံ့ဩထင်။ အမြည်းသဘောဖြင့်အဝပါ စားလိုက်ရသည့် စာညွှန်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားသည်။ ခွင့်လွတ်နားလည်ကြပါကုန်။

လူတစ်ယောက်၏ စကားလုံးအသုံးအနှစ်းများက ထိုလူတစ်ယောက်၏ သဘောထားနှင့် စိတ်နေအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြရုံသာမက၊ ထိုလူ ကျဉ်းလည် ကျက်စားခဲ့သော နယ်ပယ်၏ စရိတ်သဘောဝကိုပါ အကဲခတ်၊ မှန်းဆနိုင်သော အရာများပင်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်နှင့်ပညာနယ်ပယ်တွင်၊ အတ်စင်အောက်၊ ကန့်လန့်ကာနောက် ပါဝါကော်ရစ်ဒါပေါ်ဘေးမှရိပ်ကြည့်သူများ အားလုံးသည် ice-berg phenomenon သဘောတရားကို သတိရလျက်၊ ရေအောက်တိမ်မြှုပ်နယ်ရောက်များကြီး၏ အပိုင်းကဲလွှာများကို ပြုပြု၍ ကြည့်နိုင်ကြပါစေ။ ဤစာအုပ်က သင့်အား ဆားအိုးတစ်အိုးရသကဲ့သို့ ပြုစွမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အနာရှိသူများ စပ်ကြပါလိမ့်မည်။

ဤကား နိုင်ငံရေးနိုသာရု တစ်ခုတည်း။

ည ၈: ၄၉

၁/၄ / ၂၀၁၇

(၂၀၁၇ ကြေားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲနေ့ မှတ်မှတ်ရရှု)

Armbuktf

မူရင်း - Burmese Political Value by Dr. Maung Maung Gyi
မြန်မာနိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ်
ဒေါက်တာအောင်ခင်

ဦးနေဝံ့မှာ လူတော်ကြောက်ရောဂါရိတယ်လို့ ကျွန်တော် စာသင်
သည့်အပါ အမြဲလိုပိုပြောတတ်သည်။ မူရင်းစာအုပ်ရေးသူ ဒေါက်တာ
မောင်မောင်ကြီးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းပါမောက္ဗဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ။
ဦးနေဝံ့ တက်လာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ငွေး၏ လူတော်ကြောက်ရောဂါရိကြောင့်
ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီးက ပြည်ပ
ရောက် သွားသည်။ မဆလအောင်
တစ်လျှောက်လုံးသာမက၊ နေဝံ့၊ နအဖ
တို့ ကျေးဇူးပြုကြောင့် မြန်မာပြည်
တွင်းကာ၊ လူတော် အမြှောက်အမြှား
ပြည်ပ ရောက်ကုန်ကြသည်။

မူရင်းစာအုပ်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ
ထုတ်ဝေသည်။ မြန်မာပြည်သာမြေ
သမိုင်းစဉ် တစ်လျှောက်လုံးနှင့် ကိုလိုနိုင်
ဆောင်၊ လွှတ်လပ်ရေးကြီးပမ်းမှုကာလ၊
ပါလီမန်ဆောင်နှင့် မဆလအောင်တိုင်
အောင် ဗမ္မာစရိတ်ကို ထိမိသောကောက်ချက်များဖြင့် ရေးသားခဲ့သော
သမိုင်းကျမ်းတစ်စွဲငွောင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီး၏ကျမ်းကို မြန်မာ့ရေးရာလ္လာ သုံးသပ် သူ နိုင်ငံခြားသားပညာရှင်တော်တော်များများက ယဉ်ယဉ်ကြည်ကြည် ကိုးကား သည်ကို တွေ့ဖူးသည်။

ဗမာတို့၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထာ၊ အတွေးအခေါ်၊ ဓလေ့စရိတ် နှင့် မူလဓာတ်ခံတို့ကို ကောင်းကောင်း နှိုက်ထုတ်ပြနိုင်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ ဗမာ့အတွင်းသဘောကို အကာလုပ်ပြသည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ဗမာ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဗမာတို့ပြုမှုခဲ့သည့်၊ စွဲကိုင်ခဲ့သည့် အကျင့် စရိတ်များကို ဖူးပေါ်သလို ဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကြီးကာ ချုစ်လို့ဖော်ပြီး မရေးဘူး။ မှန်းလို့လည်း ဖိမရေးဘူး။ အရှိကို အရှိအတိုင်းသက်သော၊ သာမကဖြင့် ယထာဘူတာကျဖြာ တင်ပြသည်ဟု ကျွန်ုတော်မြင်သည်။

ပညာရပ်ဆိုင်ရာတို့နှင့် အလုမ်းဝေးသည့် ကျွန်ုတော်တို့လို သာမန်လူထု အနေဖြင့်၊ ဒေါက်တာအောင်ခုံ၏ အသံလွင့်ချက်စာအုပ်က၊ လေ့လာရတာ များစွာ ထိရောက်သည်။ လေလိုင်းထဲက စာအုပ်စဉ်ကဏ္ဍမှ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်လာခြင်းကလည်း၊ မြန်မာ့စာဖန်ယဉ်းကောင်းစွာ အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့လုပ်ခြင်းသည် အထက်ပိုင်းနှင့်အောက်ခြေအဆင့်ကို နိုင်ငံရေး အသိအကွာအဟာ ကျဉ်းစေသော လုပ်ရပ်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ကျွန်ုတော် ဝမ်းသာရ သည်။ ကျေးဇူးကြီးပေစွာ။

လူမှုဓလေ့၊ နိုင်ငံရေးဓလေ့တို့နှင့် ပေါင်းစပ်ဖြစ်တည်လာသော ဗမာ့စရိတ်သည်၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလု သည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ရှုရောက်ရောက် သွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ၊ ငါ့ပြောနေတာပါလား...ငါ့ပြောနေတာပါ လား...လို့ ထင်ရ လောက်အောင်ပင်၊ ဗမာ၏ အန္တာတွေသလ္လာန်းကို ချယ်မှုန်းနိုင်ခဲ့သည့် စာအုပ်။

စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း၊

အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူသည်ကို လွမ်းနေသည့် ဗမာများ

စာဖတ်ဝါသနာပါသူတို့၏

အလိုလိုကွန်မြှာနှစ်ဖြစ်သွားရီးထုံးစံရှိခဲ့သည့် ဗမာများ
သခင်မျိုးဟော နို့ဗဲမာ အစွဲကြီးသူ ဝံသာနုပမာကြီးများ
အဘိဓမ္မာ ခံတွင်းလိုက်သည့် ဗမာကြီးများ
နှစ်ယောက်ရှိလျှင် သုံးဖွဲ့ကွဲသည့် ဗမာများ
ကိုယ့်ဒုးကိုတောင် မယုံကြည်သည့် ဗမာများ
စစ်စလေ့ကဲသည့် ဗမာများ
ဗုဒ္ဓဘုရားကိုတောင် ငါတို့ဘုရားကွဲ...ဟုဆိုပြီး ဘုရားစွဲ(ဖရဇ္စာ)
သည့် ဗမာများကို ကျွန်ုတ်မျှက်စိထဲ အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက်ပေါ်လာသည်။

ရောင်စု သူပုန် လား၊ ဗဟိုဝါဒ လား

ကွန်မြှာနှစ်မှာတောင် ဗမာပြည် ကွန်မြှာနှစ်ပါတီနှင့် ကွန်မြှာနှစ်ပါတီ
(ဗမာပြည်) ကွဲခဲ့သော ဗမာ။ အလုန် နှင့် အလုအြို့ လို့ လူသိများသည့်
သခင် နိုးကြီးနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ ဂိုဏ်းများ။ ရဲသော်ဖြူ တို့၊ ရဲသော်ဝါ
တို့ အစရှိသာဖြင့်။ ဖြူ။ နဲ့ ပြား၊ ဝါ ရောင်စုဖြူ အင်းအကွင်းသည့် ဗဟိုဝါဒ
အတွက်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် စစ်အတွက်လား။ အိုင်ဒီယော်လိုကျို အကျဉ်းကျ
ခြင်းက မလွှတ်မြောက်နိုင်သေးခြင်းက ကောင်းသလား။ အကျဉ်းကျတာ
ရုဏ်ရှိသလား။ ဗမာတွေက၊ အဖြူ။ အမည်း၊ အကောင်း အဆိုး၊ အများ
အမှန်သာ ရှိသည်လို့ စွဲမှတ်နေရွေ့ သလား။

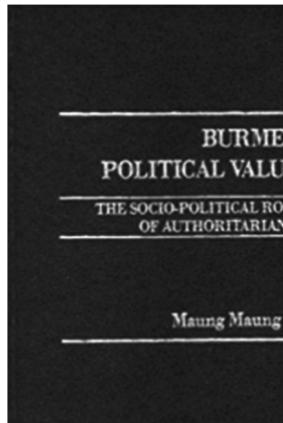
နိုင်ငံရေးဦးသာမက ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာတွင်လည်း ကွဲမှုပြီးမှု
သတ္တိက အကျိုးပေးလေသည်လား မပြောတတ်။ မင်းတုန်းမင်းခေတ်ကတည်းက၊
ရွှေကျင်၊ သူဓမ္မာ၊ ဒွါယဆိုပြီး ကွဲလာကြသည့် သံယူဂိုဏ်းများ။ ထို့နောက်
ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ၏ အကာအကွယ်ဖြင့်၊ နိုင်ငံရေးတရားဝင်မှုကို
လုပ်ယူသည့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ရှိလာသည့်ခေတ်တိုင်၊ ဘာသာရေး
ဂိုဏ်းကဏာ ကွဲမှုက ယခုအချိန်အထိ အတောမသတ်နိုင်သေး။

ဆရာ တကာ ဆက်ဆံရေးက၊ ဘာသာရေးနယ်ဗြိုပ် ကျောက်ချမနေ့။
နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် မြှို့ရှိကရေးစီး ယွန်ရားအတွင်းဦးပင် အမြစ်စွဲလျက်
ရှိနေသည်။ အကျိုးစီးပွားများကြောင့်၊ အစွဲတရားများကြောင့်၊ ပညာအံး
အားနည်းမှုများကြောင့် နယ်ပယ်အသီးသီး၌ ထိုင်ခုံလုတိက်ပွဲများ ဆင်နဲ့

လျက်။ ယုတ္တစွာအဆုံး သာမူနာမူ အသင်းများနှင့်၊ ဂေါပက အဖွဲ့များ၏ပင်၊
ထိုင်ခံလု တိုက်ပွဲငယ်များ တွေ့နေရသည်။

စစ်ဆေးခဲ့လေရှာသလား

တော်လှန်ရေးထက တဲ့လည်လည်
ဗမာများ။ တည်ဆောက်ရေးထက ဖြူဖျက်ရေး
မှာအားသန်နေရာသလား။ စစ်ဆေးခဲ့သည့်
ဗမာ။ တိုက်ရရှိက်ရသည်ကို တွေးခေါ်ရာသည်။
စွေစပ်ညိုနိုင်းရသည်ထက ပိုမြီး နှစ်ခြုံက်နေ
ရောသလား။ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် ဖြစ်လျင်
ပိုင်းချွမ်းကြီးလောင်းသည့် အကျင့်က
ခွဲမြှေရော့သလား။ သွေးခူလွယ်၊ ကြ
လွယ်ပြီး ထစ်ခနဲရှိ တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲသည့်
အကျင့်က တို့ဗမာတွေ အတွက် ကျို့စွဲစာလေ
လား။

စားပွဲပိုင်းနိုင်ငံရေးထက်၊ လမ်းပေါ်နိုင်ငံရေးကို ပို့နှစ်သက်လေရှာ
သလား။ အပ်စွဲစိတ်အားကြီးခြင်းက မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်လား... ဆိုသည့်
မေးခွန်းများ ကျွန်ုတ်တော်ခေါင်းထဲ အစီအရှိ ရောက်လာသည်။ ဒီလိုနှင့်ဗမာကို
စာအပ်များ ကနေတစ်ဆင့် ကျွန်ုတ် နောက်ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုတ်အနေဖြင့် ဗမာများကို ကြိုးပိုင်းပေါ်မှာထက် စားပွဲပိုင်း
ပေါ်မှာ အနိုင်ရစေလိုသည့် ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။

စကားလုံး တန္ထားခြားကြော်မှု

ဗမာများသည် စကားလုံးများကို မဆိုင်ပြ၍ ချောက်လန့်ခံရမှုများ
အတော်ကြုံခဲ့ရဟန်ရှိသည်။ ခိုင်ဒီယော်လိုဂျီများ အသိဓမ္မာများ ကော်ကြည့်၍
လက်တွေကျွန်ုတ်းမှုကို အတော်နှင့် မရောက်။ ဘာသာရေးကိုးကွယ်မှုများတောင်၊
ဘုရားကို ဆင်းတုကွယ်သည့်အဖြစ်မျိုး များစွာတွေ့ရသည်။ ထို့အတူတရားကို

ကျမ်းစာကွယ်နေသည့် အဖြစ်အပျက်များကလည်း ထုနှင့်ဒေး။ သံယာကို ဘုန်းကြီးကွယ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များလည်း မြောက်များစွာ။

ဒြပ်ထုများ၊ ပုံစံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်များ မြောက်များစွာရှိသည်။ ထိုမြောက်များ စွာသော အရာများကို တိုင်းတာရာတွင်လည်း ပေတ်အပျိုးမျိုးရှိပေလိမ့်မည်။ အချို့ကို ပေတ်ဖြင့် တိုင်းလို့ရသည်။ အချို့ကို ပေကြီးနှင့်မှ ရလိမ့်မည်။ အကာသထဲမှ ဖြူလ်များ၊ ကြော်များအကြား အကွာအဝေးကို တိုင်းတာရာတွင်၊ မည်သည့် အတိုင်းအတာနှင့်မှ မရတော့။ နောက်ဆုံး အလင်းနှစ်အဖြစ် တိုင်းတာမှ ပိုမိုထိရောက်သည့် သဘောကို ချင့်တွက်ရာ၏။

ရုပ်ဖော်နှင့် သချို့ချုပ် အတိုင်းအတာ အမျိုးမျိုးသုံးသည်။ အရည်ကို တိုင်းလျှင် တစ်မျိုး။ ဧရိယာကို တိုင်းလျှင် တစ်မျိုး။ အရည် နှင့် အငွေ့များကို တိုင်းလျှင် တစ်မျိုး။ ထုထည်များကို တိုင်းလျှင် တစ်မျိုး။ အချို့၊ သိပ်သည်း ဆာ စီးဆင်းနှင့်၊ စွမ်းအင်၊ ဖိအား၊ အလျင်၊ အပူ စသည်ဖြင့် အရာများစွာအတွက် အတိုင်းအတာအမျိုးမျိုးရှိ သည်။ ရုပ်ဓာတ်နယ်ပယ်တောင်မှ၊ တိုင်းတာစရာ ပေတ်များ မြောက်များစွာ ရှိသည် ဆိုလျှင်၊ လူမှုသိပ္ပါနယ်၌ မြောက်များစွာသော ပေတ်များ ရှိမည်ဟု ဗမာများ ယူဆပါ၏၏လော့။ ဗမာများကို ပေတ်တစ်ချောင်း သာ အသေကိုင်ပြီး တိုင်းတတ်သော လူမျိုးများ မဖြစ်စေလို့။

အခြေခင်းမြစ် နှစ်ပါး

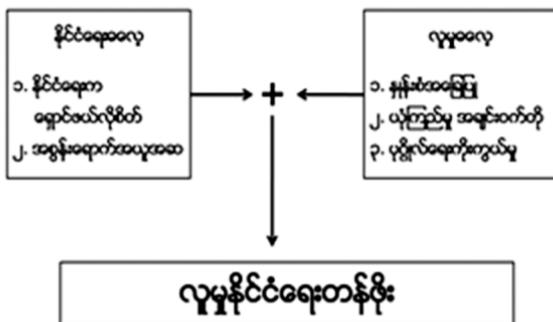
ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သည့် ဗမာများအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်ဖြစ်သည့် ဂိုဏ္ဍာဝါဒရေးရှုစေလိုသည်။ ဂိုဏ္ဍာဝါဒ ဆိုသည်မှာ ဇကဝါဒ၏ ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်သည်။ ဇကဝါဒ ဆိုသည်မှာ တရားသေဝါဒဖြစ်သည်။ ဂိုဏ္ဍာဝါဒ သည် တရားသေဝါဒ မဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်ဥက္ကာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြား စိစစ်ခြင်းကို အခြေခြားသည့်ဝါဒဖြစ်သည်။ ဗမာများက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ပြီး၊ ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်နှင့် လားလားဆန့်ကျင်သော လမ်းကြောင်း ၌ လျှောက်နေသယောင် ထင်ရသည်။

ချုပ်လိုက်လျှင် ဗမာစရိတ်၌ အခြေခံအချို့ (၂) ချက်ကို တွေ့ရသည်။

❖ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှု အားကြီးခြင်း

❖ စံကဲခလေ့ နှင့် စစ်ခလေ့ အားကြီးခြင်း

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှုကြောင့် ဂိုဏ်းကဏ္ဍသည်။ ဂိုဏ်းကဏ္ဍခြင်း ကြောင့် ရန်သူမိတ်ဆွေအမြင်ဖြင့် ကြည့်သည်။ အဖြူ-အမည်း အမြင်ဖြင့်ကြည့်သည်။ either...or လောက်ဖြော်ကြည့်သည်။ အစဉ်အလား သမာရိုးကျမှုကို တွန်းလှုနိန်ငြေသာ ပညာအမြင် အားနည်းသောအခါး၊ အချင်းချင်းအကြား ယုံကြည့်မှုပျက်ယွင်းရသည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာများအကြား၌ နယ်ပယ် အသီးသီး၌ စစ်ဘုရင်ဝါဒီများ များပြားသည်။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ဘာသာရေး စသည့် နယ်ပယ်များ၌ စစ်ဘုရင်ဝါဒီများ မြောက်များစွာကို တွေ့ရသည်။

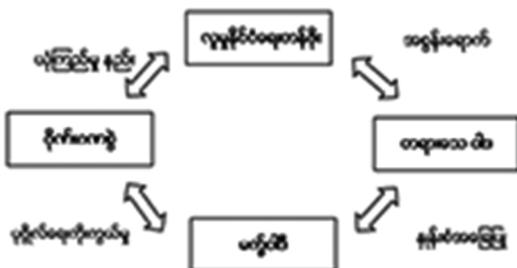
စစ်ဘုရင်တို့၏ သဘောသည် ကိုယ့်ထီးကိုယ်နှုန်းကိုယ်ကြုံနှုန်း ဖိုးစံကြသူများ။ မည်သူနှင့်မျှ မပေါင်း။ ကိုယ့်နယ် ထဲလည်း အဝင်မခဲ့။ ဝင်လျင် ရန်သူထင်ဖြီး တော်လှန်တွန်းထဲတိလိုက်သည်။ ဆိုလိုရင်းသဘောမှာ၊ မိမိတို့မှာ အစွမ်းကိုယ်စီ ရှိကြပါ၏။ သို့သော် စွမ်းသောသူများ မပေါင်းစည်းနိုင်။ စွမ်းသူများ မပေါင်းစည်းနိုင်သောအခါး ဗမာတို့အနေဖြင့်၊ စုပေါင်း စွမ်းအား သည် ဖြစ်မလာ။ ကိုယ့်နယ်ပယ်မှာ၊ ဘယ်သူနှင့်မျှ မပေါင်းသဲ မင်းမူဇာသည့် ဗမာများကား များပြားလှ၏။ ဗမာပြည်၌ စွမ်းသူများ ရှိတန်သလောက်ရှုပါ၏။ သို့သော် နိုင်ငံအတွက် အင်အားမဖြစ်ခြင်းမှာ၊ စွမ်းသူများ စုပေါင်းဆောင်ရွက်နဲ့ အားနည်းခြင်းကြောင့်ဟု ကျွန်ုတ် ထင်သည်။

ထိုသို့ အားနည်းခြင်းမှာ ယုံကြည့်နဲ့ အချင်းဝက်တိခြင်းကြောင့်ဟု ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီးက သုံးသပ်သည်။ ဤအချက်သည်လည်း ဗမာ

စရိတ်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဗမာစရိတ်၌ ယုံကြည်မှနည်းခြင်းနှင့် အပ်စွဲစိတ်၊ အသိင်းအရိင်းစွဲစိတ် (တနည်း) အစွမ်းရောက်မျိုးချစ်စိတ်တို့ကို မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် ကိုင်ထားသည့်သဖွယ် တွေ့နေရသည်။

စကဲလေ့ကြောင့်၊ လက်တွေ့နှင့် ကင်းကွာချက်များ ဖြစ်ရသည်။ စကားလုံးတန္ထားခြောက်မှု၊ ဒိုင်ဒီယောလိဂါ အကျဉ်းကျမှုမှ ရှိန်းမထွက်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ အစွဲတရားတို့၌ ဒီဇို့စွဲအားကြီးမှုသည် အဓိုးဆုံးဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ ချွဲတွေ့မှုက တရားသေဝါဒကို မွေးထုတ်လိုက်သည်။ တရားသေ စွဲမှုဖြင့် ပြောဆို၊ ပြုမှု၊ တွေးခေါ်မှုအားလုံးသည် အစွမ်းရောက်မှု၏ မွေးသ မိခင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီးက ဗမာတို့ နိုင်ငံရေးနှင့် ကင်းကင်းနေပုံ၊ ရာဇာရေးသည် မိမိတို့နှင့်မသက်ဆိုင်ပုံ၊ နိုင်ငံရေး၊ မင်းရေး၊ ရာဇာရေး တို့ကို အညီအဟောက်ဟု ယူဆခြင်းကြောင့်၊ ဖာသိဟသာနေရင်း နိုင်ငံရေးနှင့် ဝေးသထက်ဝေးလာပုံတို့ကို သမိုင်းသာဓကများဖြင့် တင်ပြသည်။ စကားပုံ များဖြင့် ဖော်ညွှန်းသည်။ ဗမာတို့သည် ကိုယ့်ကျောက်ချေနေရင်း၊ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာပုံကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် တင်ပြ သည်။

ဒေါက်တာအောင်ခင်၏ အသံလွှင့်ချက်များကလည်း၊ မူရင်းကျမ်း၏ အနှစ်သာရကို ထိနိုင်မိနိုင်စွမ်းမြင့်လှသည်။ ဗမာတို့၏ တလွှဲမာနများကြောင့်၊ ဗမာတို့ ကိုယ်တိုင် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ယွင်းလာပုံကို အပိုဆာ ဒါးမပါ ရဲရဲပုံစံ မကွယ်မရှိဘ်တမ်း ရေးသားချက်များကား၊ ထိမိလွန်းလှ၏။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီး၏ ကျမ်းကို ကိုးကား၍ ဆရာကျော်ဝင်းက မြန်မာ့နိုင်ငံရေး လေ့လာဆန်းစစ်ချက် စာအုပ်၏ နိုင်ငံရေးဓမ္မ၊ အခန်းကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုအခန်း၏ ဤသို့ရေးသည်။

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်တည့်စွဲနိုင်လာခဲ့သော ခါးသီးသည့် နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံများသည်ပင် မြန်မာ့နိုင်ငံ ရေးဓမ္မ၊ ကို ပုံသွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ဤသဘောကို တော်အဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြသော မြန်မာ့ရိုးရာစကားပုံများတွင် ဆဝါးနိုင်စရှုပါသည်။ အဆိပါ ရိုးရာစကားပုံများတွင် ငိုဝင်နေသော ‘အတွေးပုံစံ’ (thought pattern)များသည်ပင်၊ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးဓမ္မ၊ ဖော်ပြချက်များဟုဆိုနိုင်ကောင်း ပါသည်။

မူရင်းကျမ်းမှ ရတတ်သမျှ ဗမာစရိတ်ကို ဖော်ညွှန်းနိုင်သည့် စကားပုံများကို ကောက်ရာ၊

‘နိုင်ငံအရေး၊ ပေါက်နှင့်ကျေးကား၊ ငှက်ခါးအရောင်၊ တိမ်တောင်သဖွယ်၊ မင်းရေးကျယ်၏’။

‘ဘုရင်တို့ဘုန်း၊ မိုးသို့ချိန်း၊ လူပုန်းတော့မှာ၊ မနေသာ’

‘ကြွေးတင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်လိမ့်မယ်’

...

‘မင်းနားတစ်ထောင်၊ မင်းမြောင်တစ်သိန်း’

‘မင်းတို့မျက်စောင်း၊ အကြောင်းမချေး’

‘အရှင်မွေး၊ နေ့ချင်းကြီး’

‘မင်းသုံးတော့၊ ဓမ္မတုံးတောင်ထက်’

‘မင်းခယောက်ပျား၊ ကမ်းနားသစ်ပင်’

...

‘ကော်ကောင်းလို့၊ ဓားတောင်း’

‘မင်းလေ့များလည်းမဆယ်နှင့်၊ ခြေနှစ်ချောင်းလည်းမကယ်နှင့်’

‘မင်းဆိုသမျှ ကွင်းရှောင်မယ်၊ ထမင်းတောင် စားချင်ဘူးလေး’

...

‘ပုံလေတဲ့ငှက်ခါး၊ နားခါမှသိမယ်’

‘နေသေးသပ၊ ချို့ထဲက၊ ချို့(ဂျို)သေးသပ၊ တမြေမြေ’

• သေလျင်မြေကြီး၊ ရှင်လျင်ရွှေထီး

• ပေဖြစ်ခဲ့၊ တူဖြစ်နဲ့

• မစားရအရှင်း၊ စားရဆီထမင်း

ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ ဤအချက်များသည် ဗမ္ဂစရိက်ကို ပေါ်ပေါ်
ထင်ထင် လက်ညွှန်ပေးသည့် ကောက်ချက်များဖြစ်သည်။

မလေ့ဟူသည်ကား

(၁) နိုင်ငံရေးခလေ့ဆိုသည်မှာ နေချင်းသွေ့ချင်း ပေါ်ထွက်လာသော
စိတ်သဘာဝသက်သက်မှု မဟုတ်။

(၂) ရည်ကြာသောသမိုင်းကို ဖြတ်သန်းရင်း၊ လူအများ၏ စိတ်ထဲတွင်
ရူးရူးနှစ်နှစ် နေရာယဉ်ထားသော၊ ခါးသီးသည့် နိုင်ငံရေးအတွေ့
အကြိုများ၏ ထင်ဟပ်ချက်ဖြစ်သည်။

(၃) သို့တစေ၊ နိုင်ငံရေးခလေ့ကို တရားဝင်ဖော်ပြခွင့်ရသော ကျောက်
စာ၊ ပေစာ၊ ပုံနှုပ်စာများတွင် တွေ့နိုင်မည်ကားမဟုတ်။ ရိုးရာ
ပုံပြင်များ၊ ဒဏ္ဍာရီများ၊ စကားပုံများထဲတွင် ငပ်ဝင်နေသော
‘အတွေးပုံစံ’ (though pattern)များတွင်သာတွေ့နိုင်ပေသည်။

(၄) နိုင်ငံရေးခလေ့မှာလူမျိုးတစ်မျိုး၏ ‘အမှတ်အသားသရှိ’
(ငါနသအငါအပ) တွင် အတွင်းအကျခုံး အပိုင်းထိရူးဝင်နေသည်
ဖြစ်၍၊ အများထင်သည်ထက် ပို၍ စွဲခိုင်တတ်သည်။

(၅) နိုင်ငံရေးခလေ့မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် စွဲဖြီးရေးအတွက်
တွန်းအားဖြစ်နိုင်သလို အဟန့် အတားလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။
မြန်မာနိုင်ငံရေး ခလေ့ကို ပုံသွင်းပေးလိုက်သည့် ရေခါး၊ မြေခံမှာ
ဘာဖြစ်မည်နည်း။ မြန်မာတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ မြန်မာ့သမိုင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်။ (ကောက်နှစ်ချက် / စာ(၇) - မြန်မာနိုင်ငံရေးလေ့လာဆန်းစစ်ချက်၊
ကျော်ဝင်း)

နှေလယ် ၂၀၇

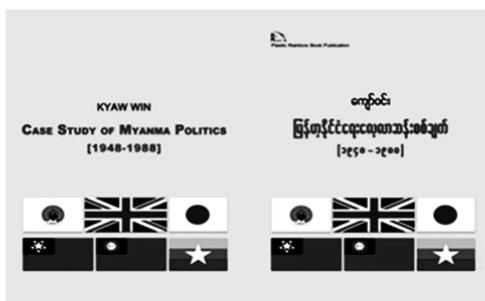
၂၅ / ၄ / ၂၀၁၇

အခေါ်ပြန်နှစ်

မြန်မာနိုင်ငံရေးလွှဲလာဆန်းစစ်ချက် (၁၉၄၈ - ၁၉၆၈)
ကျော်ဝင်း

ဖွင့်သောစိတ်နှင့်သမိုင်းကို ချဉ်းကပ်သော စာအုပ်များကား၊ မြန်မာ စာပေတွင်ခပ်ရှားရှား။ သူသန်ရာ သန်ရာ၊ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာဖြင့် ချဉ်းကပ် ပြီး ရေးသော အတွေ့နောမတိ အတိပြီးသော သမိုင်းများမှာ ပေါ်များလှ၏။ အထူးသဖြင့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိုးကွယ်မှုနှင့် ဂိုဏ်းကဏာ အစွဲကြီးသော မြန်မာနိုင်ငံ ရေးဦးပို့ချုပ် အပေါ်လှ၏။ အကြောင်းမှာ၊ ပညာအသိုင်းအပိုင်းနှင့် အာဏာ အသိုင်းအပိုင်းတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သမိုင်းကို ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်စ သိရှုဖြင့် နိုင်ငံရေးကို ရောကြိုတ်နေရ သူကား များလှ၏။ အဆက်အစပ်ရှိသော၊ အကြောင်းအကျိုးညီသော၊ ရှုံ

နောက် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော အချက်အလက်များဖြင့် စနစ်တကျ ပြုစုအပ်သော သမိုင်းစာအုပ်များဖြင့် မျိုးဆက်သစ်တို့ များများထိတွေ့နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်တော် ဆန္ဒ ပြင်းပြန္တူသည်။ အသုတေသနများဖြင့် တုံမွမ်းသော သမိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်သစ်များ ပြီးရွှေလှပြီ။ အတိတွဲဝေဒနာကို အမြန်ကုသ ချင်လှပြီ။ အတိတ်၏အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်ချင်လှပြီ။

သမိုင်းကို တေားမှ ထိုင်ကြည့်ခဲ့သူ၏ အမြင်နှင့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက၊ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြခဲ့သူတို့၏ အမြင်ရှုထောင့်ကား၊ ကွာခြားမည်ပင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှုထောင့်ပေါင်းစုံကို ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းများများ၊ ရေလေလေ၊ ပညာအတွက် ကောင်းစွာသော ပေးထားချက်ဖြစ်လေလေ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူပင်၊ ပညာဖြစ်ရန် ကုန်ကြမ်းကောင်းဖြစ်လေလေသောပင်။ သမိုင်းကို ဖွင့်သော စိတ်တို့ဖြင့် ချဉ်းကပ်သော၊ သမိုင်းမှတ်တမ်း တင်သူများများ ပေါ်ထွက်လာလျှင်ကား၊ မျိုးဆက်သစ်တို့အတွက် မင်္ဂလာတစ်ပါးပင်။ သမိုင်းကို ချဉ်းကပ်ရနှုံး၊ သမိုင်းရေးသူ၏ နောက်ခံကို ထည့်သွင်းချဉ်းကပ်ပါမှ၊ အကျိုးများမည်။

- ❖ ကွန်မြှေနှစ်ဝါဒီ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ
- ❖ တော်လှန်ရေး၌ ပါဝင်ခဲ့သူ
- ❖ လက်နက်ကိုင်လမ်းကြော်
- ❖ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဘဝ
- ❖ သပိတ်ခေါင်းဆောင်
- ❖ ကျူးရှင်ဆရာ
- ❖ နိုင်ငံရေး သုတေသန
- ❖ ဂလိုဘယ် အိုင်ဒီယာများနှင့်
- ❖ ဘာသာပြန်သမား
- ❖ စာရေးဆရာ မဟုတ်သော
- ❖ ရှားရှားပါးပါး စာရေးခြင်း
- ❖ သမိုင်းအဖြစ်အပျက်၌ လောင်း
- ❖ ရီယယ်ပိုလိုက်တစ်၌ ရီယ
- ❖ အိုင်ဒီယာယလစ် ပါဒီ

ဆရာကျော်ဝင်းကို လောက်လောက်လားလား စာရေးဆရာ စာရင်း၌ ကျွန်တော် ထည့်ထားသည်။ အမြင်ရှုထောင့်များကို တယ်လီစက်ပုံးနှင့် မိမိခရီးစက်ပုံးဟု မျှသော မျှန်ပြောင်းနှစ်လက်သုံး၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချဉ်းကပ်နိုင် သူဟု ဖြင်သည်။ အတိတ်၏ အကျဉ်းသားဘဝမှ၊ လွတ်အောင် ရှုန်းထွက်နိုင် သူဟု ဖြင်သည်။ သဘောမညီမှုများအတွက်၊ အဆဲပြီးဆေး ဆောင်ထားသူဟု မြင်သည်။ နိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက်များကို ရောင့်ရဲ့စွာ နေရာချထား သူဟု ဖြင်သည်။ မှားကောင်းမှားနိုင်သည်။ ကျွန်တော် တို့ထိဖူးသလောက် မြင်မိသော သဘောအမြင်သာ ဖြစ်သည်။

သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ဘူး၌ အတွေ့ဖော်မတိပါကောင်းပါနိုင်သော်လည်း ပါးလျသော ဥပါဒီနှင့်အွဲရှိက မှတ်တမ်းကောင်းဖြစ်သည်။ ရေးရန် မရည်ရွယ် ခဲ့သော သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင် မဟုတ် သော်လည်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချထိကိုသော သမိုင်းမှတ်တမ်းဖြစ်သည်။ သီအိရို နှင့် လေ့လာဆန်းစစ်ချက် (case study) များကို ပူးတွဲယဉ်ပြထားသော မြန်မာ့သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီးက ကိုယ့်ကျင့်အဘိဓမ္မာ ဟူသော ကျမ်းစာ တစ်အုပ်ရေးခဲ့ဖူးသည်။ အင်မတန်နက်နှစ်သည့်အဘိဓမ္မာကို သုတေသနဖြင့်ကွပ်ည့်ပုံ ရှင်းလင်းပြထားသော ကျမ်းစာဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာဟုသည် သူချဉ်းသက် သက်ဆုံလျင် သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့ လေ့လာဆည်းပူးရတာ အင်မတန် ဇီးငွေ စရာကောင်းလှ၏ ထိုကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက၊ သုတေသနပါ အတိနိပါတ်များဖြင့် အဘိဓမ္မာကို ရှင်းထဲ ရေးသားပြုစုထားရာ အင်မတန် အဖွဲ့တန်လှ၏။ ‘မြန်မာ့နိုင်ငံရေး လေ့လာဆန်းစစ်ချက်’ စာအုပ်သည် ထိန်ည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ် သည်။ သီအိရိုနှင့် သမိုင်းကို ပေါင်းစပ်ထားသော၊ မျိုးဆက်သစ်အတွက် လက်ကိုင်ပြစရာ၊ စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အမြင်အရာ နိုင်ငံရေး လုပ်သူ၊ နိုင်ငံရေး လေ့လာသူ၊ နိုင်ငံရေး သုံးသပ်သူတို့ အနေဖြင့်၊ ခြေခြမြစ် မြစ်လေ့လာထားမှုသည်၊ ပါဝါတစ်ရှုံဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေး၌ ကျဉ်းလည်နေသူအဖွဲ့၊ နိုင်ငံရေး ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကျဉ်းလည် ကျက်စားထားရမည်။ သုတေသနကား သမိုင်းအဖြစ်အပျက်တည်း။

ဝိနည်းကား ဥပေဒတည်း။ အဘိဓမ္မာကား အတွေးအခေါ် / သဘောတရား တနည်း ဒသနတည်း။

သမိုင်း၌ မြန်မာသမိုင်းနှင့် ကမ္မာသမိုင်း (တနည်း) နိုင်ငံတကာနိုင်ငံရေး အင်းအကျင်းကို ချဉ်းကပ်နိုင်ရမည်။ ဥပဒေ၏ဆိုင်ရာဥပဒေများကို ရည်ညွှန်း ဗဟိုသုတေသနဖြင့် နိုင်ခိုင်မာမာရှိထားရမည့်အပြင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေ များ၏ သဘော၊ သဘာဝ၊ သမိုင်းနှင့် စံ ပေတဲ့ များကို လေ့လာထားသင့်သည်။ အတွေးအခေါ်၌ အရှေ့တိုင်းဒသုန္တနှင့်အနောက်တိုင်းဒသုန္တများကို မွေနောက် တို့ထိထားရန် အရေးကြီးသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါက နိုင်ငံရေး၌ တက်ကြ လှပ်ရှားသူအဆင့်မှ တက်နိုင်အဲမထင်။

ဆရာကော်ဝင်းက အဖွင့်ကို မြန်မာနိုင်ငံရေးစလေ့ဖြင့် ဖွင့်သည်။ အဖြစ်အပျက်များကို မသုံးသပ်မိအင်းအကျင်းနှင့် ရေခံမြေခံများကို ငင်းပြ သည်။ လားရာကို မညှန်ပြန့်၊ လာရာ၏သဘောကို တို့ထိသည်။ ထိုသို့ တို့ထိခြင်းသည်လည်း အတွေ့အာမတိဖြင့် မဟုတ်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကြီး၏ ဗမ္မာနိုင်ငံရေးတန်ဖိုး (Maung Maung Gyi; Burmese Political Values) ဟူသော ကျမ်းမှ ကောက်သည်။ (ဤစာအုပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံရေးအတွေး အခေါ်ဟူသော အမည်ဖြင့် နိုင်၍ က ဘာသာပြန်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် ဒေါက်တာအောင်ခင်က၊ အဆိုပါစာအုပ်ကိုပင် RFA မှ လေလိုင်းထဲက စာအုပ်စဉ်ကဏ္ဍမှာ အသုလွင်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ် ဆိုသည့် အမည်ဖြင့် စာအုပ် ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည် - စကားချပ်)

ထိုနောက် မြန်မာသမိုင်းမှတ်တစ်း ကျမ်းကို အစုစုံမှ ကောက်ယူ၍ ဆက်စပ် ယဉ်တွဲပြသသည်။ ထောင့်ပေါင်းစုံကဏ္ဍ ခြေအစုစုံ ရပ်၍ ကြည့်ခဲ သူများ၏ စကားမှတ်တစ်းများဖြင့် အစာသွေးသည်။ မြန်မာအတိတ် အင်းအကျင်းကို ပြရင်း နိုင်ငံတကာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ချိတ်ဆက်ပြပြန်သည်။ အနီးကြည့်ကြည့်တတ်ရန်နှင့် အဝေးကြည့်ကြည့်တတ်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကား ပေးနေသယောင်ထင်ရာသည်။ သမိုင်းကို ကောက်ခ ပြကြည့်တတ်သည့် ကျွန်းတော်တို့လို လူများအဖို့ သုံးစရာနည်းတစ်ခုရခဲ့သည်။ ခြေစုမြိမ်း ရပ် ကြည့်ခြင်းသည်ပင် ယုံကြည့်ချက် ခိုင်မာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသူအဖို့ ပညာစက်ဝန်း၌ အသိချို့ခဲ့သည်ကို ကျွန်းတော် လက်တွေ့မြင်မိခဲ့သည်။

ထောင့်ပြောင်းအတွေးများဖြင့် လိပ်ပတ်လည်အောင် ကြည့်တတ်ဖို့ အကျင့် ရခဲ့သည်။

ဘောဂဇ္ဈ ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သော ဂျာနှစ်မေးနှစ်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အချက်အလက်များ ရှုပ်ထွေးနေချိန်တွင် စိတ်ကို ဖွင့်ထားဖို့ လိုပါသည်။ ဟု ပြောဖူးသည်။ သို့... ကျွန်တော်တို့ တတွေက၊ အချက်အလက်များ ကို စုံအောင် မစုတတ်။ အပြည့်အဝ မရသေးခင် အဖြေကို တွက်ထုတ်လိုက်ပြီးကြပြီ မဟုတ်လား။

သမိုင်းကောက်ချက်များကို ထောင့်စုံ အေရာစုံမှ ခေါ်ငင်လာသည်။ စာအုပ်၊ စာတမ်း၊ သမိုင်းပညာရှင်၊ နိုင်ငံရေး ခေါ်င်းဆောင်များနှင့် သမိုင်း၌ ပါဝင်သူများကို တွေ့ဆုံးလည်းကောင်း၊ ကောက်ယူသော အချက်များဖြစ်သည့် အတွက် ထောင့်စွေ့သည်။ သမိုင်းအတ်ကောင်များကို ရုပ်ပုံလွှာများဖြင့်၊ ထင်ဟပ်ပြမှုသည် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်သစ်များအဖို့ အသုံးဝင်သော ချဉ်းကပ်ပုံနည်းနာဖြစ်ခဲ့သည်။ ထူးခြားပုံကား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုချင်းစီ တင်ပြအပြီးတွင်၊ ခြိုင်းသုံးသပ်ချက်ဖြင့် တင်ပြသော အရေးအသားပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးသုတေသနတစ်ယောက်၏ “ဘုရားကြောင့်” (WHY)ဟူသော အဖြေကို၊ ဤတွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ အဖိုးတန် ပေစွာ။

ထိုဇာက် လစ်ဘရယ်သဘော တရားများကို ဖွင့်သည်။ သမိုင်းရေစီး၌ ဒီမိုကရေစီလှုင်းလုံးများ၏ ပုံရှင်များကို အပေါ်စီးက ကြည့်ပြီးတင်ပြသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ဒီမိုကရေစီအတ်သွင်းခြင်း၌ ကောင်းမွန်သော အပြောင်းအလဲ အတွက် သမိုင်းသင်ခန်းစာများကို ဤစာအပ်ကရသည်။ ပြည်တွင်းစစ်များ နောက်ကွယ်၊ အာဏာသိမ်းမှုများ၏ နောက်ကွယ်နှင့် အသွင်ကူးပြောင်းရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးဖြစ်စဉ်များ၏ နောက်ကွယ်က နိုင်ငံတကာလက်တံ့များ၏ အနှစ်း အဆက်ကို အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ၏ ပါဝင်ပက် သက်မှုအကျိုးစီးပွားများဖြင့် မောင်းနှင့်သော လက်တွေ့နိုင်ငံရေး၏ သဘော သဘာဝများကို မြည်းစမ်းထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ တရားသေချဉ်းကပ်မှုများဖြင့် အရှိုးစွဲခဲ့ သော မြန်မာ့ဓလ္ထုကို ဖောက်ထွက်နိုင်ရန်အတွက် နောက်ဆက်တွဲ နှင့် စာညွှန်းများကား၊ စဉ်ဆက်မပြတ် လေ့လာသူအဖို့ ရတနာသိုက် သဖွယ်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဆရာကျော်ဝင်းအား မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအပေါ်

ဆရာသဘောထားများကို အထိုက်အသင့် ကြိုက်နှစ်သက်သည့်တိုင် သဘော မညီစရာ အကြောင်းအချက်များလည်းရှိသည်။ သို့သော လွတ်လပ်စွာသဘော ကွဲပွဲခွင့်ကို ဆရာက အပြည့်အဝ ထောက်ခံခြားဖြီးဖြစ်သည်။ စဉ်းစားစရာ အတွေးဘောင် ပံ့ကျယ်ကျယ်ရလျှင် အဖြေများသည် ငါတကောကော ဘောင်နှင့် တရားသေဘောင်မှ ဝေးလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော် မှတ်ယူထား သည်။

၁၉ ရာစ် ဒသုန်ပညာရှင် ဟီး(လ)ဂဲ
က ပြောဖူးသည်။ ‘လူသည် သမိုင်းကို တစ် ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်သာလျှင် နားလည်ကြရပေ
မည်’ ဟူ၍။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤ ‘မြန်မာ့နိုင်ငံ
ရေး လေ့လာဆန်းစစ်ချက်’ စာအုပ်သည်
သမိုင်းကို တစ်ဆင့်တက် လေ့လာရှင်
အကောင်းဆုံး မှတ်တမ်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

ဤစာအပ်မှာ -

မည်ကာမတ္ထမှတ်တမ်းမဟုတ်၊
ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ချည်းကပ်မှဖြင့် ရေးသော မှတ်တမ်းမဟုတ်၊
နိုင်ငံနယ်နိုင်တိကို ကျော်မကြည့်ထားသော မှတ်တမ်းမဟုတ်၊
အဖြူ အမည်း နိုင်ငံရေးမြင်ကွင်းမှာ ကျောက်ချထားသော မှတ်တမ်း
မဟုတ်၊

ရန်သူ မိတ်ဆွေ အမြင်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ထားသော မှတ်တမ်းမဟုတ်၊
Either or လောက်ဖြင့် သုံးသပ်ထားသော ပြုစုချက် မှတ်တမ်းမဟုတ်၊
နိုင်သူများသာ ရေးသော သမိုင်းမှတ်တမ်းမဟုတ်၊

နိုင်ငံရေးဦးကျင်လည်နေသူများအဖို့ အစွဲတရားဘောင်များမှ ကျော်
ကြည့်နိုင်ဖို့ လုံလမထုတ်သည့် ကာလပတ်လုံး ဤသို့သောစာအပ်များ
အရာဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

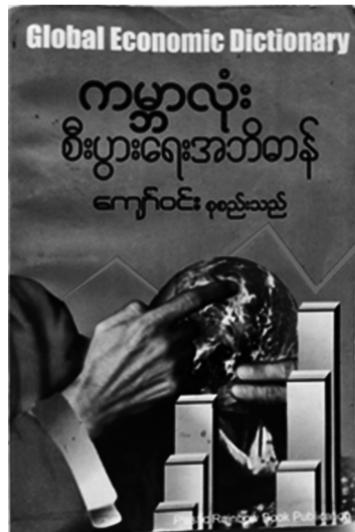
ပူ ၇၃ ၀၃

၂၀၁၇ ခု၊ ၂၁ ဧပြီ

ကမ္မာလုံး စီးပွားရေး အဘိဓာန်

ကျော်ဝင်း (စုစုည်းသည်)

“စီးပွားရေး နားမလည်ပ နိုင်ငံရေး လုပ်လို့ မရဘူး” ဆိုသည့် စကားကို လိုက်မယ့် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူမှုသိပ္ပါ ပညာရပ်များအား လေ့လာလိုက်စားနေသောသူများအဖို့၊ နိုင်ငံရေး၊ သောကဗေဒ နှင့် ဒဿန်ကဗေဒ နယ်ပယ်ကြီးကို နှစ်စုံစပ်စပ် ထိတွေ့ရနိုင် လိုအပ်သည်။ လူမှုသိပ္ပါ၌ ဤနယ်ပယ် (၃) ရပ်သည်၊ အရင်းအမြစ်အကျ ဆုံးရော့ မြေခံဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးသဘောကို နားမလည်သော နိုင်ငံရေး လုပ်ပိုင် ခွင့်ရထားသူများကို မြင်ရ ကြားရတိုင်း၊ လိုက်မယ့် စကားက နားထဲ ရောက်ရောက်လာသည်။ မူဝါဒဖြစ်စဉ်ကို မသိ၊ စီးပွားရေးသဘောကို နားမလည်၊ စာရင်းအင်းကို မဖတ်တတ် စသူတို့သည် မူဝါဒချမှတ်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရလျှင်ကား.....။

ဝါဟာရများသည် ပညာရပ်နယ်ပယ်၏ အခြေခံဖြစ်သည်။ မည်မျှပင် ဘာသာစကား ကျမ်းကျင်စေကာမှာ ပညာရပ်၏ သဘောကို မဆုပ်မကိုင်မိဖြစ် ခြင်းသည် ငွေးနယ်ပယ်၏ ဝါဟာရကို နက်နက်နဲ့ ကျေကျေလည်လည် နားမလည် ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘာဂေဒဆိုတာဘာလ၊ ဘိန္ဒက်ဆိုတာဘာလ၊ ဈေးကွက် ဆိုတာ ဘာလ၊ ဝယ်လိုအား/ရောင်းလိုအားဆိုတာ ဘာလ၊ ငွေကြားမှတ်ဒေါ် ဘဏ္ဍာ ရေးမှတ်ဒေါ် တူသလား။ ဂရိတ်ရီဆက်ရှင်း နဲ့ ဂရိတ် ဒီပရက်ရှင်း တူသလား။ ဘာကွာသလဲ။

ကိန်း(၁)က ဘယ်သူလဲ/မက်န်(၁) နဲ့ အဒမ်စမစ်က ဘယ်သူတွေလဲ။ မက်ခရှိ နှင့် မိုက်ခရှိ အီကော်နောမစ်တွေကို ခြေခြေမြစ်မြစ် နားလည်ရဲ့လား။ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားဆိုတာ ဘာတွေလဲ၊ ငွေကြားအောင်းပွဲဘဲနဲ့ ငွေကြားကျိုးဝင် တာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ နှင့်ငိုင်(ပြည်သူ့ပိုင်)လုပ်တာနှင့် ပုဂ္ဂလိက ပိုင်လုပ်တယ် ဆိုတဲ့ကြားမှာ ဘာအကျိုးး/ အပြစ်တွေ ရှိသလဲ။ ရင်းနှီးမြဲပုံနှင့်မှု ဖရီးထပ်ရီး၊ အခွန်၊ အတိုးနှုန်း၊ အမြတ် စတဲ့ စကားလုံးတွေကို ခြေခြေမြစ်မြစ် နားလည်ရဲ့လား။ ရှိအမ်ပါ နဲ့ ရှိဒီပို့က ဘာကွာတာလဲ။ တံခါးပိတ်နဲ့ တခါး ဖွင့်စီးပွားရေးနှစ်က ဘယ်မှာ ဘယ်သူတွေ သုံးခဲ့တာလဲ။ အစိုးရလက်တံတွေနဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုဆိုတာ ဘာလဲ။

အရင်းရှင်စနစ်၊ ကွန်မြှုနှစ်စနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နဲ့ ကုန်သည်ပါဒါ တို့ရဲ့ ခြားနားချက်က ဘာတွေလဲ။

သိသလိလိနှင့် တကယ်မသိသော စကားလုံးများကို အသိဓဓန်များက ရှင်းထုတ်ပြသည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းကိုများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖတ်ပြီး၊ ဖတ်သားများသည်။ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာနားမလည်ရခြင်း၏အကြောင်း သည် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝါဟာရ(လသခဘေးကူမေပ) နှင့် စကားလုံးများကို အပေါ်ယံကြားဖူးနားဝေ သဘောသာ ရှိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူမှု သိပုံနယ်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာဂေဒအား အသိဓဓန်များက၊ အောက်သက်ကြကြလေ့လာနိုင်မှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သည်။ လူတွေထဲ ဝင်ဆုံးသွားလာရင်း၊ ဝါဟာရပ်တွေ လိုင်လိုင်ရွတ်ဆိုနေသော်လည်း၊ ငွေး၏ အနက်သဘောကို သေချာနားမလည်သည့် ရောယာင်သမားများကို ကျွန်းတော် တွေ့ဖူးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ပင် ဒီမိုကရေစီ အတွင်တွင်အော်၍ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာလဲ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်သူ ရှားပါးခဲ့သေးသည်။ ထေးတော့။ ဝါဟာရဗ္ဗာ မကျေလည်ပါက ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်များ မည်မျှပင် ဖတ်စေ ကာမှ၊ လူအထင်ကြီးရုံ တွန်ကြူးတတ်ရုံ အပြင် ပိုမဖြစ်နိုင်။

ကျယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာနေဝင်းမောင် (အောင်ထွဋ်) က နိုင်ငံရေး ဝါဟာရကို ဤသို့ ရှင်းချက် ထုတ်ဖုံးသည်။ နိုင်ငံရေးဟူသည် နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးဆိုသည်မှာ နိုင်ငံစီးပွားရေးကို တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံစီးပွားရေးကို တည်ဆောက်ခြင်းဆိုသည်မှာ နိုင်ငံအတွင်းရှိ တိုင်းသူပြည်သား ပြည်သူလူထွေး၏ စား၊ ဝတ်၊ နေရား ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့်၊ ပြည်သူများ ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာအောင် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်း ကူညီ ပုံပိုးပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟုဖြင့်သည်။ အထိုးရအနေဖြင့်လည်း ပြည်သူချမ်းသာလျင် တိုင်းပြည် ချမ်းသာသည်ဟုသောခံယူချက်ကို ထားရှိရေးသည် အရေးကြီးကြောင့် ထောက်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ဤဖွင့်ချက်အရ နှစ်ပေါင်း (၇၀) နီးပါး နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးကို လုပ်ဆောင်ရန် ကြန်ကြာနေသော မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ နိုင်ငံရေးအာဏာကိုင် ထားသူများ၊ နိုင်ငံစီးပွားရေးကို ကောင်းကောင်းတည်ဆောက်ရပေတော့မည်။ ပြည်သူ့စားဝတ်နေရား ချောင်လည်ဖွေ့စွေ့ စောနာထက်သနနေရှိဖြင့် ဘာမျှ ဖြစ်မလာ၊ စီးပွားဖြစ်ရေး မူဝါဒများ၊ အစီအစဉ်များဖြင့် အသက်သွင်းနိုင်မှသာ၊ မြန်မာစီးပွားရေး ထုတေသာင်ထောင်ဖြစ်လာနိုင်ဖွှုတိရှိသည်။

လူကောင်းဖြစ်ပြီး၊ လူတော်မဖြစ်လျင် နိုင်ငံအတွက် အကျိုးမဖြစ်။ လူတော်သော်လည်း လူမကောင်းလျင် အကျိုးယုတ်ခြင်းပါ တိုးလာမည်။ ကောင်းသော စိတ်အခံဖြင့် တော်သောစွမ်းရည်တို့ ပေါင်းစပ်ပါမှ နိုင်ငံကြီးပွားရေးသို့ တက်လမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံရေး လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူအဖို့ စီးပွားရေးနားမလည်လျင် ငွေကြေးရှင်းတမ်းကို အနှစ်ချုပ်သဘောပင် မဖတ်တတ်ပဲနှင့် နိုင်ငံ၏စီးပွားရေးကို စီးကြီးမှုးကြရင်ဖြင့်။ လီကွမ်ယူ စကားကို ထပ်မံသတိရပြန်သည်။ စီးပွားရေးနားမလည်ပ နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ မရဘူး။ လီကွမ်ယူက ဤခံယူချက်ဖြင့်

စင်ကာယု၏ စီးပွားရေးကို ထိန်းကျောင်းခဲ့သည်။ မြန်မာ အတိတ်သမိုင်းကို ကောက်ကြည့်ပါ။ စီးပွားရေးသဘောကို ခြေခြားမြစ်မြစ် နားလည်၍ နိုင်ငံကို အပ်ချုပ်ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်များ ဘယ်၍ဘယ်မျှ ရှိခဲ့သနည်း။ ထိုသိမဟုတ် လျှင်လည်း၊ သဘောကျော်အကယ်ဒမစ်များ အကူအညီဖြင့် ကောင်းစွာဆုံးဖြတ် မောင်းနှင့်နိုင်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင် ဘယ်နှင့်ယောက်ရှုံးသနည်း။ ယခုကော...
ကျွန်တော်အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးရည်များချက်ရှိသူများသည် စစ်မှုပော်၊ သဘောကျော်အနှင့် စာရင်းအင်းပော်ကို အထူးလေ့လာထားရန်လိုသည်။ သမိုင်း၊ ဒသနနှင့် ဥပဒေများကိုမှု၊ ပြောရန်မလို။ အနာဂတ်တွင် စီးပွားရေး သဘောကို နားမလည်သောသူများချည်းသာ၊ မှတ်ဒေါ်ရာလုပ်ပိုင်ခွင့်များ ရနေသံကား မြန်မာစီးပွားရေး၏ လားရာ မကောင်းနှင့်။

အဘိဓာန်နှင့် အဖွင့်ကျမ်းများသည် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ တတ်သိနား လည်မှု၏ အရေးကြီးသော နိုဒါန်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးကို ခြေခြားမြစ်မြစ် အခြေခံစဉ် နားလည်နိုင်အောင်၊ သမိုင်းနှင့်သဘောကျော် စာအပ်များကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ စနစ်များ၏သဘောကို မှန်းဆမိလာသည်။ အသွင်ကူးများပြောင်းရေးနှင့် တော်လုန်ရေးများ၏ နောက်ကွယ်က၊ စီးပွားရေး နောက်ခံ အကြောင်းတရားများကို အစဆွဲထုတ်မိသည်။ စီမံကိန်း စီးပွားရေးစနစ်၊ ဖရီးမားကပ်နှင့် နိုင်ငံတော်က ကြီးမှုးသည့် စီးပွားရေး စနစ်များ၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို မှန်းဆ မိလာခဲ့သည်။ သဘောကျော်ပေါ်ဟာရ များကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ခဲ့သည့်အတွက်၊ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုပော် စာအုပ်များ ဖတ်ရာတွင် အတော်တွင်ကျယ်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးပြဿနာများ၏ အခြေခံအကြောင်းရင်း စစ်မြစ်ကို မှန်းဆမိ လာသည်။ နိုင်ငံရေး အိုင်ဒီယော်လိုဂျီ တော်တော်များများသည်ပင် သဘောကျော်အနေဖုယ်ပယ်မှ ထွက်ပေါ်လာရသည် မဟုတ်လား။ ကားမတ်ခံ၏ အရင်းကျမ်း သည် သဘောကျော် ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ အဒမ်စမစ်၏ နိုင်ငံများ၏ ဓမ္မာန္ဒာ ကျမ်းသည်လည်း သဘောကျော်ကျမ်းတစ်စောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိန်းစ်၏ အထွေထွေသဘောတရား ကျမ်းသည်လည်း သဘောကျော်ကျမ်းတစ်စောင် ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုထက် ချွဲ၍ ကြည့်လျင် အဆိုပါ ကျမ်းအစောင်စောင်သည် နိုင်ငံရေးသဘောကျော် ဒသနကျမ်းများပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့အနေဖြင့် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို စီးပွားရေး အသိကြုံဖော်သည်။ စီးပွားရေးသမားများကို နိုင်ငံရေးသဘောကို နှုတ်စေလိုသည်။ မိမိ စီးပွားရေး၌ ကုန်စည်းဆင်းမှုနှင့် ငွေကြေးလည်ပတ်မှု ပမာဏ ပိုပြီး များပြားလာလေလာ၊ နိုင်ငံရေးသဘောကို ပို၍ အကဲခတ်နိုင်ရန် လိုအပ်လာလေလေပင်။

ဆရာကြီး မောင်စူးစမ်းက သူ့၏ဘောဂဇာ ကကြီး ခခွေးနှင့် လက် ရွေးစင်ကျမ်း၌ သူ့ဆရာ တစ်ပါးပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ဖွင့်ဟဖူးသည်။ *အဒမ် စမစ်၊ ရီကာဒိ၊ မာရုပ်၊ ကားဝါမတ်စုနှင့် ကိန်းစိတို့၏ မူရင်း ဘောဂဇာ ကျမ်းများကို မဖတ်ဖူးဘဲ ဘောဂဇာပညာရှင်မဖြစ်နိုင်^{*}ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးသမားတိုင်း၊ နိုင်ငံရေးသမားတိုင်း အဆိုပါ အခြေခံ ဘောဂဇာကျမ်းများ မဖတ်ဖူးစေနိုးတော့၊ အခြေခံဖွံ့ဖြိုးမှုဇာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်သင့် သည်။ ဖတ်သလောက် အသေအချာနားလည်သဘောပေါက်ရန် ဘောဂဇာ အခြေခံဝါဟာရများ၏ အနက်ကို သိရမည်။

*အစားကောင်းစားရရင် ချစ်တဲ့သူကို သတိရတယ်” ဆိုသည့် စကား ရှိသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်....

ဘောဂဇာနှင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု ပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့လာလိုက်စားနေသူ၊ သင်ကြားပြသနေသူများအဖို့ အင်မတာန် အသုံးဝင်သည့် စာအုပ်အဖြစ် စာဖတ်သမားများအား လက်တို့လိုက်ရပါကြောင်း.....။

ပြည်နယ်မြို့၏ အခေါ်

လီကွမ်ယူး၏ အတွေးအခေါ်

ဦးတင်း (ကျော်)

လီကွမ်ယူ ခေါင်းဆောင်မှု သက်
တမ်းတစ်လျှောက် သူ့ကိုယ်တွင်း အဖွဲ့တွေ
မှ ဖောက်ထွက်လာသော ဝါဟာရ
စုစည်းချက်အဖြစ် ထုတ်ဝေထားသော
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ နှစ်အလိုက်
သူ့ဟောပြောချက်များ၊ ဆွေးနွေးချက်များ၊
မိန့်ခွဲနှင့်များ... စသော ပြောဆိုချက်များကို
နေရာ၌ အသီးသီးမှ မှတ်တမ်းပြုစု
စည်းထားသည်။ တူရာအစုအစုံ အလိုက်
တူရာအကြောင်းအရာအလိုက်၊ ကောက်
နှစ်ထားသော ပြောဟောမှုများဖြစ်
သည်။

လီကွမ်ယူ၏ စကားများထဲမှာ လီကွမ်ယူ ဖြတ်သန်းခဲ့သော နိုင်ငံရေး
ခရီးကြမ်း၊ လီကွမ်ယူ ကြံတွေ့ရသောပြဿနာ၊ အခက်အခဲများ၊ သူ့ဖြေရှင်းပုံ
နည်းနာနှင့် လီကွမ်ယူ အတွေးအခေါ်တို့းဆင်းရာ ရေခံမြေခံကိုပါ တွေ့လိုက်
ရသည်။ အချို့ကာလတွေ တရွေ့ရွေ့ ရွှေလျားသွားခဲ့သည်။ လီကွမ်ယူကား၊

တစ်စုံတစ်ခုတွင် တစ်စိုက်မတ်မတ် ကြီးစားအားထူတ်နေဆဲ။ သူ့၏ စကားများသည် ခန်းအားပါနေဆဲ။ သူ့၏တရားများသည်၊ အသုံးဝင်နေဆဲ။ စင်ကာပူရှိ အနာဂတ်ခေါင်းဆောင်လူ့ယေားအတွက် ကထာဝါးသဖွယ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

လီကွမ်ယုက နိုင်ငံရေးအရ အမြိမ်နှင့်ကန်ဖို့ ကြီးစားနေသူ မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ယူထားဟန်ရှိသည်။ သူ့၏ ဒဿနများသည် ထိမိလှသည်။ လက်တွေ့ ကျဉ်လည်နေ ကျက်စားနေရသော ခေါင်းဆောင်အနို့ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်သော အမြင်များကို သူ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ချေ။ သို့သော် လီကွမ်ယု မှာ အိပ်မက်များစွာ ရှိခဲ့သည်။ စင်ကာပူအတွက်၊ အနာဂတ် စင်ကာပူအတွက် လီကွမ်ယုက အိပ်မက်များအခါခါ မက်ခဲ့သည်။ သူ့အသက်အချို့ အိုမင်းသည့်တိုင်အောင်၊ အိပ်မက်ကို တစ်စိုက်မတ်မတ် အကောင်အထည်ဖော်ရန် စိုင်းပြင်းနေသည့် သတ္တုမဇေားအားကြီးသည့် ခေါင်းဆောင်အဖိုးကြီးအဖြစ် ရှိနေခဲ့သည်။

တကယ်တော့ လီကွမ်ယုက စင်ကာပူ၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် စင်ကာပူ၏ အမှတ်အသားသရှုပ်ဖြစ်သည်။ လီကွမ်ယုသည် အနိုးရအဖွဲ့၏ အကြီးအမှုးလည်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် စင်ကာပူ၏ ဂါးဝင်မဟာဦးနောက်၏ သက်တွင်ဖြစ်သည်။ လီကွမ်ယုသည် ပိအေပါတီ၏ ပါတီခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤကား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ အမှတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် လီကွမ်ယုတွင် ဂုဏ်ပုဒ်များ ထပ်ရှိသေးသည်။ လီကွမ်ယုသည် စင်ကာပူ၏ ကျော်ရှင်တန်ဖြစ်သည်။

လီကွမ်ယုက တော်လှန်ရေးကိုလည်း လုပ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံတည် ဆောက်ရေးကိုလည်း လုပ်ခဲ့ရသည်။ ပါတီ ဖွံ့ဖြိုးရေးကိုလည်း ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။ သူ့နိုင်ငံမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ အလုံးအရင်းဝင်နိုင်ဖို့ ကမ္ဘာအနှင့် ပွဲစားတစ်ယောက်လိုလည်း ကပြောခဲ့ရသည်။ သူ့နိုင်ငံကာကွယ်ရေးအတွက်၊ တပ်မတော်ကို မွေးဖားပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မလေး၊ တရာတ်တို့အကြား လူမျိုးရေးပဋိပက္ခများကို ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည် စွဲစပ်ညီနိုင်းရေးမှူးလည်း လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် အမည်ခံပြီ စင်ကာပူ၏ မြို့တော်ဝန်

အလုပ်များအတွက်ပါ စဉ်းစားခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာအတ်ခုံတွင်လည်း ကမ္မာ့နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်းများကို သုံးသပ်မှတ်ချက်ပေးဖို့ အမြဲ တောင်းဆိုခြင်းခံရသော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူသည် တရှတ်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ကြီးတို့၏ မြို့တစ်မြို့စာ ခန်းသာ ရှိယျဉ်ဟု ဆိုချင်က ဆိုနိုင်သည်။ သို့ သော စစ်တုရင်ယေားကွက်ပေါ်မှာ၊ နှယ်ရှင်များကဲ့သို့ပင် ဥပမာပြုနိုင်သည်။ နိုင်ငံရေးတွင်၊ သင်ဟာ ဘုရင်လား၊ ဘုရင်မလား၊ မြင်းလား၊ ဗစ်ရှုလား၊ ပွန်းလား ဆိုသည်မှာ အရေးမကြီး။ တကယ်အရေးကြီးသည်မှာ၊ သင်နှင့်ထားသည့် အကွက်က ဘာလဲ ဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံ နှင်းထားသော အကွက်ကို မည်သည့်နိုင်ငံမှ များများ စားစားမရ။ လီဂွမ်ယုက၊ ဘုန်းထားသည့် အကွက်ကို ခြေကုတ်ယူပြီး၊ စင်ကာပူကို စစ်တုရင်ကစားပွဲက ဘုရင်မပါဝါမျိုးရအောင် တည်ဆောက်ယူ နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုတည်ဆောက်မှုသည် တစ်ရက်၊ တစ်မနက်တည်း မဟုတ်။ တစ်လ၊ တစ်နှစ်မဟုတ်။ ရေရှည် မာရသွန်ခရီးရည်ကြီးဖြစ်သည်။ ခရီးသည် ရှည်ရုံမက ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလည်းဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်း ပည်ပ အတိုက် အခိုက်၊ အခုအခံများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ခရီးဖြစ်သည်။ လီဂွမ်ယုအနေဖြင့်၊ မာရသွန်ခရီးရည်မှာ သက်လုံကောင်းဖို့လည်း ကြီးစားခဲ့ရသည်။ သူများ တကာထက် မြန်မြန်ရောက်ဖို့လည်း စပိတ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေခဲ့ရသည်။ လီဟူ သော အဖိုးကြီးက သူ့ပခံးကို အရေတုအောင်လုပ်ပြီး ထမ်းနိုင်သမျှ ထမ်းပိုး များကို ဝန်ကြီးကြီးတင်၍ ရန်းခဲ့ပြီးပြီ။ သူရန်းခဲ့သလောက်လည်း စင်ကာပူ အရွှေတစ်ခုမက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

လီကပြောသည်။

‘လူတစ်ယောက် လေးစားမှ ရတာဟာ ပျော့ည့်မှုကနေ ရလာတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်ုတ်က မှန်အောင် အမြဲကြီးစားတယ်။ မှန်အောင်ဆိုတာ နိုင်ငံရေးအရ မှန်အောင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။’

‘အတိုက်အခံပါတီ မဲတွေ ရသွားအောင် ဆိုပြီး ဘယ်အဆိုးရကမှတော့ အဆင့်တူ ပြိုင်ခွင့်မပေးပါဘူး။’

“ဘယ်လောက်ပဲ သူရသတ္တိတွေရှိရှိ ဗိုလ်ချုပ်တွေကိုယ်တိုင်က
ည့်နေဖြီ ဆိုရင် ဘယ်စစ်တပ်မျိုးမှ အောင်ပွဲ မရနိုင်ပါဘူး။”

ခရီးကြမ်းအတွက် စွမ်းရည်မြှင့်ခေါင်းဆောင်တွေ လိုအပ်တယ်လို့
တစ်စာစာ အော်နေသည့် လီကွမ်ယုကို ကျွန်တော်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။
နိုင်ငံရေးအရ မှန်ကန်ပို့ထက် တိုင်းသူပြည်သားအတွက် မှန်ကန်မှုကို ပိုပြီး
အလေးထား စဉ်းစားခဲ့သည့် လီကွမ်ယု၏ ဖောက်ထွက် အတွေးအခြေများကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ကမ္ဘာအနဲ့ ဖြန့်ကျက်ထားသည့် အဖိုးအခိုးတစ်ယောက်၏
စူးရရှု ဆေးခါးကြီးကို တို့ထိမိလိုက်သည်။ အရှေ့ဒေသ၏ တော်တော်များများ
လူမှုပို့ပွဲများကို ပျော်တော်ပျော်တဲ့လိုအပ်။ ပုံကြမ်းကြမ်းကိုပစ်လိုက်မှ
ပြေလည်ရာ၊ ပြေလည်ကြောင်းတွေ ဖြစ်သွားသည့် သဘောကို မှန်းဆမိလိုက်
သည်။

ပုံကြမ်းကြမ်း ကိုင်လိုက်တော့ လူအများ သိပ်မကြိုက်။ အတိုက်
အခံများ၊ မလိုတမာရှိသူများ၏ ထိုးနှက်ခြင်းကို ခံရသည်။

ဘာပဲပြောပြော လီကွမ်ယုက အဆဲပြီးဆေး ဆောင်ထားနိုင်သူ။

နိုင်ငံရေးလောကခံကို ထုသားပေ သားကျကျ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အရေး
ထူးအောင် လေ့ကျင့်ထားပြီးသူ။

ခရီးကြမ်းက ရလာသည့် ဒဏ်ရာများကို အသားမာတတ်အောင်
ပြောင်းလဲပစ်ထားနိုင်သူ။

လီကွမ်ယုသည် ဖောက်ထွက်ရမှာ ဝန်မလေးသူ။

လူမှန်းခံရတာကိုလည်း မကြောက်သူ။

ကတိတွေကို အလွယ်တကူ မပေးဖို့ ကြီးစားသူ။

ပေးပြီးသော ကတိများကို လက်တွေ့ရလဒ်ဖြင့် မဲဆွယ်ခဲ့သူ။

“ကျွန်တော့ဘဝမှာ ကျွန်တော့ကို စွပ်စွဲခဲ့တာတွေက အများကြီးပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့ကို အမှန်းဆုံးရန်သူကတောင်မှ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်
စိတ်ထဲရှိရင် ရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြေဖို့ ကြောက်တတ်တဲ့သူလို့ စွပ်စွဲတာ
တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရဘူးပါဘူး။” (၁၉၅၅)

“ကျွန်တော်ရဲ့ လူမမှာ ခုတင်ပေါ်ကတောင်မှ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့
ကို သချိုင်းအာတ်ဂုတဲ့ ချတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိုင်ဗျာတောင်မှ တစ်ခုခုများနေပြီလို့
စိတ်ထဲထင်လာရင် ကျွန်တော် သေရာကတောင် ပြန်ထမှား။” (၁၉၈၈)

ခံယူချက်၊ အထိုင်ယူဆချက်တွေမှာ စင်ကာပူအပေါ်မှာထားသည့်
လီဂ္ဂမဲ့ယူ စေတနာက အထင်းသားပေါ်နေသည်။ လီက သူ့ကသာ စေတနာ
အမှန်ဖြစ်ဖို့ ကြီးစားထားပြီးရင် ဘာကိုမဆို တွန်းတိုက်မယ့်လူစားမျိုးဟု
ကျွန်တော် ထင်မှတ်လိုက်သည်။

လီဂ္ဂမဲ့ယူက အစိုးရ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လက်တွေ့လူထု၏
ဘဝကို ဤသို့ ပဲတင်ထပ်လိုက်သည်။

အစိုးရဆိုတာ ကျွန်တော်ဘဝကို ဘယ်ပုံအကျိုးသက်ရောက်စေသလဲ၊

ကျွန်တော်မှာ အလုပ်အကိုင်ရှိရဲ့လား၊

ကျွန်တော်မှာ နေစရာအိမ်ရှိရဲ့လား၊

လိုအပ်တဲ့အခါ ဆေးဝါးရှိရဲ့လား၊

ကျွန်တော်မှာ အပန်းဖြေ နားနေစရာ အဆောက်အအုံ နေရာငွားနတွေ
အလုံအလောက်ရှိရဲ့လား၊

ကျွန်တော်သားသမီးတွေအတွက် အနာဂတ် ရှိရဲ့လား၊

ကျွန်တော်သားသမီးတွေ ပညာတတ်ဖြစ်လာမှလား၊

ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား တိုးတက်စေနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရှိရဲ့လား...။

(၂၀၀၆)

ကျွန်တော်ကတော့ လီဂ္ဂမဲ့ယူကို ပမာယူ၍ အတွေးတစ်ခုရရှိလိုက်သည်။

အုပ်ချုပ်ချင်လျှင် အစိုးရဖြစ်အောင် လုပ်။

အစိုးရလုပ်လျှင် အုပ်ချုပ်တတ်အောင် ကြီးစား။

အစိုးရဖြစ်ပြီး မအုပ်ချုပ်တတ်လျှင် ရွှေးကောက်ပွဲဝင်ချင်စိတ်ကို
သင်းသတ်ထား။

မဟုတ်ရင် ပြည်သူ့အတွက် ကောင်းကျိုးမဖြစ်နိုင်.... ဟူ၍။

နှေလယ် သား ၄၃

၂၆၊ ၄၊ ၂၀၇။

